

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

26. října 2017 *

„Hospodářská soutěž – Spojování podniků – Rozhodnutí ukládající pokutu za spojení podniků uskutečněné před jeho oznámením a povolením – Článek 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a 2 a článek 14 nařízení (ES) č. 139/2004 – Nedbalost – Zásada *ne bis in idem* – Závažnost protiprávního jednání – Výše pokuty“

Ve věci T-704/14,

Marine Harvest ASA, se sídlem v Bergenu (Norsko), zastoupená R. Subiottem, QC,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené M. Farleyem, C. Giolitem a F. Jimeno Fernándezem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a směřující ke zrušení rozhodnutí Komise C(2014) 5089 final ze dne 23. července 2014, kterým se ukládá pokuta za provedení spojení podniků v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 (věc COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol), a, podřídně, ke zrušení nebo snížení pokuty uložené žalobkyni,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. září 2016,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Marine Harvest ASA, je společnost založená podle norského práva a kotovaná na osloské (Norsko) a newyorské (Spojené státy americké) burze, jež se zabývá chovem a prvotním zpracováním lososů v Kanadě, v Chile, ve Skotsku, na Faerských ostrovech, v Irsku a v Norsku, jakož i chovem

* Jednací jazyk: angličtina.

a prvotním zpracováním platí se obecného v posledně uvedené zemi. Žalobkyně se zabývá rovněž činnostmi druhotného zpracování v Belgii, v Chile, ve Spojených státech amerických, ve Francii, v Irsku, v Japonsku, v Norsku, v Nizozemsku, v Polsku a v České republice.

A. Nabytí společnosti Morpol žalobkyní

- 2 Dne 14. prosince 2012 uzavřela žalobkyně se společnostmi Friendmall Ltd a Bazmonta Holding Ltd smlouvu o nákupu akcií („Share Purchase Agreement“, dále jen „SPA“) týkající se postoupení akcií společnosti Morpol ASA, které prvně uvedené společnosti vlastnily.
- 3 Morpol je norským producentem a zpracovatelem lososů. Zabývá se jeho chovem a nabízí širokou škálu výrobků z této ryby s vysokou přidanou hodnotou. Chov a prvotní zpracování uskutečňuje ve Skotsku a v Norsku. Druhotné zpracování uskutečňuje v Polsku, ve Spojeném království a ve Vietnamu. Dříve, než její akcie nabyla žalobkyně, byla Morpol kotována na osloské burze.
- 4 Friendmall a Bazmonta Holding byly soukromoprávní společnosti s ručením omezeným založenými a registrovanými na Kypru. Obě byly ovládány jedinou osobou, M., zakladatelem a bývalým předsedou představenstva a generálním ředitelem společnosti Morpol.
- 5 Díky SPA získala žalobkyně podíl ve společnosti Morpol ve výši přibližně 48,5 %. K dokončení převzetí (dále jen „převzetí z prosince 2012“) došlo dne 18. prosince 2012.
- 6 Dne 17. prosince 2012 žalobkyně prostřednictvím sdělení na burze oznámila, že vyhlásí veřejnou nabídku k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol. Dne 15. ledna 2013 žalobkyně v souladu s norským zákonem o obchodování s cennými papíry předložila takovou povinnou veřejnou nabídku, jež se týkala 51,5 % akcií společnosti. Podle ustanovení norského zákona je nabyvatel více než třetiny akcií společnosti kotované na burze povinen nabídnout odkup zbývajících akcií dané společnosti.
- 7 Dne 23. ledna 2013 jmenovala správní rada společnosti Morpol nového předsedu představenstva a generálního ředitele namísto M., který se těchto funkcí již dříve s účinností k 1. březnu 2013 vzdal v rámci závazku, který byl součástí SPA.
- 8 Na základě vypořádání veřejné nabídky k odkupu držela žalobkyně ke 12. březnu 2013 87,1 % akcií společnosti Morpol. Žalobkyně tak v rámci veřejné nabídky k odkupu získala nad rámec 48,5 % akcií, které získala již v rámci převzetí společnosti Morpol z prosince 2012, akcie představující přibližně 38,6 % kapitálu uvedené společnosti.
- 9 Zbývajících akcie společnosti Morpol získala 12. listopadu 2013. Dne 15. listopadu 2013 mimořádná valná hromada rozhodla o podání žádosti o ukončení obchodování s akciemi na osloské burze, snížení počtu členů správní rady a zrušení výboru pro jmenování. Od 28. listopadu 2013 již Morpol nebyla na osloské burze obchodována.

B. Fáze před oficiálním oznámením

- 10 Dne 21. prosince 2012 žalobkyně zaslala Evropské komisi žádost o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu týkajícího se převzetí výhradní kontroly nad společností Morpol. V této žádosti žalobkyně Komisi oznámila, že převzetí z prosince 2012 bylo dokončeno a že až do rozhodnutí Komise nebude využívat svá hlasovací práva.
- 11 Komise požádala žalobkyni o telekonferenci, která proběhla 25. ledna 2013. Během ní Komise požádala o informace týkající se povahy transakce a o osvětlení toho, zda již převzetí z prosince 2012 mohlo žalobkyni poskytnout kontrolu společnosti Morpol.

- 12 Dne 12. února 2013 zaslala Komise žalobkyni žádost o informace týkající se případného nabytí faktické kontroly společnosti Morpol na základě převzetí z prosince 2012. Rovněž požádala o předání programu a zápisu z valných hromad společnosti Morpol a ze schůzí její správní rady konaných během posledních tří let. Žalobkyně na tuto žádost částečně odpověděla dne 19. února 2013 a úplnou odpověď na ni poskytla 25. února 2013.
- 13 Dne 5. března 2013 žalobkyně předložila první návrh formuláře o oznámení, tak jak je uveden v příloze I nařízení Komise (ES) č. 802/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004, L 133, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 88) (dále jen „první návrh formuláře KO“). První návrh formuláře KO se týkal především globálního trhu zahrnujícího chov, jakož i prvotní a druhotné zpracování lososa bez ohledu na jeho původ.
- 14 Dne 14. března 2013 zaslala Komise žalobkyni žádost o doplňující informace týkající se prvního návrhu formuláře KO. Žalobkyně odpověděla na tuto žádost dne 16. dubna 2013. Komise považovala tuto odpověď za neúplnou a dne 3. května, 14. června a 10. července 2013 zaslala další žádosti o informace. Žalobkyně odpověděla na tyto žádosti 6. června a 3. a 26. července 2013.

C. Oznámení a rozhodnutí povolující spojení s výhradou dodržení určitých závazků

- 15 Dne 9. srpna 2013 byla transakce oficiálně oznámena Komisi.
- 16 Na bilanční schůzce konané dne 3. září 2013 Komise žalobkyni a společnost Morpol informovala o svých vážných pochybnostech ohledně slučitelnosti transakce s vnitřním trhem, pokud jde o potenciální trh se skotským lososem.
- 17 Pro odstranění vážných pochybností Komise žalobkyně dne 9. září 2013 navrhla v souladu s čl. 6 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40) závazky. Komise tyto původní závazky podrobila tržní konzultaci. Po provedení určitých změn byl dne 25. září 2013 předložen soubor konečných závazků. Žalobkyně se zavázala k postoupení přibližně tří čtvrtin kapacit k chovu skotského lososa, které se u účastníků spojení překrývají, čímž rozptýlila vážné pochybnosti vyjádřené Komisí.
- 18 Dne 30. září 2013 přijala Komise rozhodnutí C(2013) 6449 (věc COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol) (dále jen „rozhodnutí o povolení“) podle čl. 6 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 2 nařízení č. 139/2004, kterým povolila spojení s výhradou plného dodržení nabídnutých závazků.
- 19 V rozhodnutí o povolení Komise konstatovala, že převzetí z prosince 2012 již žalobkyni poskytlo faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol. Tvrdila, že nelze vyloučit porušení povinnosti *statu quo* stanovené v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení. Rovněž uvedla, že v rámci samostatného řízení může posoudit, zda je třeba uplatnit sankci podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

D. Napadené rozhodnutí a řízení vedoucí k jeho přijetí

- 20 V dopise ze dne 30. ledna 2014 Komise informovala žalobkyni o probíhajícím šetření případných porušení čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 21 Dne 31. března 2014 Komise žalobkyni zaslala oznámení námitek v souladu s článkem 18 nařízení č. 139/2004 (dále jen „oznámení námitek“). V uvedeném oznámení došla Komise k předběžnému závěru, že žalobkyně úmyslně, nebo přinejmenším z nedbalosti, porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

- 22 Žalobkyně odpověděla na oznámení námitek dne 30. dubna 2014. Dne 6. května 2014 žalobkyně své argumenty uvedené v její odpovědi prezentovala na slyšení. Dne 7. července 2014 se konalo zasedání poradního výboru pro kontrolu spojování podniků.
- 23 Dne 23. července 2014 přijala Komise rozhodnutí C(2014) 5089 final, kterým se ukládá pokuta za provedení spojení podniků v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (věc COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol) (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 24 První tři články výroku napadeného rozhodnutí 2008/344 znějí následovně:

„Článek 1

[Žalobkyně] tím, že v období od 18. prosince 2012 do 30. září 2013 provedla spojení podniků s významem pro celé Společenství před tím, než toto spojení oznámila a než bylo prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004.

Článek 2

Za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 uvedené v článku 1 se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 10 000 000 eur.

Článek 3

Za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení (ES) č. 139/2004 uvedené v článku 1 se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 10 000 000 eur.“

- 25 V napadeném rozhodnutí měla Komise nejprve za to, že žalobkyně získala faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol po dokončení převzetí z prosince 2012, neboť žalobkyně si mohla být téměř jista, že vzhledem k výši své účasti (48,5 %) a míry přítomnosti dalších akcionářů na valných hromadách v předchozích letech bude mít na valných hromadách většinu.
- 26 Komise měla dále za to, že na převzetí z prosince 2012 se nevztahuje osvobození stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. V tomto ohledu uvedla, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se použije pouze na veřejné nabídky k odkupu nebo k výměně či na transakce, při kterých je kontrola ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004 získána „od rozdílných prodávajících“ řadou transakcí s cennými papíry. Podle Komise došlo v projednávaném případě v rámci převzetí z prosince 2012 k získání kontrolní účasti od jediného prodávajícího, M., prostřednictvím společností Friendmall a Bazmonta Holding.
- 27 Podle Komise se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nepoužije v situacích, v nichž k získání významného množství akcií dojde od jediného prodávajícího a kdy lze na základě hlasování na předchozích řádných a mimořádných valných hromadách snadno prokázat, že toto množství poskytuje faktickou výhradní kontrolu nad nabývanou společností.
- 28 Komise navíc uvedla, že převzetí z prosince 2012, které bylo dokončeno dne 18. prosince 2012, nebylo součástí veřejné nabídky k odkupu, která byla realizována od 15. ledna do 26. února 2013. Měla za to, že skutečnost, že převzetí z prosince 2012 mohlo mít za následek povinnost žalobkyně vyhlásit veřejnou nabídku k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol, není relevantní, jelikož faktická kontrola již byla získána od jediného prodávajícího.
- 29 Komise se mimoto domnívala, že odkazy žalobkyně na právní zdroje, podle nichž je „řada jednotlivých kroků“ považována za jediné spojení, pokud jsou tyto kroky právně nebo fakticky vzájemně podmíněny, se zdají být nepatřičnými. Zdůraznila, že žalobkyně kontrolu společnosti Morpol získala díky jednorázovému nákupu 48,5 % akcií společnosti Morpol, a nikoliv díky velkému počtu dílčích transakcí týkajících se aktiv tvořících v konečném důsledku jedinou hospodářskou jednotku.

- 30 Komise uvedla, že podle čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004 se při stanovení výše pokuty bere v úvahu povaha, závažnost a doba trvání protiprávního jednání.
- 31 Měla za to, že každé porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje ze své povahy závažné protiprávní jednání.
- 32 V rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání Komise zohlednila skutečnost, že podle ní došlo k protiprávnímu jednání žalobkyně z nedbalosti, že dotčené spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, jakož i to, že již dříve byly projednávány věci týkající se procesních pochybení žalobkyně i dalších společností.
- 33 Co se týče doby trvání protiprávního jednání, Komise uvedla, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo jednorázovým protiprávním jednáním a že k němu v projednávaném případě došlo dne 18. prosince 2012, tedy v den uskutečnění spojení. Mimoto měla za to, že porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo trvajícím protiprávním jednáním, které v projednávaném případě trvalo od 18. prosince 2012 do 30. září 2013, tedy od okamžiku dokončení převzetí z prosince 2012 až do okamžiku jeho povolení. Podle Komise bylo trvání v délce devíti měsíců zvláště dlouhé.
- 34 Komise jako polehčující okolnost zohlednila skutečnost, že žalobkyně ve společnosti Morpol neuplatňovala svá hlasovací práva a po dobu řízení o kontrole spojení ji vedla jako subjekt oddělený od žalobkyně.
- 35 Jako polehčující okolnost zohlednila rovněž to, že žalobkyně předložila žádost o jmenování týmu několik dnů po dokončení převzetí z prosince 2012.
- 36 Komise naopak neshledala existenci přítěžujících okolností.
- 37 Komise měla za to, že v případě podniku velikosti žalobkyně musí být sankce k tomu, aby měla odrazující účinek, vysoká. To platí tím spíše, jestliže dotčené spojení vyvolalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem.

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 38 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 3. října 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 39 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podala žalobkyně podle článku 76a jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 návrh na projednání věci ve zrychleném řízení. Dopisem ze dne 17. října 2014 Komise podala své vyjádření k tomuto návrhu. Rozhodnutím ze dne 23. října 2014 Tribunál návrh, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení, zamítl.
- 40 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 89 jednacího řádu položil Tribunál účastnícím řízení písemné otázky a vyzval Komisi k předložení některých dokumentů. Účastnice řízení na písemné otázky odpověděly a Komise požadované dokumenty předložila.
- 41 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí,
 - podpůrně, zrušil pokuty uložené žalobkyni na základě napadeného rozhodnutí,
 - ještě podpůrněji, podstatně snížil pokuty uložené žalobkyni na základě napadeného rozhodnutí,

- v každém případě uložil Komisi náhradu nákladů řízení,
- přijal všechna další opatření, která bude považovat za užitečná.

42 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu v plném rozsahu,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

43 Žalobkyně uplatňuje na podporu žaloby pět žalobních důvodů. První vychází ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí odmítlo použitelnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Druhý vychází ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí došlo k závěru o nedbalosti žalobkyně. Třetí žalobní důvod vychází z porušení obecné zásady *ne bis in idem*. Čtvrtý vychází ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, kterého se žalovaná dopustila uložením pokut žalobkyni. A konečně pátý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení a z nedostatečného odůvodnění, co se týče stanovení výše pokut.

A. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí odmítlo použitelnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004

44 První žalobní důvod se dělí na čtyři části. První vychází z toho, že napadené rozhodnutí je stiženo právními a skutkovými pochybeními, jelikož v rámci výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 odmítlo pojem „jediné spojení“. Druhá vychází z věcně a právně nesprávného výkladu znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Třetí vychází z nesprávného výkladu hlavního účelu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. A konečně čtvrtá část vychází z toho, že žalobkyně postupovala v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

45 První tři části prvního žalobního důvodu, které se všechny týkají výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, je třeba přezkoumat společně.

1. K prvním třem částem prvního žalobního důvodu

a) Úvodní poznámky

46 Nejprve je třeba připomenout, že čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 stanoví následující:

„Komise může rozhodnutím uložit osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům pokuty až do výše 10 % celkového obratu dotčeného podniku ve smyslu článku 5 osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům [až do výše 10 % celkového obratu dotčeného podniku ve smyslu článku 5], pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) neoznámí spojení v souladu s článkem 4 nebo čl. 22 odst. 3 před jeho uskutečněním, ledaže je jim to výslovně povoleno čl. 7 odst. 2 nebo rozhodnutím učiněným na základě čl. 7 odst. 3;
- b) uskuteční spojení v rozporu s článkem 7.“

- 47 Podle čl. 4 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 139/2004 „[s]pojení s významem pro celé Společenství definovaná v tomto nařízení musí být oznámena Komisi před svým uskutečněním a po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo nabytí kontrolního podílu“.
- 48 Podle čl. 7 odst. 1 téhož nařízení „[s]pojení s významem pro celé Společenství [...] nesmí být uskutečněno ani před jeho oznámením, ani před jeho prohlášením za slučitelné [...] [s vnitřním] trhem rozhodnutím podle čl. 6 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 1 nebo čl. 8 odst. 2 nebo na základě domněnky podle čl. 10 odst. 6“.
- 49 Mimoto čl. 3 odst. 1 nařízení č. 139/2004 stanoví:
- „1. Spojení se považuje za vzniklé, jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém základě v důsledku:
- [...]
- b) získáním, jednou či více osobami již kontrolujícími nejméně jeden podnik nebo jedním či více podniky, ať již na základě koupě cenných papírů nebo majetku, smlouvy, či jiným způsobem, přímé nebo nepřímé kontroly nad celkem nebo částmi jednoho či více podniků.“
- 50 A konečně podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004 „se kontrola skládá z práv, smluv nebo jiných prostředků, které jednotlivě nebo společně a s ohledem na dané skutečnosti nebo právní předpisy poskytují možnost rozhodujícího vlivu v určitém podniku“.
- 51 V projednávaném případě je třeba bez dalšího konstatovat, že díky převzetí z prosince 2012 žalobkyně získala ve společnosti Morpol přibližně 48,5 % podíl na jejím kapitálu.
- 52 Jak konstatovala Komise v bodě 55 napadeného rozhodnutí, aniž by v tomto ohledu uváděla žalobkyně opak, v okamžiku převzetí z prosince 2012 byla Morpol norskou akciovou společností a na tomto základě byla hlasovací práva přidělována podle zásady „jedna akcie představuje jeden hlas“. Prostá většina akcií přítomných a hlasujících na valných hromadách tedy stačila pro přijetí rozhodnutí, s výjimkou několika případů vyžadujících dvoutřetinovou většinu.
- 53 Komise mimoto v bodě 57 napadeného rozhodnutí správně uvedla, že minoritní akcionář může být považován za vykonávajícího faktickou výhradní kontrolu, zejména pokud si může být na základě svého podílu a míry přítomnosti dalších akcionářů na valných hromadách v předchozích letech téměř jist svojí většinou na valných hromadách (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, body 45 až 48).
- 54 Dále Komise uvedla, že M. (prostřednictvím společností Friendmall a Bazmonta Holding) měl vždy jasnou většinu hlasů vyjádřených na valných hromadách a že držba zbývajících částí kapitálu společnosti Morpol je velmi roztržštěná, což znamená, že zbývajících akcionářů by nebyli schopni dát dohromady blokační menšinu schopnou převážet rozhodovací pravomoc M., zejména z důvodu svého nízkého zastoupení na valných hromadách.
- 55 Komise tedy došla k závěru, aniž v tomto ohledu uváděla žalobkyně opak, že před převzetím z prosince 2012 M. vykonával faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol prostřednictvím svých účastí ve společnostech Friendmall a Bazmonta Holding.
- 56 A konečně, Komise došla správně k závěru, že převzetí z prosince 2012 poskytlo žalobkyni tatáž práva a tytéž možnosti vykonávat rozhodující vliv na společnost Morpol, jakými dříve disponoval M. prostřednictvím společností Friendmall a Bazmonta Holding.
- 57 Z výše uvedeného plyne, že Komise v bodě 68 napadeného rozhodnutí správně konstatovala, že žalobkyně získala kontrolu společnosti Morpol po dokončení převzetí z prosince 2012.

- 58 Žalobkyně opakovaně, jakkoliv v jiných souvislostech, zdůrazňuje, že svá hlasovací práva před povolením spojení Komisi neuplatňovala. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004 kontrola plyne mimo jiné z práv poskytujících „možnost“ výkonu rozhodujícího vlivu na činnost podniku. Rozhodující je tedy získání této formální kontroly, a nikoliv její skutečný výkon (obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise*, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 189). Skutečnost, že držba hlasovacích práv poskytovala žalobkyni faktickou kontrolu společnosti Morpol, není okolností, že žalobkyně svá hlasovací práva před povolením spojení nevykonávala, zpochybněna.
- 59 Jak uvedla Komise v bodech 72 a 73 napadeného rozhodnutí, některé články SPA zřejmě naznačovaly, že žalobkyně bude svá hlasovací práva ve společnosti Morpol vykonávat až po získání povolení orgánů hospodářské soutěže. SPA však neobsahuje žádné ustanovení bránící žalobkyni vykonávat svá hlasovací práva ještě před povolením. Žalobkyně proto mohla vykonávat svá hlasovací práva ve společnosti Morpol kdykoliv po dokončení převzetí z prosince 2012.
- 60 Žalobkyně ostatně v odpovědi na otázku Tribunálu položenou na jednání potvrdila, že nepochybně, že jí získání 48,5% podílu ve společnosti Morpol umožnilo získat nad uvedenou společností kontrolu ve smyslu nařízení č. 139/2004.
- 61 Jak uvedla Komise v bodech 8, 13 a 66 napadeného rozhodnutí, k dokončení převzetí z prosince 2012 došlo 18. prosince 2012. Žalobkyně v bodě 13 žalobního návrhu uznává, že dne 18. prosince 2012 došlo k dokončení realizace SPA a akcie společnosti Morpol v držení M. byly převedeny na žalobkyni.
- 62 Žalobkyně nepochybně skutečnost, že dotčené spojení je spojením majícím význam pro celé Společenství.
- 63 Vzhledem k tomu, že žalobkyně získala kontrolu společnosti Morpol díky převzetí z prosince 2012, byla v zásadě povinna na základě čl. 4 odst. 1 prvního pododstavce a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 oznámit toto spojení Komisi před jeho dokončením, k němuž mělo dojít až poté, co by bylo Komisí prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem.
- 64 Z předchozích konstatování plyne, že relevantní pro účely přezkumu prvních tří částí prvního žalobního důvodu je to, zda byla v projednávaném případě použitelná výjimka stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

b) K použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004

- 65 Článek 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 stanoví následující:
- „Odstavec 1 nebrání uskutečnění veřejného návrhu smlouvy o koupi [nebo výměně] akcií nebo sledu operací s cennými papíry, včetně těch převoditelných do jiných cenných papírů, přijatých k obchodování na trhu jakým je burza cenných papírů, v jejichž důsledku je od rozdílných prodávajících získána kontrola ve smyslu článku 3, za podmínky že:
- a) spojení je neprodleně oznámeno Komisi podle článku 4 a
 - b) nabyvatel nevykonává hlasovací práva spojená s těmito cennými papíry nebo tak činí pouze s cílem zachovat plnou hodnotu svých investic na základě výjimky udělené Komisí podle odstavce 3.“
- 66 Článek 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 tedy stanoví dva případy: jeden související s veřejnou nabídkou k odkupu nebo výměně (první případ) a druhý související se sledem operací s cennými papíry (druhý případ).

67 V odpovědi na otázku položenou v tomto ohledu na jednání žalobkyně upřesnila, že své úvahy založila na prvním případě stanoveném v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.

1) Ke skutečnosti, že na dotčené spojení se znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nevztahuje

68 Je třeba připomenout, že v rámci prvního případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 „[o]dstavec 1 nebrání uskutečnění veřejného návrhu smlouvy o koupi [nebo výměně] akcií“, jestliže je spojení neprodleně oznámeno a nabyvatel nevykonává svá hlasovací práva před povolením spojení.

69 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise nekonstatovala, že by žalobkyně uskutečněním veřejné nabídky k odkupu porušila čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Konstatovala, že žalobkyně porušila čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 převzetím z prosince 2012. Je třeba připomenout, že veřejná nabídka k odkupu byla předložena teprve 15. ledna 2013, tedy po dokončení převzetí z prosince 2012.

70 Skutečnost, že podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 odstavec 1 téhož článku nebrání uskutečnění veřejné nabídky k odkupu, je tedy v projednávané věci v zásadě irelevantní.

71 První případ stanovený v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 umožňuje za určitých okolností uskutečnit veřejnou nabídku před oznámením a povolením, i když se jedná o spojení s významem pro celé Společenství. Podle svého znění však toto ustanovení neumožňuje uskutečnění získání kontroly soukromou cestou.

72 Je tedy třeba konstatovat, že na základě svého znění se první případ stanovený v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 v projednávaném případě nepoužije.

73 I když žalobkyně na jednání uvedla, že vychází z prvního případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, je třeba uvést, že na dotčené spojení se nevztahuje ani znění druhého případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

74 Podle druhého případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 „[o]dstavec 1 nebrání uskutečnění [...] operací s cennými papíry, včetně těch převoditelných do jiných cenných papírů, přijatých k obchodování na trhu jakým je burza cenných papírů“, pokud jsou splněny určité podmínky.

75 Je třeba konstatovat, že jak Komise uvedla v bodě 101 napadeného rozhodnutí, v projednávaném případě žalobkyně získala kontrolu společnosti Morpol od jediného prodávajícího na základě jediné operace s cennými papíry, tedy převzetí z prosince 2012.

76 Vzhledem k tomu, že M. v daný okamžik kontroloval společnosti Friendmall a Bazmonta Holding, byl M. jediným prodávajícím akcií společnosti Morpol.

77 V tomto ohledu žalobkyně na jednání tvrdila, že Komise se ve svém rozhodnutí ze dne 26. února 2007 (věc LGI/Telenet – COMP/M.4521) (dále jen „rozhodnutí LGI/Telenet“) nezabývala tím, kdo v konečném důsledku kontroloval subjekty, které prodaly akcie společnosti Telenet. Podle žalobkyně byly tyto subjekty, tedy sdružení místních orgánů, v konečném důsledku kontrolovány regionem Flandry. Žalobkyně zdůraznila, že v projednávaném případě Komise vycházela z toho, že Friendmall i Bazmonta Holding byly kontrolovány M., takže žalobkyně podle Komise nezískala kontrolu od různých prodávajících, ale že tímto aspektem se ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí LGI/Telenet, nezabývala.

- 78 Zprv je třeba uvést, že Tribunál není vázán rozhodovací praxí Komise. Zadruhé z tabulky účasti na valných hromadách akcionářů, uvedené v bodě 59 napadeného rozhodnutí, plyne, že Friendmall na všech těchto valných hromadách měla sama jasnou většinu hlasů. Žalobkyně tedy získala faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol již získáním akcií patřících pouze společnosti Friendmall. Mimoto, jak Komise konstatovala v bodě 63 napadeného rozhodnutí, žalobkyně v odpovědi na žádost Komise o informace ze dne 12. února 2013 uznala, že Morpol byla na základě akcií zastupovaných na ročních a mimořádných valných hromadách pod výhradní kontrolou společnosti Friendmall. Není tedy nutné v tomto rámci podrobně analyzovat skutečnosti, na nichž bylo založeno rozhodnutí LGI/Telenet (viz bod 77 výše).
- 79 Jak Komise konstatovala v bodě 66 napadeného rozhodnutí, k dokončení převzetí z prosince 2012 došlo 18. prosince 2012.
- 80 Veřejná nabídka k odkupu byla předložena teprve 15. ledna 2013, tedy v okamžiku, kdy již žalobkyně měla faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol.
- 81 I když je pravdou, že odkup všech akcií společnosti Morpol žalobkyní probíhal na etapy a od rozdílných prodávajících, k získání kontroly došlo jedinou transakcí a od jediného prodávajícího. Kontrola tedy nebyla získána od rozdílných prodávajících ani řadou transakcí.
- 82 Z toho plyne, že na základě znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se v projednávaném případě nepoužije ani druhý případ stanovený v daném ustanovení.
- 83 Je tedy třeba konstatovat, že na základě znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se na převzetí z prosince 2012 uvedené ustanovení nepoužije.
- 84 Úvahy žalobkyně se zakládají na existenci jediného spojení v tom smyslu, že převzetí z prosince 2012 a následná veřejná nabídka k odkupu představují jeden celek. Je tedy třeba přezkoumat opodstatněnost této argumentace.

2) K argumentaci žalobkyně vycházející z údajné existence jediného spojení

i) Úvodní poznámky

- 85 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí opomíjí zásadní právní spojitost a vzájemnou podmíněnost převzetí z prosince 2012 a veřejné nabídky a že úvahy v něm uvedené jsou v rozporu s nařízením č. 139/2004, judikaturou Tribunálu, konsolidovaným sdělením Komise k otázkám příslušnosti Komise podle nařízení č. 139/2004 (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1, dále jen „konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti“), rozhodovací praxí Komise, jakož i praxí v členských státech.
- 86 Podle žalobkyně měla Komise dojít k závěru, že převzetí z prosince 2012 a následná veřejná nabídka k odkupu představují různé etapy jediného spojení.
- 87 V tomto rámci je třeba připomenout, že žalobkyně na jednání upřesnila, že své úvahy zakládá na prvním případě stanoveném v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Z toho plyne, že žalobkyně v podstatě tvrdí, že převzetí z prosince 2012, jakkoliv předcházelo oznámení veřejné nabídky k odkupu, bylo její součástí, takže Komise podle žalobkyně v podstatě konstatovala protiprávní jednání spočívající v uskutečnění veřejné nabídky k odkupu, a to přesto, že z prvního případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 plyne, že čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení tomuto uskutečnění nebrání.
- 88 Je třeba posoudit, zda převzetí z prosince 2012 a veřejná nabídka k odkupu mohou být považovány za jediné spojení.

- 89 Nejprve je třeba upřesnit, že pojem „jediné spojení“ nebyl uveden v nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), který předcházel nařízení č. 139/2004.
- 90 Komise z pojmu „jediné spojení“ vycházela v několika rozhodnutích a Tribunál tento koncept potvrdil zejména v rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64).
- 91 Co se týče nařízení č. 139/2004, je třeba konstatovat, že pojem „jediné spojení“ je uveden pouze v bodě 20 odůvodnění, ovšem nikoliv v člancích uvedeného nařízení.
- 92 Třetí věta bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 zní následovně:
- „Navíc je vhodné považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich [svých] podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období.“
- 93 V praxi Komise vycházela z konceptu jediného spojení ve dvou případech.
- 94 V tomto ohledu konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti uvádí v bodě 44 následující:
- „Zásada, že za uvedených okolností může být několik transakcí považováno za jediné spojení, platí jen tehdy, pokud způsobí, že tatáž osoba (tytéž osoby) nebo tentýž podnik (tytéž podniky) převzme kontrolu nad jedním či vícero podniky. Tak tomu může být za prvé v případě, je-li několika právními obchody nabyto jednoho oboru podnikatelské činnosti nebo jednoho podniku. Za druhé může být i získání kontroly nad několika podniky (přičemž každé nabytí může představovat jedno spojení) provedeno tak, že se jedná o jediné spojení.“
- 95 Existují tedy dva případy, a to, zaprvé nabytí oboru podnikatelské činnosti nebo podniku několika obchody a zadruhé získání kontroly nad několika podniky, kdy by každé nabytí mohlo představovat jedno spojení.
- 96 Kromě toho třetí věta bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 zmiňuje dvě možnosti prokázání existence jediného spojení. Operace musí být úzce propojeny propojením svých podmínek nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období.
- 97 V odpovědi na otázku položenou v tomto ohledu na jednání žalobkyně potvrdila, že vychází z první možnosti uvedené ve třetí větě bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, týkající se transakcí propojených svými podmínkami, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.
- 98 Je tedy třeba posoudit, zda v projednávaném případě může být existence jediného spojení prokázána na základě první možnosti uvedené ve třetí větě bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004.
- 99 Dotčené spojení v projednávaném případě zcela jasně nespadá pod druhý případ, tak jak je vymezen v bodě 95 výše, tedy případ získání kontroly nad několika podniky.
- 100 Je tedy třeba posoudit, zda dotčené spojení spadá pod první případ, tak jak je vymezen v bodě 95 výše, tedy případ nabytí podniku několika právními obchody.
- 101 Žalobkyně má za to, že několik obchodů představuje jediné spojení tehdy, jestliže jsou tyto obchody vzájemně závislé, takže jeden bez druhého by nebyl realizován. V podstatě se domnívá, že pouhá skutečnost, že několik transakcí je propojeno svými podmínkami, postačuje k tomu, aby bylo možné

mít za to, že jsou součástí jediného spojení. Uvádí tak, že Komise měla mít za to, že převzetí z prosince 2012 a veřejná nabídka měly právně i věcně „jednotnou povahu“, což vyžaduje zkoumat a posuzovat je společně jako prvky jediného spojení.

102 Naopak Komise v bodě 105 napadeného rozhodnutí uvedla, že „skutečnost, že [žalobkyně] možná chápala převzetí z prosince 2012 a následující kroky týkající se převzetí společnosti Morpol hospodářsky za součást jedné transakce, [považuje] za irrelevantní“. Mimoto Komise v bodě 113 napadeného rozhodnutí uvedla, že „odkazy [žalobkyně] na právní zdroje, podle nichž je ‚řada jednotlivých kroků‘ považována za jediné spojení, pokud jsou tyto kroky právně nebo fakticky vzájemně podmíněny, se zdají být nepatřičnými“, což podrobněji vysvětlila v bodech 114 až 117 napadeného rozhodnutí. Komise se v napadeném rozhodnutí nevyslovila k tomu, zda je mezi převzetím z prosince 2012 a následnou veřejnou nabídkou k odkupu právní nebo věcná podmíněnost.

103 Je tedy třeba zkoumat, zda v rámci prvního případu, tedy nabytí podniku několika právními obchody, je pouhá existence právní nebo věcné podmíněnosti dostatečná pro konstatování existence jediného spojení, a to i tehdy, je-li kontrola dotčeného podniku získána na základě jediné soukromoprávní transakce před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu.

104 V tomto rámci je třeba zaprvé zkoumat argumenty žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti, zadruhé argumenty žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s judikaturou Tribunálu a s rozhodovací praxí Komise, zatřetí argumenty žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s bodem 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, začtvrté argumenty žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s praxí v členských státech a zapáté argumenty žalobkyně, podle nichž Komise vyložila hlavní účel čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nesprávně.

ii) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti

105 Žalobkyně má za to, že stanovisko zastávané Komisí v napadeném rozhodnutí je v rozporu s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti. Žalobkyně tvrdí, že konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti v bodě 43 uvádí, že „transakce představují jediné spojení tehdy, jestliže jsou navzájem spojeny *de iure*, to znamená, že dohody se ‚vzájemně podmiňují‘, nebo *fakticky*, [...]“.

106 Tento argument žalobkyně však spočívá na chybném výkladu bodu 43 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti. Uvedený bod zní:

„Vzájemná závislost znamená, že žádná z transakcí nemůže být provedena bez ostatních transakcí, takže tyto transakce společně tvoří jediný postup. Uvedená vzájemná závislost se obvykle považuje za prokázanou tehdy, jsou-li transakce navzájem spojeny *de iure*, to znamená, jestliže se vzájemně podmiňují. Také v případě, že lze dostatečně prokázat faktickou závislost, to může postačit, aby bylo možno považovat několik transakcí za jediné spojení. To vyžaduje hospodářské posouzení otázky, zda každá jednotlivá transakce nutně závisí na uzavření všech ostatních transakcí. Dalšími indiciemi vzájemné závislosti transakcí mohou být odpovídající prohlášení dotčených subjektů nebo skutečnost, že jsou tyto transakce prováděny současně. Může být obtížné konstatovat faktickou závislost několika transakcí v případě, kdy nejsou prováděny současně. Rovněž při výrazném nedostatku současnosti transakcí, které jsou z právního hlediska vzájemně závislé, vyvstává otázka, zda jsou vzájemně závislé i fakticky.“

107 Co se týče pojmu „jediné spojení“, uvedený bod obsahuje pouze konstatování, podle něhož faktická závislost „může“ rovněž postačit k tomu, aby bylo možno považovat transakce za jediné spojení. Z této formulace nevyplývá, že závislost vždy postačuje k tomu, aby bylo možné několik transakcí považovat za jediné spojení.

108 Je třeba uvést, že první věta bodu 45 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti je formulována následovně:

„O jediné spojení se může jednat také *tehdy*, jestliže tatáž osoba/tytéž osoby *převezmou kontrolu* nad jediným oborem podnikatelské činnosti (tzn. nad jedinou hospodářskou jednotkou) *cestou několika transakcí*, které se navzájem podmiňují“ (kurzivou zvýraznil Tribunál).

109 Tento bod se týká, jak uvádí jeho nadpis, „[n]abytí jednoho podniku“ (tedy prvního případu vymezeného v bodě 95 výše). Aby mohlo v prvním případě existovat jediné spojení, je podle bodu 45 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti nezbytné, aby k převzetí kontroly došlo cestou několika transakcí. V projednávaném případě však k převzetí kontroly došlo jediným převzetím z prosince 2012, které bylo dokončeno před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol.

110 Žalobkyně mimoto vychází z bodu 40 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, který ve své první větě uvádí, že „podle nařízení [č. 139/2004] transakce, které vzhledem k hospodářskému cíli sledovanému dotčenými subjekty vzájemně souvisí, [mají být] zkoumány v témže řízení“. Je však třeba uvést, že druhá věta bodu 40 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti upřesňuje, že „[v] takových případech dochází ke změně struktury trhu v důsledku společného působení všech těchto transakcí“. Bod 40 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti se tedy týká situací, v nichž ke změně struktury trhu dochází v důsledku společného působení všech transakcí, a nikoliv situací, v nichž ke změně struktury trhu, tedy k převzetí kontroly nad jedním podnikem, dochází na základě jediné transakce.

111 Podle konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, je-li kontrola dotčeného podniku získána na základě několika transakcí, je za určitých podmínek možné považovat tyto transakce za jediné spojení. Převzetí kontroly cestou několika transakcí tedy podle konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti představuje podmínku možnosti uplatnění konceptu jediného spojení v prvním případě, tak jak je vymezen v bodě 95 výše, a to nabytí oboru podnikatelské činnosti nebo podniku několika právními obchody.

112 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že jelikož převzetí z prosince 2012 a následná veřejná nabídka k odkupu jsou vzájemně podmíněny, představují jediné spojení, a dovozuje z toho, že kontrolu společnosti Morpol získala několika obchody.

113 Převzetí kontroly jednoho podniku několika obchody však podle konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti představuje podmínku možnosti považovat několik obchodů za jediné spojení, a nikoliv důsledek toho, že tyto obchody představují jediné spojení.

114 V projednávaném případě není tato podmínka splněna, neboť kontrola společnosti Morpol nebyla získána několika obchody.

115 Na jednání žalobkyně vycházela rovněž z bodu 38 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti. Zdůraznila, že z uvedeného bodu vyplývá, že rozhodující otázkou při posuzování toho, zda několik obchodů představuje jediné spojení, je to, zda je „[konečným] výsledkem“ jediné spojení. Podle žalobkyně musí být za „[konečný] výsledek“ považováno získání 100 % akcií společnosti Morpol, žalobkyní od počátku zamýšlené.

116 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že bod 38 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti je v podstatě shrnutím bodů 104 až 109 rozsudku ze dne 23. února 2006, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise (T-282/02, EU:T:2006:64), na který se odkazuje v poznámce pod čarou č. 43 uvedeného sdělení. Jak plyne z bodu 128 níže, z bodu 104 uvedeného rozsudku vyplývá, že relevantním není okamžik, kdy došlo k získání veškerých akcií dotčeného podniku, ale okamžik, kdy

došlo k získání kontroly. Bod 38 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti neobsahuje žádný prvek umožňující mít za to, že pokud je záměrem podniku již od počátku získání 100 % akcií určitého podniku, musí být „[konečným] výsledkem“ získání všech akcií, a nikoliv získání kontroly.

117 Naopak první věta bodu 38 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, stejně jako bod 104 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), jasně odkazuje na definici spojení uvedenou v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 139/2004, kdy jeho výsledkem je „získání kontroly“ nad jedním nebo více podniky. Kromě toho podle třetí věty bodu 38 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti by mělo „být tudíž zkoumáno, zda [transakce] v konečném důsledku [výsledku] vedou k tomu, že jeden či více podniků získají bezprostřední nebo zprostředkovanou kontrolu nad činností jednoho či několika jiných podniků“. Tato věta potvrzuje, že „výsledkem“ by mělo být převzetí kontroly daného podniku.

118 V projednávaném případě bylo tohoto výsledku, tedy získání kontroly, dosaženo již převzetím z prosince 2012.

119 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně je tedy napadené rozhodnutí v souladu s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti.

iii) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s judikaturou Tribunálu a rozhodovací praxí Komise

120 Žalobkyně mimoto tvrdí, že úvahy Komise v napadeném rozhodnutí jsou v rozporu s judikaturou Tribunálu a s rozhodovací praxí Komise.

121 V této souvislosti je nutno zdůraznit následující.

122 Žalobkyně vychází zaprvé z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64).

123 Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se jednalo o to, zda několik skupin transakcí představuje několik samostatných spojení, nebo jen jedno (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, body 8, 45 a 91). Daná věc tedy spadala pod druhý případ uvedený v bodě 95 výše, a to získání kontroly nad několika podniky, které by jako takové mohlo být považováno za samostatná spojení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že projednávaná věc pod tento druhý případ nespadá (viz bod 99 výše).

124 Tribunál konstatoval, že Komisi přísluší posoudit, zda několik transakcí má „jednotnou povahu, a představují tedy jedno spojení ve smyslu článku 3 nařízení č. 4064/89“ (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 105). Mimoto uvedl, že „pro určení jednotné povahy dotčených transakcí je nutné posoudit v rámci každého případu, zda jsou tyto transakce na sobě navzájem závislé tak, že jedna z nich by se bez druhé neuskutečnila“ (rozsudek ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise*, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 107).

125 Žalobkyně vychází z bodu 107 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64) a tvrdí, že z toho plyne, že několik z právního hlediska samostatných obchodů má jednotnou povahu a představují proto jediné spojení podle nařízení č. 139/2004, pokud jsou „tyto transakce na sobě navzájem závislé tak, že jedna z nich by se bez druhé neuskutečnila“.

- 126 Z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64) však nelze vyvodit, že každé navzájem závislé transakce představují nutně jediné spojení.
- 127 Je třeba uvést, že v bodě 104 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), Tribunál konstatoval následující:
- „Tato obecná a účelová definice spojení, kde výsledkem je kontrola jednoho nebo více podniků, znamená, že není významné, zda k nepřímému či přímému *získání této kontroly* došlo v rámci jedné, dvou či více etap prostřednictvím jedné, dvou či více transakcí, pokud dosažený výsledek představuje jedno spojení“ (kurzivou zvýraznil Tribunál).
- 128 Argument uplatněný žalobkyní na jednání, podle něhož z bodu 104 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), plyne, že relevantní je to, zda k nabytí kontroly dojde na konci řady transakcí, bez ohledu na okamžik tohoto nabytí, je třeba odmítnout. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že bod 104 uvedeného rozsudku nehovoří o získání podniku, které je možné uskutečnit v rámci jedné či více etap, ale o získání kontroly, které je možné uskutečnit v rámci jedné či více etap. Relevantním tedy není okamžik, kdy došlo k získání veškerých akcií dotčeného podniku, ale okamžik, kdy došlo k získání kontroly. Je třeba uvést, že pokud k získání faktické výhradní kontroly nad jedním podnikem dojde tak jako v projednávaném případě již na základě první transakce, následující transakce, jimiž kupující získal další podíly v daném podniku, již nejsou pro získání kontroly, a tedy pro uskutečnění spojení, relevantní.
- 129 V bodě 108 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), Tribunál konstatoval, že postup spočívající v posouzení, zda jsou transakce na sobě navzájem závislé, směřuje zejména k tomu, že „poskytuje podnikům, které oznamují spojení, právní jistotu pro veškeré transakce, jimiž se toto spojení uskutečňuje“.
- 130 V projednávaném případě nedošlo k řadě transakcí, „jimiž se uskutečnilo spojení“, neboť spojení bylo dosaženo již převzetím z prosince 2012.
- 131 A konečně Tribunál v bodě 109 rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), uvedl, že „spojení může vzniknout i v případě několika formálně odlišných právních transakcí, jestliže jsou tyto transakce na sobě navzájem závislé, takže by se jedny bez druhých neuskutečnily, a *je-li jejich výsledkem svěřit jednomu nebo více podnikům* přímou či nepřímou hospodářskou *kontrolu* nad činností jednoho či více dalších podniků“ (kurzivou zvýraznil Tribunál).
- 132 Uvedený bod rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), potvrzuje, že výsledek „několika formálně odlišných právních transakcí“ musí spočívat v poskytnutí hospodářské kontroly nad činností jednoho či několika podniků. V projednávaném případě je získání kontroly výsledkem jediné transakce, a to převzetí z prosince 2012, a nikoliv několika transakcí.
- 133 Z výše uvedeného plyne, že z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02, EU:T:2006:64), nelze vyvodit, že v situaci, v níž k získání kontroly nad jediným podnikem došlo na základě jediné transakce, je nezbytné mít za to, že daná transakce je součástí jediného spojení, jestliže nákup akcií vedoucí k získání kontroly a následná povinná veřejná nabídka k odkupu jsou na sobě navzájem závislé.
- 134 Zadruhé žalobkyně vychází z rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), a z rozhodnutí Komise dotčeného ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek. Uvádí, že v dané věci Ryanair Holdings plc (dále jen „Ryanair“) získala přibližně 19 % akcií společností Aer Lingus Group plc a Aer Lingus Ltd (dále jen, společně, „Aer Lingus“) a následně

vyhlásila veřejnou nabídku a že Komise a následně i Tribunál považovaly obě transakce za součást jediného spojení. Podle žalobkyně z toho plyne, že získání akcií před veřejnou nabídkou a samotná veřejná nabídka musí být považovány za jediné spojení.

- 135 Je třeba uvést, že z bodu 16 rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), plyne, že Komise měla ve svém rozhodnutí prohlašujícím zamýšlené spojení za neslučitelné s vnitřním trhem za toto:

„Jelikož Ryanair získala prvních 19 % kapitálu společnosti Aer Lingus méně než deset dnů před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu a zbývajících 6 % krátce poté a vzhledem k vysvětlením společnosti Ryanair týkajícím se hospodářského cíle sledovaného v okamžiku uskutečnění těchto transakcí, považují se všechny transakce, zahrnující získání akcií před veřejnou nabídkou k odkupu a během ní, jakož i vlastní veřejnou nabídku k odkupu, za jediné spojení ve smyslu článku 3 nařízení o spojování.“

- 136 V uvedené věci společnost Ryanair nezískala kontrolu společnosti Aer Lingus na základě jediné transakce před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu. Jak uvádí Komise, Ryanair získala kontrolu společnosti Aer Lingus nabytím prvních 19 % kapitálu společnosti Aer Lingus kombinovaným s akciemi, která Ryanair hodlala získat prostřednictvím veřejné nabídky k odkupu. Ryanair nakonec kontrolu společnosti Aer Lingus nikdy nezískala, neboť veřejná nabídka po rozhodnutí Komise o zahájení řízení stanoveného v čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení č. 139/2004 vypršela.

- 137 Z uvedeného rozhodnutí Komise tedy nelze vyvodit, že by tato měla za to, že získání podílu na kapitálu podniku prostřednictvím soukromoprávní transakce a veřejná nabídka k odkupu zbývajícího podílu by měly být vždy považovány za jediné spojení, i když nabytím podílu na kapitálu prostřednictvím soukromoprávní transakce získal kupující výhradní kontrolu nad daným podnikem již před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu.

- 138 V rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), Tribunál nerozhodoval ani o tom, zda získání výhradní kontroly prostřednictvím jediné soukromoprávní transakce a následné povinné veřejné nabídky musí být považovány za jediné spojení.

- 139 Žalobkyně má za to, že pokud by Komise uplatnila úvahy sledované v bodě 101 rozhodnutí napadeného ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), nijak by nepřihlížela k akciím získaným společností Ryanair na základě soukromoprávní smlouvy před vyhlášením veřejné nabídky, především proto, že tato nabytí soukromou cestou nevedla k získání kontroly daného podniku.

- 140 Tento argument není přesvědčivý. Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281), totiž právě skutečnost, že získání soukromou cestou nevedlo k získání kontroly daného podniku, měla za následek, že pokud by kontrola byla nakonec získána, stalo by se tak prostřednictvím několika transakcí.

- 141 Zatřetí žalobkyně vychází z rozhodnutí LGI/Telenet.

- 142 Uvedená věc se však netýkala případu první transakce, kterou již kupující získal kontrolu podniku, následované druhou transakcí, kterou tentýž kupující získal další podíl téhož podniku.

- 143 Ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí LGI/Telenet, byla první transakcí „transakce Telenet“, kterou Telenet získala společnost UPC Belgium. Tato první transakce nevyžadovala oznámení, neboť nebyly dosaženy dotčené mezní hodnoty (viz bod 6 rozhodnutí LGI/Telenet). Druhou transakcí byla „transakce LGE“, kterou LGE získala výhradní kontrolu nad společností Telenet, včetně společnosti UPC Belgium (viz bod 7 rozhodnutí LGI/Telenet). Komise došla k závěru, že tyto transakce, které byly vzájemně fakticky podmíněny, představují jediné spojení.

- 144 Skutkový základ věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí LGI/Telenet, byl tedy zcela odlišný od skutkového základu projednávané věci. Žalobkyně se tedy nemůže užitečně dovolávat skutečnosti, že ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí LGI/Telenet, došla Komise k závěru o existenci jediného spojení, ani z toho vyvozovat závěry pro projednávanou věc.
- 145 Začtvrté žalobkyně uplatňuje rozhodnutí Komise ze dne 20. října 2011 (věc COMP/M.6263, Aelia/Aéroports de Paris/JV). Žalobkyně zdůrazňuje, že v dané věci Komise považovala první dvě etapy transakce za jedině spojení.
- 146 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že uvedená věc se však netýkala situace, v níž by první transakce stačila pro přechod kontroly nad dotčeným podnikem a v níž by následné transakce spočívaly pouze v získávání dalších podílů téhož podniku. Skutečnost, že Komise měla v uvedené věci za to, že první dvě transakce představují jedině spojení, tedy neznamená, že měla za to, že převzetí výhradní kontroly nad podnikem prostřednictvím jediného nákupu akcií od jediného prodávajícího a následné nákupy dalších podílů daného podniku mohou představovat jedině spojení.
- 147 Je třeba zdůraznit, že žalobkyně neuvádí žádný příklad rozhodovací praxe Komise nebo judikatury soudů Evropské unie, v němž by bylo konstatováno, že soukromoprávní nákup od jediného prodávajícího, který sám o sobě poskytuje výhradní kontrolu nad určitým podnikem, a následná veřejná nabídka k odkupu zbývajících akcií daného podniku představují jedině spojení. Obecněji řečeno, neuvedla žádný příklad, v němž by několik obchodů s podíly jediného podniku bylo považováno za součást jediného spojení, byla-li výhradní kontrola nad daným podnikem získána prostřednictvím první transakce.
- iv) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s bodem 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004*
- 148 Žalobkyně mimoto tvrdí, že úvahy Komise v napadeném rozhodnutí jsou v rozporu s bodem 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004. Zdůrazňuje, že uvedený bod odůvodnění uvádí, že „[n]avíc je vhodné považovat za jedině spojení operace, které jsou *úzce propojeny* buď *propojením jejich [svých] podmínek*, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období“. Podle žalobkyně uvedený bod odůvodnění potvrzuje záměr normotvůrce, aby Komise zohledňovala věcnou spojitost mezi jednotlivými etapami představujícími jednu transakci, spíše než její formální strukturu.
- 149 Je třeba připomenout, že žalobkyně vychází z první možnosti uvedené ve třetí větě bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, týkající se transakcí propojených svými podmínkami (viz bod 97 výše).
- 150 Je třeba konstatovat, že pouhá velmi krátká věta uvedená v bodě 148 výše není vyčerpávající definicí podmínek, za nichž dvě transakce představují jedině spojení. V tomto ohledu je třeba uvést, že bod odůvodnění nařízení sice může umožňovat objasnění toho, jak má být určitá právní norma vykládána, sám ale takovou normou být nemůže (viz rozsudek ze dne 11. června 2009, X, C-429/07, EU:C:2009:359, bod 31 a citovaná judikatura). Odůvodnění unijního aktu nemá závaznou právní hodnotu (viz rozsudek ze dne 19. června 2014, Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, bod 31 a citovaná judikatura).
- 151 Kromě toho, pokud bychom považovali větu uvedenou v bodě 148 výše za vyčerpávající definici podmínek, za nichž dvě transakce představují jedině spojení, znamenalo by to, že všechny transakce, které jsou propojeny svými podmínkami nebo mají formu řady transakcí s cennými papíry uskutečněných během přiměřeně krátké doby, by musely být považovány za jedině spojení, a to i když by tyto transakce společně nepostačovaly k přechodu kontroly daného podniku, což by nedávalo žádný smysl.

152 Z bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 plyne, že normotvůrce hodlal zakotvit koncept jediného spojení. Z uvedeného bodu odůvodnění však nevyplývá, že by normotvůrce zamýšlel tento koncept rozšířit.

153 Argumenty žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s bodem 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, tedy musí být odmítnuty.

v) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s praxí v členských státech

154 Žalobkyně má za to, že úvahy Komise v napadeném rozhodnutí jsou v rozporu s „praxí v členských státech“. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že „[v]nitrostátní práva odrážejí rovněž zásadu, podle níž musí být získání kontrolní účasti soukromoprávní cestou následované veřejnou nabídkou k odkupu zbývajících akcií považováno za jediné spojení“.

155 Jediným vnitrostátním právem, na které žalobkyně konkrétně odkazuje, je však francouzské právo. Uvádí, že podle dopisu francouzského ministra hospodářství, financí a průmyslu právnímu zástupci společnosti Atria Capital Partenaires ze dne 18. listopadu 2002, který se týkal spojení v odvětví kadeřnických služeb v domácnosti (věc C2002-39), „získání tzv. ‚kontrolní účasti‘ na základě vzájemné dohody následované povinností předložit [veřejnou nabídku k odkupu] zbývajících podílů“ představuje dvě etapy téhož spojení.

156 Komise v tomto ohledu zdůrazňuje, že francouzské orgány komentovaly dosah článku 6 décret n° 2002-689, du 30 avril 2002, fixant les conditions d'application du livre IV du code de commerce relatif à la liberté des prix et de la concurrence (vládní nařízení č. 2002-689 ze dne 30. dubna 2002, kterým se stanoví prováděcí podmínky knihy IV obchodního zákoníku ohledně volné cenotvorby a hospodářské soutěže) (JORF ze dne 3. května 2002, s. 8055) (dále jen „vládní nařízení“), který má věcně širší dosah než čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Skutečnost, že francouzské orgány měly za to, že článek 6 vládního nařízení se uplatní na získání akcií na regulovaném trhu na základě soukromé dohody, které má za následek veřejnou nabídku, nemá dopad na výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

157 Žalobkyně namítá, že v dopise francouzského ministra hospodářství, financí a průmyslu ze dne 18. listopadu 2002 uvedený ministr nejprve konstatoval, že prvotní získání akcií a povinná veřejná nabídka, která po něm následovala, představují jediné spojení, a že přezkum se týkal článku 6 vládního nařízení až v další fázi.

158 Mimoto tvrdí, že podle judikatury, a zejména rozsudku ze dne 7. listopadu 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, bod 22), „[p]okud vnitrostátní právní předpisy přizpůsobí řešení situací, které nespádají do působnosti dotčeného unijního aktu, řešením upraveným uvedeným aktem, [...] dosta[ne se] [...] pojmům převzatým z unijního práva jednotného výkladu“, když odůvodněním výše uvedeného je, „aby se tak zajistilo stejné zacházení pro vnitřní situace a pro situace upravené unijním právem, [...] bez ohledu na podmínky, za kterých se mají [ustanovení nebo pojmy převzaté z unijního práva] uplatnit [...]“.

159 V tomto ohledu je třeba uvést, že bod 22 rozsudku ze dne 7. listopadu 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718), musí být vykládán ve světle bodu 23 téhož rozsudku, podle kterého „je tomu [tak] v případě, kdy se dotýká ustanovení unijního práva stala na základě vnitrostátního práva přímo a bezpodmínečně použitelnými na takové situace“.

160 Žalobkyně nepředložila žádný poznatek umožňující mít za to, že je tomu tak v projednávaném případě. V bodě 19 repliky pouze zmiňuje určitou snahu francouzského zákonodárce a francouzských orgánů hospodářské soutěže o harmonizaci určitých pojmů souvisejících s kontrolou spojení použitých ve

francouzském obchodním zákoníku s pojmy použitými v nařízení č. 139/2004 a v různých sděleních zveřejněných Komisí. Taková snaha o harmonizaci neznamená, že by se ustanovení unijního práva stala přímo a bezpodmínečně použitelnými.

161 Vnitrostátní právo nebo rozhodovací praxe členského státu nemůže každopádně vázat Komisi nebo unijní soudy. Podle judikatury unijní právní řád v zásadě nedefinuje své pojmy na základě jednoho či několika vnitrostátních právních řádů, pokud tak není výslovně stanoveno (viz rozsudek ze dne 22. května 2003, Komise v. Německo, C-103/01, EU:C:2003:301, bod 33 a citovaná judikatura).

162 Kromě toho je v projednávaném případě třeba uvést, že právní rámec existující ve Francii se odlišuje od rámce unijního práva.

163 Článek 6 vládního nařízení totiž zní následovně:

„Jestliže se spojení uskutečňuje nákupem nebo výměnou cenných papírů na regulovaném trhu, k jeho uskutečnění ve smyslu článku L. 430-4 obchodního zákoníku dojde výkonem práv spojených s cennými papíry. Absence rozhodnutí ministra nebrání převodu uvedených cenných papírů.“

164 Francouzské právo se tak v tomto bodě citelně odchyluje od unijního práva. Podle unijního práva je totiž převod cenných papírů dostačující pro uskutečnění spojení (viz bod 58 výše), zatímco podle francouzského práva k uskutečnění dochází až v okamžiku výkonu práv spojených s cennými papíry.

165 Stanovisko uvedené v dopise francouzského ministra hospodářství, financí a průmyslu ze dne 18. listopadu 2002 tedy nemá za následek to, že by uplatněním konceptu jediného spojení mohl subjekt získat kontrolu určitého podniku bez předchozího povolení. Z uvedeného dopisu totiž jasně vyplývá, že „pozastavení uskutečnění transakce ve smyslu článku 6 [...] se vztahuje na výkon práv spojených s cennými papíry nabytými mimo trh i na výkon práv spojených s cennými papíry, které byly předmětem veřejné nabídky“.

166 V projednávaném případě však žalobkyně vychází z pojmu „jediné spojení“ právě pro tvrzení, že byla oprávněna uskutečnit převzetí z prosince 2012 bez předchozího oznámení a povolení.

167 Žalobkyně se tedy nemůže užitečně dovolávat praxe ve Francii.

vi) K argumentům žalobkyně, podle nichž Komise nesprávně vyložila hlavní účel čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004

168 Žalobkyně tvrdí, že Komise měla v bodě 103 napadeného rozhodnutí chybně za to, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se nepoužije v situacích, v nichž lze snadno prokázat faktickou kontrolu.

169 V tomto ohledu je třeba uvést, že bod 103 napadeného rozhodnutí je formulován následovně:

„Naopak, čl. 7 odst. 2 nařízení [č. 139/2004] se nepoužije v situacích, v nichž k získání významného množství akcií dojde od jediného prodávajícího, kdy lze na základě hlasování na předchozích řádných a mimořádných valných hromadách snadno prokázat, že toto množství poskytuje faktickou výhradní kontrolu nad nabývanou společností.“

170 Komise tedy netvrdila, že pouhá skutečnost, že lze snadno prokázat získání kontroly obecně vylučuje použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. V bodě 103 napadeného rozhodnutí Komise vycházela rovněž ze skutečnosti, že k získání velkého množství akcií poskytujícího faktickou výhradní kontrolu nad nabývanou společností došlo od jediného prodávajícího.

171 Je třeba mimoto konstatovat, že v bodě 102 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je určen „k pokrytí situací, v nichž lze jen obtížně přesně určit, které akcie nebo jaké množství akcií získaných od několika předchozích akcionářů umožní nabyvateli faktickou kontrolu dané společnosti“, a že jeho účelem je „poskytnout dostatečnou právní jistotu v případech veřejných nabídek k odkupu nebo výměně či plíživých převzetí, a chránit tak likviditu burz cenných papírů, jakož i předkladatele nabídek před nechtěnými a neplánovanými porušeními *statu quo*“.

172 Je však třeba mít za to, že tím Komise netvrdila, že by bylo třeba použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 omezit na situace, v nichž existují konkrétní obtíže při určení, které akcie získané od několika předchozích akcionářů umožní nabyvateli faktickou kontrolu dané společnosti. V napadeném rozhodnutí Komise při vyloučení použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nevycházela pouze z okolnosti, že bylo možné snadno prokázat, že převzetí z prosince 2012 poskytovalo žalobkyni faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol.

173 Žalobkyně uvádí několik příkladů k prokázání toho, že i v situacích, v nichž je čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 použitelný, může být prokázání získání kontroly snadné. Jelikož však Komise v napadeném rozhodnutí netvrdila, že pouhá skutečnost, že je snadné prokázat získání kontroly, vylučuje použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, argumenty, které uplatňuje v tomto ohledu žalobkyně, nemohou prokázat existenci pochybení, kterého by se Komise v napadeném rozhodnutí dopustila.

174 Žalobkyně mimoto tvrdí, že skutečný účel čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 odpovídá tomu, co sama Komise výslovně uvedla v bodě 66 odůvodnění svého návrhu nařízení Rady o kontrole spojování podniků [COM(2002) 711 final] (Úř. věst. 2003, C 20, s. 4) (dále jen „návrh nařízení“). Je tam uvedeno následující:

„V souladu s tím, co bylo navrženo v Zelené knize, navrhujeme rozšířit působnost automatické výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 (dříve čl. 7 odst. 3) vedle veřejných nabídek k odkupu i na všechny nákupní operace na burze od několika prodávajících, tzn. „plíživá převzetí“, tak aby došlo k odstranění jakékoliv právní nejistoty plynoucí z čl. 7 odst. 1 ohledně takových obchodů.“

175 Z uvedeného návrhu vyplývá, že Komise navrhovala rozšířit působnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na „plíživá převzetí“. V projednávaném případě však převzetí společnosti Morpol žalobkyní nebylo „plíživé“. K získání kontroly společností Morpol totiž nedošlo po etapách. Naopak, k převzetí kontroly došlo jedinou soukromoprávní nákupní transakcí uskutečněnou s jediným prodávajícím, která proběhla před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol.

176 Je třeba mimoto připomenout, že žalobkyně upřesnila, že své úvahy zakládá na prvním případě stanoveném v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, tedy případě souvisejícím s veřejnou nabídkou k odkupu nebo výměně (viz body 66 a 67 výše). Naopak z bodu 66 odůvodnění návrhu nařízení plyne, že Komise navrhovala doplnit druhý případ, který nyní figuruje v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, týkající se řady transakcí s cennými papíry, k odstranění jakékoliv právní nejistoty. Vzhledem k tomu, že dotčené spojení spadá podle žalobkyně do působnosti prvního případu stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, není jasné, jaký argument chce žalobkyně vyvodit z toho, že Komise navrhla přidání druhého případu za účelem odstranění jakékoliv právní nejistoty.

177 Žalobkyně vychází rovněž z bodu 134 zelené knihy o přezkumu nařízení č. 4064/89 (COM/2001/0745 final) (dále jen „Zelená kniha“), který zní následovně:

„Plíživá převzetí prostřednictvím burzy jsou dalším příkladem spojení zahrnujících několik transakcí. Tyto transakce mohou být provedeny různými více či méně složitými způsoby, jdoucími od relativně jednoduchého přímého nákupu akcií od předchozích akcionářů až ke konstrukcím zahrnujícím různé množství finančních prostředníků využívajících celou škálu finančních nástrojů [...]. U těchto scénářů by teze, že ke spojení dochází v okamžiku nákupu akcií nebo balíku akcií poskytujících nabyvateli

(faktickou) kontrolu daného podniku, byla obvykle nepraktická a umělá. Naopak, pro všechny dotčené strany bude zřejmé, že různá, právně odlišná, nabytí práv vyjadřují jednotu a že jejich záměrem je získat kontrolu nad danou společností [...].“

- 178 V tomto ohledu je třeba především podotknout, že dokument typu zelená kniha je pouze dokumentem, který má být podnětem k diskusi na dané téma na evropské úrovni.
- 179 Mimoto je třeba uvést, že z první věty bodu 134 Zelené knihy vyplývá, že uvedený bod se týká „plíživých“ převzetí, které jsou „příkladem spojení zahrnujících několik transakcí“. Je však třeba připomenout, že v projednávaném případě nebylo spojení „plíživé“ a že kontrola společnosti Morpol byla získána na základě jediné transakce, a nikoliv prostřednictvím několika transakcí.
- 180 Navíc bod 134 Zelené knihy zmiňuje „záměr získat kontrolu nad danou společností“ v souvislosti s „různými, právně odlišnými, nabytími práv“. V projednávaném případě bylo pouze převzetí z prosince 2012 učiněno se záměrem získat kontrolu nad společností Morpol. Žalobkyně sice provedla odkup všech akcií společnosti Morpol a za tímto účelem bylo nezbytných několik nákupních transakcí, zejména převzetí z prosince 2012 a odkupy od jednotlivých akcionářů společnosti Morpol v rámci veřejné nabídky k odkupu. Vzhledem k tomu, že však žalobkyně měla výhradní kontrolu nad společností Morpol již od dokončení převzetí z prosince 2012, následné nákupy již nebyly uskutečněny se záměrem získat kontrolu nad danou společností.
- 181 Je třeba rovněž konstatovat, že Zelená kniha správně uvádí, že „[u] těchto scénářů by teze, že ke spojení dochází v okamžiku nákupu akcií nebo balíku akcií poskytujících nabyvateli (faktickou) kontrolu daného podniku, byla obvykle nepraktická a umělá“. Toto tvrzení se však týká pouze případů „plíživého“ převzetí. Pokud je pro získání kontroly daného podniku nutné provést několik nákupů akcií nebo balíku akcií, bylo by skutečně umělé považovat za spojení izolovaně nákup „rozhodující“ akcie nebo balíku.
- 182 V takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, v níž byla výhradní kontrola nad jediným podnikem získána od jediného prodávajícího již prostřednictvím první transakce, však není nikterak umělé považovat samotnou tuto transakci za spojení.
- 183 Žalobkyně mimoto zdůrazňuje, že cílem rozšíření výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 bylo odstranění jakékoliv právní nejistoty (viz bod 174 výše). Podle ní z bodu 134 Zelené knihy plyne, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se musí uplatnit i na jednoduché konstrukce transakcí, které mají usnadnit veřejné nabídky a plíživá převzetí.
- 184 V tomto ohledu je třeba uvést, že se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 sice může použít i v případě jednoduché konstrukce transakcí. V projednávaném případě však použitelnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nevylučuje jednoduchost transakce, ale skutečnost, že kontrola již byla získána od jediného prodávajícího prostřednictvím první transakce.
- 185 Mimoto je třeba zdůraznit, že podle článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí (Úř. věst. 2004, L 142, s. 12; Zvl. vyd. 17/02, s. 20) jsou členské státy povinny zajistit, aby osoba, která ovládne společnost nabytím cenných papírů, byla povinna učinit nabídku jako prostředek ochrany menšinových akcionářů dané společnosti. Tato nabídka musí být adresována všem držitelům těchto cenných papírů na všechny cenné papíry v jejich držení. Z toho plyne, že povinnost podniku, který získal cenné papíry přiznávající mu kontrolu určitého podniku soukromou cestou, předložit veřejnou nabídku týkající se zbývajících akcií daného podniku se týká všech členských států Unie.
- 186 Pokud bychom sledovaly úvahy žalobkyně, podle nichž získání kontroly prostřednictvím jediné soukromoprávní transakce následované povinnou veřejnou nabídkou představuje jediné spojení, mělo by to za následek, že při spojeních zahrnujících společnost kotované na burze se sídlem v členských

státech by získání cenných papírů zajišťujících kontrolu soukromou cestou bylo vždy kryto výjimkou stanovenou v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Povinnost předložit veřejnou nabídku k odkupu, která je podle úvah žalobkyně součástí jediného spojení zahrnujícího koupi poskytující kontrolu i veřejnou nabídku, totiž existuje vždy. Důsledkem toho by bylo, že působnost výjimky stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 by se příliš rozšířila.

- 187 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož je hlavním účelem čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 zjednodušit veřejné nabídky a plíživá převzetí, je zaprvé třeba připomenout, že Komise jí pokutu neuložila z důvodu uskutečnění veřejné nabídky k odkupu, ale z důvodu uskutečnění převzetí z prosince 2012. Zadruhé je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodě 175 výše, v projednávaném případě nebylo převzetí „plíživé“.
- 188 Nezdá se, že by stanovisko zastávané Komisí v napadeném rozhodnutí bylo v rozporu se zásadou právní jistoty. Je třeba připomenout, že na situaci projednávané věci se znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nevztahuje (viz body 68 až 83 výše). Skutečnost, že Komise nerozšířila působnost konceptu „jediné spojení“ tak, aby se vztahoval i na situace, v nichž kontrolu nad jediným podnikem byla nabyta prostřednictvím první transakce, není v rozporu se zásadou právní jistoty.
- 189 I když by se při určení hlavního účelu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 vycházelo ze Zelené knihy, jak navrhuje žalobkyně, nezdá se, že by vyloučení situace, v níž výhradní kontrolu nad jedním podnikem získá určitý podnik prostřednictvím prvního soukromého nákupu akcií od jediného prodávajícího, i když po něm následuje povinná veřejná nabídka k odkupu, z působnosti uvedeného ustanovení, bylo v rozporu s jeho hlavním účelem.
- 190 Žalobkyně mimoto tvrdí, že výklad hlavního účelu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 poskytnutý Komisí v bodech 102 a 103 napadeného rozhodnutí je neslučitelný s výkladem poskytnutým Tribunálem v rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83). Žalobkyně uvádí, že v uvedeném rozsudku Tribunál „potvrdil přístup Komise spočívající v použití čl. 7 odst. 2 nařízení [č. 139/2004] na získání menšinové účasti ve společnosti Aer Lingus ve výši 19 %, k němuž došlo před vyhlášením veřejné nabídky, u něhož měla za to, že se vyznačuje jednotou a představuje jediné spojení, i když bylo bezpochyby možné snadno dojít k závěru, že taková menšinová účast *neposkytuje* kontrolu“.
- 191 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83), Tribunál uvedl, že „získání podílu, který sám o sobě neposkytuje kontrolu ve smyslu článku 3 nařízení [č. 139/2004, může] spadat do působnosti článku 7 uvedeného nařízení“. Z uvedeného rozsudku vyplývá pouze to, že je možné, že získání menšinové účasti, která neposkytuje kontrolu daného podniku, po němž následuje veřejná nabídka k odkupu, může být částí jediného spojení spadajícího do působnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Tribunál se však neměl vyjadřovat k situaci, v níž již první transakce poskytovala kontrolu daného podniku (viz bod 138 výše).
- 192 Je třeba konstatovat, že v případě získání menšinové účasti, která neposkytuje kontrolu daného podniku a po níž následuje veřejná nabídka k odkupu, mohou být obě transakce provedeny se záměrem získání kontroly daného podniku. Jelikož však v projednávaném případě faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol přinesla žalobkyni již první transakce, je vyloučeno, že by veřejná nabídka k odkupu byla realizována se záměrem získání kontroly společnosti Morpol (viz bod 180 výše).
- 193 Je tedy třeba odmítnout argumentaci žalobkyně založenou na rozsudku ze dne 6. července 2010, *Aer Lingus Group v. Komise* (T-411/07, EU:T:2010:281).
- 194 Žalobkyně mimoto tvrdí, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 musí být vykládán v její prospěch, a to z důvodu trestněprávní povahy pokuty ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Podle ní napadené rozhodnutí porušuje zásadu, podle které nelze trestněprávní zákony uplatňovat rozšiřujícím způsobem

v neprospěch obviněného. Výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 provedený v napadeném rozhodnutí by znamenal použití natolik širokých pojmů a natolik vágních kritérií, že dotčené ustanovení trestního práva by nesplňovalo požadavky EÚLP týkající se jasnosti a předvídatelnosti jeho účinků.

- 195 Komise zdůrazňuje, že podle čl. 14 odst. 4 nařízení č. 139/2004 nemají pokuty uložené podle uvedeného článku trestněprávní povahu.
- 196 Je třeba uvést, že, i za předpokladu, že by sankce stanovené v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 měly trestněprávní povahu, bylo by třeba argumentaci žalobkyně odmítnout.
- 197 Zprv, co se týče argumentu žalobkyně, podle něhož dotčené ustanovení nesplňuje požadavky EÚLP týkající se jasnosti a předvídatelnosti svých účinků, ten se v podstatě týká údajného porušení zásady legality trestných činů a trestů, které žalobkyně uplatňuje v rámci první části čtvrtého žalobního důvodu, která bude zkoumána v bodech 376 až 394 níže.
- 198 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož napadené rozhodnutí porušuje zásadu, podle níž nelze trestněprávní zákony uplatňovat rozšiřujícím způsobem v neprospěch obviněného, je třeba uvést následující.
- 199 Jak uvádí právem Komise, žalobkyni nebyla pokuta uložena za porušení čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Pokuta jí byla uložena v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 200 Mimoto je třeba připomenout, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 uvádí výjimku z čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 201 Komise správně zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury musí být výjimky vykládány restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. června 2010, Komise v. Francie, C-492/08, EU:C:2010:348, bod 35, a ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 27). Co se týče konkrétněji práva hospodářské soutěže, a zejména výkladu ustanovení nařízení o blokových výjimkách, Tribunál v bodě 48 rozsudku ze dne 8. října 1996, Compagnie maritime belge transports a další v. Komise (T-24/93 až T-26/93 a T-28/93, EU:T:1996:139), potvrdil, že s ohledem na obecnou zásadu zákazu protisoutěžních dohod musí být odchýlná ustanovení vložená do nařízení o blokových výjimkách vykládána restriktivně. Pouhá skutečnost, že Komise může uložit přísné sankce za porušení ustanovení práva hospodářské soutěže, tedy nezpochybňuje to, že odchýlná ustanovení musí být vykládána restriktivně. Kromě toho v rozsudku ze dne 22. března 1984, Paterson a další (90/83, EU:C:1984:123), který se týkal předběžných otázek položených v rámci trestního stíhání (viz bod 2 uvedeného rozsudku), Soudní dvůr v bodě 16 konstatoval, že článek, který stanoví výjimku z použití obecných pravidel nařízení, nemůže být vykládán způsobem rozšiřujícím jeho účinky nad rámec toho, co je nezbytné k ochraně zájmů, jež má chránit. Uvedený rozsudek potvrzuje, že zásada, podle které musí být výjimky vykládány restriktivně, se uplatní i v trestněprávní oblasti.
- 202 Je třeba každopádně uvést, že podle svého znění se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nepoužije na takové situace, jako je situace dotčená v projednávaném případě (viz body 68 až 83 výše).
- 203 Žalobkyně se v podstatě pokouší rozšířit působnost konceptu „jediné spojení“, a rozšířit tak působnost výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 204 I za předpokladu, že by pokuty uložené podle článku 14 nařízení č. 139/2004 měly trestněprávní povahu, by nebylo možné mít v projednávaném případě za to, že Komise uplatnila trestněprávní předpis rozšiřujícím způsobem v neprospěch obviněného. Komise totiž pouze odmítla rozšířit působnost výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nad rámec jeho znění a uplatnit

koncept „jediného spojení“ na situaci, v níž byla výhradní kontrola nad jedním podnikem získána prostřednictvím jediného soukromého nákupu akcií od jediného prodávajícího před vyhlášením povinné veřejné nabídky k odkupu.

205 Argument žalobkyně je tedy třeba odmítnout.

206 Žalobkyně mimoto tvrdí, že napadené rozhodnutí je neslučitelné s cílem čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, „kterým je usnadnit akvizice a zajistit likviditu na burzách“. Napadené rozhodnutí má negativní dopad pouze na společnosti s podnikovým řízením obecně používaným společnostmi se sídlem na kontinentální Evropě a ve Skandinávii, což vytváří faktickou diskriminaci tam usazených společností oproti společnostem se sídlem ve Spojeném království a ve Spojených státech amerických, jelikož ztěžuje akvizice prvně uvedených společností, a v důsledku toho i investice do nich a má škodlivý dopad na kapitálové trhy a tyto společnosti. Důvodem toho je skutečnost, že společnosti se sídlem na kontinentální Evropě a ve Skandinávii se obecně vyznačují početně omezenou, ale kapitálově koncentrovanou akcionářskou strukturou, na rozdíl od společností se sídlem ve Spojeném království a ve Spojených státech amerických, které mají spíše roztržštěnou akcionářskou strukturu. Odmítnutí použít v napadeném rozhodnutí na prvotní získání kontrolní účasti, jakož i na z něho plynoucí povinnou veřejnou nabídku, osvobození pro veřejnou nabídku podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je relevantní pouze u společností s „koncentrovanou“ akcionářskou strukturou.

207 Je třeba uvést, že uplatňováním diskriminace mezi společnostmi se sídlem na kontinentální Evropě a ve Skandinávii a společnostmi se sídlem ve Spojeném království a ve Spojených státech amerických žalobkyně v podstatě vychází ze zásady rovného zacházení. Podle ustálené judikatury obecná zásada rovného zacházení a zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (viz rozsudek ze dne 11. července 2007, Centeno Mediavilla a další v. Komise, T-58/05, EU:T:2007:218, bod 75 a citovaná judikatura).

208 V projednávaném případě je třeba uvést, že obě situace, tedy převzetí kontroly nad jedním podnikem prostřednictvím jediného nákupu akcií od jediného prodávajícího následované povinnou veřejnou nabídkou k odkupu a převzetí kontroly prostřednictvím veřejné nabídky k odkupu nebo prostřednictvím řady transakcí uskutečněných s několika prodávajícími, nejsou srovnatelné, takže odlišnému zacházení nic nebrání. V situaci, v níž je výhradní kontrola nad jedním podnikem získána prostřednictvím první transakce, totiž není nikterak umělé považovat samotnou tuto transakci za spojení (viz bod 182 výše). Pouhá skutečnost, že by bylo možné, že na kontinentální Evropě a ve Skandinávii se první situace vyskytuje častěji než ve Spojeném království nebo ve Spojených státech amerických, neznamená, že by bylo třeba s uvedenými situacemi zacházet stejně.

209 Navíc pouhá skutečnost, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 má usnadnit akvizice a zajistit likviditu na burzách, jak tvrdí žalobkyně, neznamená, že je nezbytné rozšířit působnost tohoto ustanovení nad rámec jeho znění za účelem dalšího usnadnění akvizic.

210 V napadeném rozhodnutí, jakož i v žalobní odpovědi Komise uvádí několik způsobů, jak žalobkyně mohla při dotčeném spojení postupovat, aniž by porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. V bodě 106 napadeného rozhodnutí tak uvedla, že žalobkyně mohla vyhlásit veřejnou nabídku k odkupu, aniž by předtím získala akcie od M. (první možnost), a že žalobkyně mohla podepsat s M. smlouvu o nákupu akcií před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu, jejíž realizaci by ale pozastavila do doby, než by získala povolení orgánů hospodářské soutěže (druhá možnost).

211 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že tyto možnosti mohly způsobit újmu menšinovým akcionářům přebírané společností, usnadnit zneužití trhu a odporovat cílům směrnice 2004/25. Co se týče první možnosti, zdůrazňuje, že politika Komise aktivně směřuje k tomu, aby nabyvatel konstrukci povinné nabídky nenahradil nabídkou dobrovolnou, jelikož by to nabízejícím osobám umožňovalo vyhnout se povinnosti povinné nabídky za spravedlivou cenu. Kromě toho v případě společnosti Morpol by v praxi nebyla dobrovolná nabídka možná, jelikož získání společnosti Morpol bylo z obchodního

hlediska svázáno se získáním vedlejších společností kontrolovaných M. a tyto právní subjekty by nemohly být v rámci dobrovolné nabídky převzaty. Pokud jde o druhou možnost, žalobkyně tvrdí, že ta by měla za následek vznik minimální ceny, která by mohla být uměle manipulována a zvyšována, což by bylo v rozporu s cílem směrnice 2004/25, kterým je zabránit riziku zneužití trhu.

- 212 V tomto ohledu je třeba uvést, že bylo na žalobkyni, aby spojení provedla způsobem, který by dle ní nejlépe odpovídal jejím potřebám a zároveň respektoval její povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 a v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Jak uvádí Komise, tato nijak nedoporučila ani nestanovila konkrétní způsob, jakým měla žalobkyně uskutečnit svoji transakci.
- 213 Mimoto, pokud jde o druhou možnost, jak byla uvedena v bodě 210 výše, je třeba, co se týče argumentu žalobkyně vycházejícího z existence rizika manipulace s cenou akcií, uvést následující.
- 214 Postup uplatněný v napadeném rozhodnutí není nikterak problematický, co se týče ochrany práv menšinových akcionářů. Jak totiž žalobkyně zdůrazňuje, podle norských pravidel pro akvizice musí nabízející za zbývající akcie zaplatit vyšší z těchto dvou cen: cenu, kterou nabízející zaplatil nebo jež byla smluvna během období šesti měsíců bezprostředně předcházejících povinné nabídce (tedy cenu smlouvenou v rámci SPA), nebo tržní cenu v okamžiku vzniku povinnosti povinné nabídky. Je tedy jisté, že menšinoví akcionáři mohou za své akcie získat spravedlivou cenu.
- 215 Žalobkyně nicméně tvrdí, že pokud čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nebyl použitelný, měl by nabízející veřejnou nabídku odložit až do získání povolení spojení od Komise, na okamžik, kdy by se mohla minimální cena zvýšit v důsledku toho, že cena vzniklá tržní kotací by převýšila cenu sjednanou v rámci SPA. Minimální cena tedy může být předmětem manipulací a zvyšování, které mohou mít případně za následek, že nabízející získá zbývající akcie za cenu převyšující cenu sjednanou v rámci SPA, tedy spravedlivou cenu.
- 216 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že riziko manipulace ceny akcií směrem nahoru může v zásadě existovat. Pokud však žalobkyně měla za to, že v projednávaném případě toto riziko existuje, mohla Komisi požádat o uplatnění výjimky podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004. Podle uvedeného ustanovení Komise může na základě žádosti udělit výjimku z povinností uložených v čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 139/2004.
- 217 Komise zdůrazňuje, že v tomto ohledu již v minulosti výjimky podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 udělila právě v situacích, kdy zpoždění se zahájením veřejné nabídky mohlo vést k manipulacím s trhem. Jako příklad uvádí své rozhodnutí ze dne 20. ledna 2005 (věc Orkla/Elkem – COMP/M.3709) (dále jen „rozhodnutí Orkla/Elkem“), přijaté na základě čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004. Ve věci, v níž bylo vydáno uvedené rozhodnutí, uzavřela Orkla, která již držela 39,85 % akcií společnosti Elkem, individuální smlouvy s dalšími třemi akcionáři společnosti Elkem. Podle těchto smluv měla Orkla získat výhradní kontrolu nad společností Elkem. Průběh transakce měl dle norského práva za následek povinnost společnosti Orkla vyhlásit povinnou veřejnou nabídku na zbývající akcie společnosti Elkem.
- 218 Před plněním každé z těchto smluv Orkla požádala Komisi o výjimku v souladu s čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004. Zdůraznila, že z důvodu malého objemu volně dostupných akcií společnosti Elkem bude možné snadno manipulovat s jejich cenou směrem vzhůru. Šest dní po obdržení žádosti společnosti Orkla Komise výjimku poskytla, přičemž uvedla, že „pozastavení transakce by mohlo mít pro společnost Orkla za následek, že pokud by dodržela platné norské právní předpisy týkající se cenných papírů, vystavovala by se značnému riziku, že bude muset poté, co bude transakce prohlášena za slučitelnou s [vnitřním] trhem, nabídku na zbývající akcie společnosti Elkem učinit za značně vyšší cenu“. Komise zvážila přítomné zájmy a uvedla, že povinnost pozastavení mohla značně poškodit finanční zájmy společnosti Orkla, že transakce se nejevila být problematickou pro hospodářskou soutěž a že výjimka nezasahuje do legitimních práv třetích stran.

- 219 Věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí Orkla/Elkem, tedy ukazuje, že možnost žádat o výjimky na základě čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 představuje účinný způsob řešení situací, v nichž existuje riziko manipulace ceny akcií.
- 220 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že (teoretická) existence rizika manipulace ceny akcií směrem vzhůru nutí Komisi k rozšiřujícímu výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Takový argument je však třeba odmítnout, neboť čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 umožňuje uspokojivě řešit situace, v nichž takové riziko existuje.
- 221 Článek 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 stanoví možnost Komise poskytnout po zvážení dotčených zájmů výjimku z povinnosti pozastavení. Taková výjimka je v daném případě vhodnějším nástrojem řešení případného rizika manipulace než rozšiřující použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, které by znamenalo automatické použití výjimky bez možnosti zvážení zájmů.
- 222 Na jednání žalobkyně tvrdila, že v rozhodnutí Orkla/Elkem Komise uznala existenci potřeby rychlosti a nutnost zamezit tržním manipulacím za okolností obdobných těm v projednávaném případě.
- 223 Okolnost, že v uvedené věci Komise při přiznání výjimky podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 zohlednila potřebu rychlosti a nutnost zamezit tržním manipulacím, nicméně neznamená, že je třeba vykládat čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 rozšiřujícím způsobem.
- 224 A konečně, žalobkyně na jednání tvrdila, že podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 4064/89, který předcházел čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, bylo nutné veřejnou nabídku k odkupu nebo výměně oznámit ve lhůtě stanovené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 4064/89, a to do jednoho týdne, a že podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je pouze třeba Komisi spojení oznámit „neprodleně“. Podle žalobkyně tato změna svědčí o snaze normotvůrce upřednostnit proces veřejných akvizic před přezkumy spojení.
- 225 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 pro oznámení spojení již nestanoví lhůtu jednoho týdne od uzavření smlouvy nebo zveřejnění nabídky k odkupu, která byla stanovena v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 4064/89.
- 226 Důvody zrušení této lhůty plynou z bodů 61 až 64 odůvodnění návrhu nařízení. Komise v nich zejména uvedla, že „[p]raxe posledních dvanácti let ukazuje, že striktní uplatňování lhůty jednoho týdne pro předložení oznámení [...] není realistické ani nutné“ a že „[s] ohledem na odkladný účinek čl. 7 odst. 1 je v obchodním zájmu samotných podniků získat povolení Komise jako regulačního orgánu co nejrychleji, tak aby mohly uskutečnit spojení“.
- 227 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně tedy důvody zrušení uvedené lhůty nespočívají ve vůli normotvůrce upřednostnit proces veřejných akvizic před přezkumy spojení.
- 228 Argumenty žalobkyně směřující k prokázání, že výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 poskytnutý Komisí je v rozporu s hlavním účelem uvedeného ustanovení je tedy třeba odmítnout.
- 229 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle něhož převzetí z prosince 2012 a veřejná nabídka k odkupu představují jediné spojení. Koncept jediného spojení totiž není možné uplatnit v případě, v němž k získání faktické výhradní kontroly nad jedinou společností došlo od jediného prodávajícího již na základě první soukromé transakce, i když po ní následovala povinná veřejná nabídka.
- 230 Není tedy nutné posuzovat argumenty účastnic řízení týkající se případné existence právní nebo faktické podmíněnosti převzetí z prosince 2012 a veřejné nabídky k odkupu.

2. Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu, vycházející z toho, že žalobkyně postupovala v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

- 231 V rámci čtvrté části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že podmínky stanovené v čl. 7 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 splnila, jelikož bezodkladně Komisi spojení oznámila a před povolením spojení uvedeným orgánem svá hlasovací práva ve společnosti Morpol nevykonávala.
- 232 V tomto ohledu stačí konstatovat, že jak plyne z přezkumu prvních tří částí prvního žalobního důvodu, čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se v projednávaném případě nepoužije. To, zda žalobkyně splnila podmínky stanovené v čl. 7 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004, tedy není relevantní.
- 233 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod je třeba zamítnout v plném rozsahu.

B. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí došlo k závěru o nedbalosti žalobkyně

- 234 Žalobkyně tvrdí, že Komise měla v napadeném rozhodnutí nesprávně za to, že byla nedbalá. Podle ní žádná běžně obezřetná a přiměřeně pozorná společnost nemohla rozumně předpokládat, že převzetí z prosince 2012 má být oznámeno a že odpovídající podíl nemůže být na žalobkyni převeden před povolením. Výklad žalobkyně týkající se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 byl přiměřený, což potvrzuje právní stanovisko externího právního zástupce žalobkyně.
- 235 Komise argumenty navrhovatelky zpochybňuje.
- 236 Je třeba připomenout, že podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 může Komise uložit pokuty pouze za protiprávní jednání, k němuž došlo „úmyslně nebo z nedbalosti“.
- 237 Pokud jde o to, zda k protiprávnímu jednání došlo úmyslně nebo z nedbalosti, z judikatury plyne, že tato podmínka je splněna, pakliže si dotčený podnik nemohl nepovšimnout protisoutěžní povahy svého jednání bez ohledu na to, zda věděl, či nevěděl o tom, že porušuje pravidla hospodářské soutěže [pokud jde o protiprávní jednání, za něž lze uložit pokutu podle čl. 23 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), viz rozsudek ze dne 18. června 2013, Schenker & Co. a další, C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovaná judikatura].
- 238 Skutečnost, že dotčený podnik provedl nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání, které je shledáno protiprávním, nemůže mít za následek osvobození od uložení pokuty, pokud tento podnik nemohl nevědět o protisoutěžní povaze uvedeného jednání (obdobně viz rozsudek ze dne 18. června 2013, Schenker & Co. a další, C-681/11, EU:C:2013:404, bod 38). Podnik se nemůže vyhnout uložení pokuty, pokud porušení pravidel hospodářské soutěže vychází z toho, že tento podnik své jednání mylně pokládal na základě právní rady advokáta za legální (obdobně viz rozsudek ze dne 18. června 2013, Schenker & Co. a další, C-681/11, EU:C:2013:404, bod 43).
- 239 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat, zda Komise v napadeném rozhodnutí došla správně k závěru, že žalobkyně při uskutečnění převzetí z prosince 2012 v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 jednala na základě nedbalosti.
- 240 Je třeba především uvést, že Komise existenci právních rad zohlednila v bodě 142 napadeného rozhodnutí při konstatování, že žalobkyně se protiprávních jednání dopustila z nedbalosti, a nebylo tedy jejím záměrem.

241 V bodech 144 až 148 napadeného rozhodnutí Komise vycházela při závěru, že žalobkyně byla nedbalá, z následujících prvků:

- žalobkyně je velkou evropskou společností mající značné zkušenosti s postupy při kontrole spojování a oznamování Komisi a vnitrostátním orgánům pro hospodářskou soutěž,
- žalobkyně věděla nebo měla vědět, že získáním 48,5 % podílu ve společnosti Morpol nad ní získá faktickou kontrolu,
- žalobkyně neprokázala, že obdržela od svých právních poradců posouzení ohledně použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 před 18. prosincem 2012, tedy okamžikem dokončení převzetí z prosince 2012,
- existence precedentu týkajícího se výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 [rozhodnutí Komise ze dne 21. září 2007 (věc COMP/M.4730 – Yara/Kemira GrowHow) (dále jen „rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow“)] měla vést žalobkyni k závěru, že uskutečnění převzetí z prosince 2012 pravděpodobně povede k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nebo alespoň že použití čl. 7 odst. 2 není v projednávaném případě jednoduché, a žalobkyně se mohla a měla obrátit na Komisi prostřednictvím postupu konzultace ohledně použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nebo prostřednictvím žádosti o výjimku z povinnosti *statu quo* podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004,
- žalobkyni již byla na vnitrostátní úrovni uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení v rámci získání společnosti Fjord Seafood, takže bylo na místě u ní očekávat skutečně řádnou péči.

242 Žalobkyně zpochybňuje relevantnost všech těchto prvků.

243 Je třeba uvést, že v projednávaném případě mohla žalobkyně snadno očekávat, že získáním 48,5 % akcií společnosti Morpol nad ní získá faktickou výhradní kontrolu. Žalobkyně netvrdí, že nebyla seznámena s určitými skutečnostmi a že z tohoto důvodu nemohla vědět, že uskutečněním převzetí z prosince 2012 provede spojení s významem pro celé Společenství.

244 Ze sdělení na burze ze dne 17. prosince 2012 uvedeného v bodě 6 výše ostatně vyplývá, že si žalobkyně byla vědoma toho, že koupě společnosti Morpol představuje spojení s významem pro celé Společenství. Žalobkyně v něm totiž uvedla následující:

„Akvizice s sebou velmi pravděpodobně ponese povinnost oznámení unijním orgánům pro hospodářskou soutěž, přičemž v takovém případě nebude moci Marine Harvest vykonávat svá hlasovací práva ve společnosti Morpol spojená s těmito akciemi do doby, než dojde k povolení transakce.“

245 Pouhá skutečnost, že žalobkyně měla nesprávně za to, že se její povinnosti omezují na nevykonávání svých hlasovacích práv před povolením, nezpochybňuje to, že si byla dobře vědoma okolnosti, že se jedná o spojení s významem pro celé Společenství.

246 Je třeba připomenout, že ze znění čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 jasně vyplývá, že spojení s významem pro celé Společenství musí být oznámeno před svým uskutečněním a že k němu nemůže dojít bez předchozího oznámení a povolení.

247 Žalobkyně nemohla o těchto ustanoveních nevědět, a ostatně ani netvrdí opak.

248 Mimoto je třeba připomenout, že podle svého znění se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nepoužije na takové situace, jako je situace dotčená v projednávaném případě (viz body 68 až 83 výše).

- 249 Žalobkyně tvrdí, že její výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 byl přinejmenším přiměřený, takže nedbale nejednala.
- 250 V tomto ohledu je třeba připomenout, že svými úvahami v rámci prvního žalobního důvodu se žalobkyně v podstatě pokouší rozšířit působnost konceptu „jediné spojení“, a rozšířit tak působnost výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 (viz bod 203 výše). Je třeba mimoto připomenout, že žalobkyně neuvádí žádný příklad z rozhodovací praxe Komise nebo z judikatury unijních soudů, kdy by několik nákupních transakcí týkajících se podílů v jediném podniku bylo považováno za součást jediného spojení, pokud výhradní kontrola nad daným podnikem byla získána prostřednictvím první transakce (viz bod 147 výše).
- 251 Existuje naopak rozhodnutí Komise, a to rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, v němž tato konstatovala (body 6 a 7) následující:
- „6. Dne 24. května 2007 získala Yara od finského státu 30,05% účast ve společnosti GrowHow. Yara má za to, že toto získání představuje první etapu veřejné nabídky směřující k získání společnosti GrowHow vyhlášené dne 18. července 2007 a že se na něj jako na takové vztahuje výjimka ze zákazu uskutečnění spojení stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení [č. 139/2004]. Yara uvádí, že po dobu přezkumu transakce Komise nevykonávala hlasovací práva plynoucí z účasti ve výši 30,05 %. Z informací poskytnutých účastnicemi řízení plyne, že Yara získala kontrolu společnosti GrowHow nabytím 30,05% podílu.
7. Článek 7 odst. 2 [nařízení č. 139/2004] se vztahuje na získání balíků akcií od ‚rozdílných prodávajících‘, tedy na ‚plíživá převzetí‘. Komise má za to, že osvobození stanovené v čl. 7 odst. 2 [nařízení č. 139/2004] tak není ve věci, v níž byla kontrolní účast získána nabyvatelem jediného balíku akcií od jediného prodávajícího, použitelné. Komise se proto domnívá, že porušení povinnosti *statu quo* stanovené v čl. 7 odst. 1 [nařízení č. 139/2004], jakož i oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 [uvedeného nařízení] nelze v projednávaném případě vyloučit a že může v rámci samostatného řízení posoudit, zda je vhodná sankce podle čl. 14 odst. 2 [nařízení č. 139/2004].“
- 252 Jak zdůrazňuje žalobkyně, je pravda, že konstatování, podle něhož porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nelze vyloučit, představuje *obiter dictum* rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, které je rozhodnutím povolujícím spojení s výhradou dodržení určitých závazků. Komise nakonec řízení za účelem uložení pokuty podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nezačala. Žalobkyně správně zdůrazňuje, že takové *obiter dictum* nemá žádné právní účinky a že by nemohlo být předmětem přezkumu unijních soudů.
- 253 To nemění nic na tom, že i takové *obiter dictum* může poskytnout hospodářským subjektům informaci o tom, jakým způsobem Komise vykládá čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Existence rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, které se týkalo situace srovnatelné se situací projednávaného případu a v němž Komise uvedla, že má za to, že výjimka stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 není použitelná, je prvkem, který podnikům ztěžuje zdůvodňování toho, že pochybení při výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nespadá pod nedbalostní jednání.
- 254 Jak žalobkyně zdůrazňuje v rámci čtvrtého žalobního důvodu, je pravda, že rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow nebylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* a že úplné znění je dostupné pouze v angličtině.
- 255 Oznámení však bylo v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2007, C 245, s. 7) zveřejněno ve všech úředních jazycích a obsahovalo internetový odkaz na úplné znění rozhodnutí v angličtině. Komise mimoto správně zdůrazňuje, že rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, a zejména výklad čl. 7 odst. 2

nařízení č. 139/2004 uvedený v tomto rozhodnutí, byly citovány v pracích odborníků z praxe. S péčí postupující subjekt tedy mohl o tomto rozhodnutí a o výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 ze strany Komise vědět.

- 256 Je třeba mimoto zohlednit skutečnost, že žalobkyně se mohla ohledně výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na Komisi obrátit. V případě pochybností týkajících se jeho povinností podle nařízení č. 139/2004 je odpovídajícím chováním podniku obrátit se na Komisi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise*, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 255). Žalobkyně netvrdí, že by o této možnosti nevěděla.
- 257 Komise rovněž byla oprávněna zohlednit, jak to učinila v bodě 144 napadeného rozhodnutí, skutečnost, že žalobkyně je velkou evropskou společností se značnými zkušenostmi s postupy při kontrole spojování a oznamování Komisi a vnitrostátním orgánům hospodářské soutěže. Z bodu 252 rozsudku ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise* (T-332/09, EU:T:2012:672), tak plyne, že zkušenosti podniku v oblasti spojování podniků a s oznamovacími postupy jsou relevantním prvkem při posuzování nedbalosti
- 258 Komise měla mimoto právo zohlednit, jak učinila v bodě 148 napadeného rozhodnutí, skutečnost, že žalobkyni (v té době společnost Pan Fish) již byla na vnitrostátní úrovni uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení v rámci získání společnosti Fjord Seafood. Je sice pravda, že rozhodnutí francouzského ministra hospodářství ze dne 8. prosince 2007 (věc Pan Fish/Fjord Seafood) (dále jen „rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood“) se netýkalo výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. To ale nic nemění na tom, že od velkého evropského podniku, kterému již byla, jakkoliv na vnitrostátní úrovni, uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení, je třeba očekávat zvláště řádnou péči.
- 259 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že žalobkyně tím, že si čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 vyložila způsobem, který neodpovídá jeho znění ani rozhodovací praxi Komise nebo judikatuře unijních soudů a který není v souladu s tím, co Komise konstatovala, i když jen v *obiter dictum*, v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, a aniž předtím kontaktovala Komisi za účelem ověření správnosti svého výkladu, jednala nedbale. Žalobkyně tak jednala na vlastní riziko a nemůže se platně opírat o údajnou „přiměřenost“ svého výkladu.
- 260 Je tedy třeba odmítnout argument žalobkyně, podle něhož „žádná běžně obezřetná a přiměřeně pozorná společnost nemohla rozumně předpokládat, že převzetí z prosince 2012 má být oznámeno a že odpovídající podíl nemůže být na [žalobkyni] převeden před povolením“.
- 261 Co se týče argumentů žalobkyně vycházejících z posouzení jejích externích právních poradců, je třeba uvést následující.
- 262 Žalobkyně jednak tvrdí, že její externí právní poradci, kteří mají rozsáhlé zkušenosti s právem hospodářské soutěže, byli zajedno v tom, že převzetí z prosince 2012 a veřejná nabídka představují jediné spojení spadající pod čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, což potvrzuje přiměřenost jejího výkladu. A dále tvrdí, že její zkušenosti spojené s transakcí, na jejímž základě bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, jsou jedním z faktorů, které ji vedly k tomu, že opakovaně požadovala (a získala) ujištění, že získání 48,5% podílu ve společnosti Morpol spadá pod čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. A konečně žalobkyně tvrdí, že Komise měla v bodě 146 napadeného rozhodnutí nesprávně za to, že se před 18. prosincem 2012 nesnažila získat a ani nezískala jakékoliv stanovisko k dosahu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 263 Je tedy třeba přezkoumat obsah stanovisek poskytnutých externími právními poradci žalobkyně.

264 Žalobkyně se opírá o e-mail, který ji zaslal její norský právní poradce dne 29. listopadu 2012. Ten uvedl následující:

„6. Hospodářská soutěž

Získání akcií společnosti [Morpol] od společnosti Friendmall bude vyžadovat oznámení příslušným orgánům pro hospodářskou soutěž.

Nemáme k dispozici přehled obrátů obou společností v jednotlivých státech ani další informace nezbytné pro analýzu, jakým způsobem nebo kde je třeba tato oznámení provést.

Doporučujeme Vám učinit vše pro co možná nejrychlejší shromáždění těchto informací, které nám umožní oznámení vypracovat a předložit v relativně krátké době po nabytí akcií.

Naše zkušenosti ukazují, že získání povolení nezbytných pro takové akvizice bude trvat dlouho. Nelze vyloučit, že v některých státech po Vás bude pro získání nezbytného povolení požadován prodej některých oborů činnosti. Jakmile budete vědět, kde by k tomu mohlo dojít, měli byste vypracovat strategii, jak na takové požadavky reagovat.

Jak již bylo uvedeno, [Marine Harvest] nebude moci vykonávat svá akcionářská práva ve společnosti [Morpol] spojená se získanými akciemi do doby, než získáte povolení nezbytná z pohledu práva hospodářské soutěže.“

265 Z uvedeného e-mailu jasně plyne, že norský právní poradce žalobkyně neměl k dispozici nezbytné informace týkající se obrátů dotčených podniků a nebyl schopen analyzovat, kterým orgánům pro hospodářskou soutěž je třeba transakci oznámit. Žalobkyně nemohla očekávat, že by její norský právní poradce provedl vyčerpávající analýzu dopadů spojení z pohledu unijního práva, aniž by měl již k dispozici informace umožňující mu určit, zda se jedná o spojení s významem pro celé Společenství.

266 Je třeba mimoto uvést, že těch několik odstavců věnovaných právu hospodářské soutěže, tak jak byly citovány v bodě 264 výše, nemůže být považováno za skutečnou analýzu povinností žalobkyně týkajících se oznámení a případných povinností *statu quo*. Žalobkyně nemohla z pouhé věty, podle níž „[j]ak již bylo uvedeno, [Marine Harvest] nebude moci vykonávat svá akcionářská práva ve společnosti [Morpol] spojená se získanými akciemi do doby, než získáte povolení nezbytná z pohledu práva hospodářské soutěže“, *a contrario* vyvodit, že měla právo převzetí z prosince 2012 dokončit bez předchozího oznámení a povolení.

267 Existence uvedeného e-mailu jejího norského právního poradce tedy nemůže v žádném případě žalobkyni zbavit její odpovědnosti.

268 Tentýž právní poradce zaslal 14. prosince 2012 v 10.02 h právnímu poradci z advokátní kanceláře F. e-mail následujícího znění:

„Jednání týkající se projektu [Morpol] jsou nyní téměř na konci a jsme si téměř jisti, že dnes dojde k dohodě a že na konci odpoledne bude [SPA] podepsána.

Daný projekt Vám zasílám k posouzení a komentářům z pohledu práva hospodářské soutěže.

Nikdo se dosud na tento aspekt příliš nezaměřoval, což však není neobvyklé. Dospěli jsme rovněž do stadia, kdy bych jen velmi nerad činil další změny v textu, neboť to může snadno obě strany popudit.

Mohl byste se tedy na projekt podívat a napsat mi k němu komentáře nebo návrhy změn, které považujete za zcela nezbytné z pohledu povolovacího řízení v rámci unijního práva hospodářské soutěže?

Přirozeně to dosti spěchá, takže bych Vám byl velmi vděčný, pokud byste se tomu ihned věnoval.“

- 269 Poslední e-mail jasně ukazuje, že žalobkyně nejednala tak, jak by jednal subjekt postupující s řádnou péčí. Plyne z něj totiž, že se „nikdo [...] příliš nezaměřoval“ na aspekt práva hospodářské soutěže až do odeslání tohoto e-mailu, tzn. až do dne podpisu SPA. Hospodářský subjekt postupující s řádnou péčí by se na dopady transakce z pohledu práva hospodářské soutěže zaměřil v dřívější fázi.
- 270 V odpovědi na dotaz položený v tomto ohledu na jednání žalobkyně uvedla, že autor e-mailu ze dne 14. prosince 2012 byl rovněž autorem e-mailu ze dne 29. listopadu 2012 a že posledně uvedený e-mail prokazuje, že se právem hospodářské soutěže zabýval již v této fázi. Mimoto uvedla, že norský právní poradce žalobkyně je advokátem specializujícím se na korporátní právo, a nikoliv na právo hospodářské soutěže, a že dne 14. prosince 2012 požádal o stanovisko specialistu z advokátní kanceláře F.
- 271 V tomto ohledu je třeba připomenout, že e-mail ze dne 29. listopadu 2012 neobsahuje skutečnou analýzu povinností žalobkyně, pokud jde o oznámení a případné povinnosti *statu quo* (viz bod 266 výše). Je sice pravda, že norský právní poradce nad aspektem práva hospodářské soutěže uvažoval, je však třeba uvést, že podle jeho vlastních slov v e-mailu ze dne 14. prosince 2012 se do té doby na tento aspekt nikdo „příliš nezaměřoval“.
- 272 Mimoto je třeba konstatovat, že tím, že žalobkyně na jednání uvedla, že její norský právní poradce je advokátem specializujícím se na korporátní právo, a nikoliv na právo hospodářské soutěže, přinejmenším upravila tvrzení v bodě 71 žalobního návrhu týkající se tohoto právního poradce, podle něhož její externí právní poradci mají rozsáhlé zkušenosti s právem hospodářské soutěže.
- 273 Dne 14. prosince 2012 ve 22.36 h právní poradce z advokátní kanceláře F. na e-mail uvedený v bodě 268 výše odpověděl s uvedením mj. následujícího:
- „Mám pouze jednu otázku: nepodařilo se nám najít jakékoliv ustanovení ohledně výkonu hlasovacích práv do doby, než bude ukončeno povolovací řízení. Je zjevné, že kupující hlasovací práva před povolením vykonávat nemůže.“
- 274 Uvedený e-mail zasláný jedním externím právním poradcem žalobkyně druhému nemůže být považován za skutečnou analýzu dopadů spojení z pohledu práva hospodářské soutěže a právní poradce z advokátní kanceláře F. na ni ostatně ani neměl dostatek času.
- 275 Mimoto je třeba konstatovat, že e-mail ze dne 29. listopadu 2012 ani e-maily ze dne 14. prosince 2012 neobsahují zmínku o čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 276 Prvním dokumentem, který výslovně zmínil čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, je memorandum norského právního poradce žalobkyně ze dne 18. prosince 2012.
- 277 V uvedeném memorandu tento právní poradce citoval znění čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 139/2004 a uvedl následující:
- „Z předchozích úvah plyne, že Marine Harvest může získat akcie společnosti Morpol, ale do povolení transakce ze strany Komise nemůže vykonávat hlasovací práva spojená s těmito akciemi. Marine Harvest tak nemůže vykonávat svá práva jakožto akcionář společnosti Morpol a až do získání povolení tak v praxi danou společnost nebude kontrolovat.“
- 278 Uvedené memorandum však neobsahuje skutečnou analýzu použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Pouhá citace znění čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 139/2004 a tvrzení, podle něhož žalobkyně může získat akcie společnosti Morpol, pokud by nevykonávala hlasovací práva, nemohou být za takovou analýzu považovány, zejména vzhledem k tomu, že podle svého znění není čl. 7 odst. 2

nařízení č. 139/2004 použitelný. V daném memorandu norský právní poradce žalobkyně při odůvodňování údajné použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 zejména nevycházel z existence jediného spojení.

- 279 Mimoto je třeba připomenout, že SPA byla podepsána již 14. prosince 2012. SPA v článku 7.1 stanovovala, že k dokončení transakce dojde co nejdříve, nejpozději však do tří pracovních dnů od podpisu. Ve svém článku 7.2 navíc stanovovala, že v okamžiku dokončení musí žalobkyně prokázat zaplacení kupní ceny. A konečně, v článku 7.3 SPA stanovovala, že k témuž okamžiku musí prodávající doložit uskutečnění převodu akcií na žalobkyni.
- 280 Memorandum ze dne 18. prosince 2012 bylo tedy vypracováno po okamžiku, kdy se již žalobkyně zavázala k dokončení akvizice do tří pracovních dnů po podpisu SPA.
- 281 Co se týče konstatování Komise uvedeného v bodě 146 napadeného rozhodnutí, podle něhož žalobkyně nepředložila důkazy toho, že od svých právních poradců obdržela posouzení použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 před 18. prosincem 2012, což žalobkyně zpochybňuje, je třeba uvést následující.
- 282 Je sice pravda, že žalobkyně na straně 14 své odpovědi na oznámení námitek ze dne 30. dubna 2014 nepřímou uvedla, že od svého norského právního poradce obdržela před 18. prosincem 2012 informaci, podle níž byly podmínky použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 splněny. Žalobkyně totiž uvedla, že tato informace byla „písemně zopakována“ v memorandu tohoto poradce ze dne 18. prosince 2012.
- 283 Konstatování Komise, podle něhož žalobkyně „nepředložila důkazy“ toho, že takové posouzení obdržela před 18. prosincem 2012, je však správné. I když totiž žalobkyně ve své odpovědi na oznámení námitek nepřímou tvrdila, že od svého norského právního poradce obdržela před 18. prosincem 2012 informaci, podle níž byly podmínky použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 splněny, nepředložila v tomto ohledu žádný důkaz. V příloze ke své odpovědi na oznámení námitek zejména nepředložila e-maily ze dne 29. listopadu a 14. prosince 2012, uvedené v bodech 264, 268 a 273 výše, které přiložila k žalobnímu návrhu.
- 284 Uvedené e-maily každopádně nezpochybňují nedbalost žalobkyně. Co se týče e-mailu ze dne 29. listopadu 2012 předloženého Tribunálu, je třeba připomenout, že ten čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nezmiňuje a neobsahuje skutečnou analýzu povinností žalobkyně (viz body 264 až 266 výše). Stejně tak je tomu v případě e-mailu právního poradce z advokátní kanceláře F. ze dne 14. prosince 2012 (viz body 273 až 275 výše).
- 285 Každopádně i za předpokladu, že by žalobkyně před 18. prosincem 2012 obdržela od svých právních poradců informaci, podle níž byl čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 použitelný, nezpochybňovalo by to konstatování, podle něhož bylo jednání žalobkyně nedbalé.
- 286 Je třeba připomenout, že podnik se nemůže vyhnout uložení pokuty, pokud porušení pravidel hospodářské soutěže vychází z toho, že tento podnik své jednání mylně pokládal na základě právní rady advokáta za legální (viz bod 238 výše).
- 287 A dále, e-mail norského právního poradce žalobkyně ze dne 14. prosince 2012, z něhož žalobkyně vychází, nejenže zdaleka nepotvrzuje, že by žalobkyně prokázala řádnou péči, ale prokazuje její nedbalost, neboť z něj plyne, že se až do dne podpisu SPA „nikdo [...] příliš nezaměřoval“ na aspekty práva hospodářské soutěže.
- 288 Pokud by žalobkyně jednala jako hospodářský subjekt postupující s řádnou péčí, zajistila by, aby před podpisem SPA byla provedena úplná analýza dopadů SPA z pohledu práva hospodářské soutěže, tím spíše, že SPA stanovovala, že k dokončení akvizice mělo dojít do tří pracovních dnů od jejího podpisu.

- 289 Žalobkyně se opírá rovněž o e-mail, který ji zaslal advokát ze společnosti F. dne 27. ledna 2013. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že uvedený e-mail byl odeslán po dokončení převzetí z prosince 2012 a že tedy v žádném případě nemůže žalobkyni zbavovat její odpovědnosti. Kromě toho uvedený e-mail neobsahuje skutečnou analýzu podmínek stanovených v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, ale v podstatě se omezuje na přepis znění daného ustanovení. Uvedený e-mail zejména neobsahuje pojem „jediné spojení“.
- 290 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že Komise správně konstatovala, že k porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 došlo z nedbalosti.
- 291 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

C. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení obecné zásady *ne bis in idem*

- 292 Žalobkyně tvrdí, že Komise jí v napadeném rozhodnutí uložila dvě pokuty za jedno stejné jednání, čímž porušila obecnou zásadu *ne bis in idem*. Uvádí, že porušení oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 má nutně za následek porušení povinnosti *statu quo* stanovené v čl. 7 odst. 1 téhož nařízení. Podle ní je porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 specifickějším protiprávním jednáním, zatímco porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení je obecnějším protiprávním jednáním, takže porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 již v sobě obsahuje porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení nebo přinejmenším brání Komisi uložit za něj další pokutu.
- 293 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

1. Úvodní poznámky ke vztahu mezi čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004

- 294 Je třeba uvést, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 má automaticky za následek porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jak tvrdí žalobkyně a jak připouští Komise. Pokud totiž podnik poruší povinnost oznámit spojení před jeho uskutečněním, stanovenou v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, má to za následek porušení zákazu uskutečnit spojení před jeho oznámením a povolením.
- 295 Opak však neplatí. Pokud totiž podnik oznámí spojení před jeho uskutečněním, ale uskuteční ho dříve, než bude prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, poruší čl. 7 odst. 1, ale nikoliv čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 296 Mimoto je třeba připomenout, že čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 stanoví možnost ukládat pokuty za porušení oznamovací povinnosti stanovené v článku 4 uvedeného nařízení a dále za uskutečnění spojení při porušení článku 7 téhož nařízení.
- 297 Z výše uvedeného plyne, že pokud podnik poruší čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, poruší automaticky i čl. 7 odst. 1 téhož nařízení, což má podle znění uvedeného nařízení za následek možnost Komise uložit pokutu podle čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 i podle čl. 14 odst. 2 písm. b) téhož nařízení.
- 298 Je třeba podotknout, že se jedná o situaci, která existuje až od vstupu nařízení č. 139/2004 v platnost. V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 pro oznámení spojení již nestanoví lhůtu jednoho týdne od uzavření smlouvy nebo zveřejnění nabídky k odkupu, která byla stanovena v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 4064/89 (viz bod 225 výše).

- 299 Podle nařízení č. 4064/89 bylo možné porušit čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení, aniž by došlo k porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení. Podnik, který oznámil spojení více než týden po uzavření dohody, ale který s jejím uskutečněním počkal na povolení Komise, totiž porušil čl. 4 odst. 1 nařízení č. 4064/89, ale nikoliv čl. 7 odst. 1 téhož nařízení.
- 300 Co se týče stanovených sankcí, je třeba uvést, že podle čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4064/89 mohly být za neoznámení v souladu s článkem 4 téhož nařízení ukládány pokuty pouze v rozmezí 1 000 až 50 000 ecu. Za uskutečnění spojení při porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 mohly být podle čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení ukládány pokuty až do výše 10 % celkového obratu dosaženého dotčenými podniky.
- 301 Naopak v nařízení č. 139/2004 již porušení oznamovací povinnosti stanovené v článku 4 není obsahem čl. 14 odst. 1, ale čl. 14 odst. 2 téhož nařízení, což znamená, že škála trestů za porušení čl. 4 odst. 1 a za porušení čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení je nyní totožná a odpovídá možnosti ukládat pokuty až do výše 10 % celkového obratu dosaženého dotčenými podniky.
- 302 I když čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 stanoví povinnost konat (oznámit spojení před jeho uskutečněním) a čl. 7 odst. 1 téhož nařízení stanoví povinnost zdržet se konání (neuskutečnit spojení před jeho oznámením a povolením), porušení povinnosti konat má automaticky za následek porušení povinnosti zdržet se konání stanovené v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Podle současného právního rámce je totiž možné s konečnou platností vědět, zda podnik neoznámil spojení před jeho uskutečněním, až v okamžiku uskutečnění spojení.
- 303 Z toho plyne, že v okamžiku, v němž podnik poruší čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, začíná automaticky porušovat i čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. V okamžiku uskutečnění spojení totiž dotčený podnik poruší povinnost oznámit spojení před jeho uskutečněním, stanovenou v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a odpovídající zákaz uskutečnit spojení před oznámením, stanovený v čl. 7 odst. 1 prvním případě nařízení č. 139/2004. Současně poruší zákaz uskutečnit spojení před povolením, stanovený v čl. 7 odst. 1 druhém případě nařízení č. 139/2004, jelikož spojení, které nebylo oznámeno, nemůže být prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem.
- 304 V tomto rámci je třeba uvést, že v projednávaném případě není zpochybňováno, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje jednorázové protiprávní jednání. Nicméně porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je trvajícím protiprávním jednáním, které trvá tak dlouho, dokud není transakce Komisí prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem, jak Komise konstatovala v bodech 128, 165 a 166 napadeného rozhodnutí (pokud jde o čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89, viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 212).
- 305 V projednávaném případě Komise v bodě 127 napadeného rozhodnutí uvedla, že jednání, které vedlo k porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a k porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení bylo jedním a týmž jednáním, a to uskutečněním spojení s významem pro celé Společenství před jeho oznámením a povolením. V odpovědi na písemnou otázku položenou v tomto ohledu Tribunálem Komise potvrdila, že nepochybuje, že skutečnosti, které měly za následek porušení těchto dvou ustanovení, byly v projednávaném případě totožné.
- 306 Je třeba konstatovat, že současný právní rámec je nezvyklý, neboť v nařízení č. 139/2004 existují dva články, za jejichž porušení mohou být uloženy pokuty totožného rozsahu, ale u nichž má porušení prvního nezbytně za následek i porušení druhého. Je však třeba uvést, že se jedná o právní rámec, který Komise musela použít, a že žalobkyně neuplatňuje, co se týče určitých ustanovení nařízení č. 139/2004, námitku protiprávnosti.

2. K použitelnosti zásady *ne bis in idem* v projednávaném případě

- 307 Podle ustálené judikatury musí být v řízeních podle práva hospodářské soutěže směřujících k uložení pokut respektována zásada *ne bis in idem*. Tato zásada v oblasti hospodářské soutěže zakazuje, aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za protisoutěžní jednání, za něž mu byla dřívejším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost (viz rozsudek ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další, C-17/10, EU:C:2012:72, bod 94 a citovaná judikatura).
- 308 Soudní dvůr měl ve věcech spadajících do působnosti práva hospodářské soutěže za to, že použití zásady *ne bis in idem* podléhá trojí podmínce, a sice totožnosti skutku, totožnosti pachatele a totožnosti chráněného právního zájmu (viz rozsudek ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další, C-17/10, EU:C:2012:72, bod 97 a citovaná judikatura).
- 309 Z judikatury uvedené v bodě 307 výše vyplývá, že zásada *ne bis in idem* má dva aspekty. Zakazuje, aby byl podnik znovu „stíhán“, stejně jako aby byl znovu „odsouzen“. Podle formulace uvedené v bodě 307 výše však oba aspekty předpokládají, že dotčenému podniku byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že nenese odpovědnost, „dřívejším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek“.
- 310 Mimoto je třeba připomenout, že článek 50 Listiny základních práv Evropské unie je formulován následovně:
- „Nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“
- 311 Uvedený článek obsahuje rovněž oba aspekty, tedy zákaz dvojího stíhání a zákaz dvojího trestu („stíhán nebo potrestán“). Mimoto je třeba uvést, že uvedený článek jasně hovoří o „konečném“ rozsudku, aniž by mezi oběma aspekty rozlišoval. Navíc se zmiňuje o skutečnosti, že dotčená osoba „již“ byla osvobozena nebo odsouzena rozsudkem, což potvrzuje, že se musí jednat o dřívejší rozsudek.
- 312 Zásada *ne bis in idem* se sice uplatní v řízeních o uložení pokuty spadajících do práva hospodářské soutěže, a to nezávisle na tom, zda jsou tyto pokuty považovány za mající trestněprávní povahu. Mimoto, v oblasti práva hospodářské soutěže, v níž jsou pokuty ukládány Komisí, není existence „rozsudku“ ukládajícího pokutu nutná. Jak se odráží ve formulaci uvedené v bodě 307 výše, stačí tak, že existuje dřívejší „rozhodnutí“, proti kterému již nelze podat opravný prostředek. Pouhá existence rozhodnutí Komise ukládajícího pokutu, které nebylo ve stanovených lhůtách zpochybněno a proti kterému tedy již nelze podat opravný prostředek, postačuje k tomu, aby se zásada *ne bis in idem* mohla uplatnit. Prvek „konečnosti“ vyplývající z článku 50 Listiny základních práv se však uplatní rovněž v právu hospodářské soutěže, jak plyne z formulace „dřívejší rozhodnutí, proti kterému již nelze podat opravný prostředek“.
- 313 A dále, čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 k EÚLP je formulován následovně:
- „Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“
- 314 Uvedené ustanovení obsahuje rovněž oba aspekty, tedy zákaz dvojího stíhání a zákaz dvojího trestu („stíhán nebo potrestán“), a rovněž předpokládá existenci „konečného“ rozsudku. Navíc se zmiňuje o skutečnosti, že dotčená osoba „již“ byla osvobozena nebo odsouzena rozsudkem, což potvrzuje to, že se musí jednat o dřívejší rozsudek.
- 315 Znění uvedených ustanovení se tedy nevztahuje na situace, v nichž určitý orgán uloží dvě sankce v jediném rozhodnutí, jak tomu bylo v projednávaném případě.

- 316 To je v souladu s hlavním účelem zásady *ne bis in idem*. Podle této zásady totiž musí stíhaný a odsouzený pachatel protiprávního jednání vědět, že vykonáním svého trestu odčiní své pochybení a již se nemusí obávat nové sankce (stanovisko generálního advokáta D. Ruiz-Jarabo Colomera ve věcech Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, EU:C:2002:516, bod 49).
- 317 Uložení dvou sankcí v jediném rozhodnutí není s tímto cílem v rozporu. Jak totiž uvedla Komise v odpovědi na písemnou otázku položenou v tomto ohledu účastnicím řízení, pokud jsou v jediném rozhodnutí uloženy dvě sankce, bude dotyčná osoba v budoucnu vědět, že ohledně téhož protiprávního jednání již nebude znovu sankcionována.
- 318 Je sice pravda, že v žalobním návrhu žalobkyně neuvedla výslovně zásadu *ne bis in idem*, ale zásadu *nemo debet bis puniri pro uno delicto*. Žalobkyně nicméně v odpovědi na písemnou otázku položenou v tomto ohledu Tribunálem potvrdila, že jí uplatňovaná zásada odpovídá druhému aspektu zásady *ne bis in idem*, tedy zákazu dvojí sankce, a že neuplatňuje žádnou zásadu lišící se od zásady *ne bis in idem*. Komise v odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem rovněž potvrdila, že zásada *nemo debet bis puniri pro uno delicto* odpovídá druhému aspektu zásady *ne bis in idem*.
- 319 Je třeba konstatovat, že zásada *ne bis in idem* se v projednávaném případě neuplatní, jelikož sankce byly uloženy týměž orgánem v jediném rozhodnutí.
- 320 Tento závěr nezpochybňují ani argumenty žalobkyně či judikatura unijních soudů nebo Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).
- 321 Žalobkyně v odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem tvrdila, že ustálená judikatura unijních soudů v oblasti práva hospodářské soutěže obsahuje několik příkladů, v nichž byla zásada *ne bis in idem* uplatněna na několik pokut uložených v jediném rozhodnutí.
- 322 V tomto ohledu žalobkyně zaprvé vychází z rozsudku ze dne 21. července 2011, Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:507). Tvrdí, že z bodu 68 uvedeného rozsudku plyne, že Soudní dvůr zásadu *ne bis in idem* uplatnil při přezkumu toho, zda tato zásada brání současnému použití opatření stanovených v čl. 26 odst. 1 a v článku 27 nařízení Komise (ES) č. 968/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 320/2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství (Úř. věst. 2006, L 176, s. 32).
- 323 Je však třeba uvést, že v uvedené věci Soudní dvůr konstatoval, že zásada *ne bis in idem* nemůže být použita, jelikož pouze jedno ze tří opatření dotčených v uvedené věci mohlo být považováno za sankci (rozsudek ze dne 21. července 2011, Beneo-Orafti, C-150/10, EU:C:2011:507, bod 74). Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr odmítl použitelnost uvedené zásady z jiného důvodu, tak se k tomu, zda se uplatní v situaci, v níž je několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí nebo v níž je v okamžiku, kdy rozhodnutí ukládající první sankci ještě není konečné, uložena druhá sankce, jednoduše nevyjádřil.
- 324 V rozsahu, v němž žalobkyně vychází ze stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:164), stačí konstatovat, že se Soudní dvůr, co se týče použitelnost zásady *ne bis in idem*, od tohoto stanoviska odchýlil.
- 325 Zadruhé žalobkyně uplatňuje rozsudek ze dne 13. prosince 2006, FNCBV a další v. Komise (T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391). Žalobci ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, tvrdili, že Komise porušila zásadu *ne bis in idem* tím, že uložila v jednom rozhodnutí pokuty několika sdružením s částečně totožnou členskou základnou. Podle uvedených žalobců proto tito členové museli nepřímo nést několik pokut.

- 326 Tribunál se v bodě 344 rozsudku ze dne 13. prosince 2006, FNCBV a další v. Komise (T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391), omezil na konstatování, že se nejedná o stejné pachatele, neboť napadené rozhodnutí neuložilo vícekrát sankci stejným entitám nebo osobám za tytéž skutky, takže k porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo. O tom, zda se zásada *ne bis in idem* může uplatnit v případě, kdy je několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí, tedy nerozhodl.
- 327 V rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o kasačním opravném prostředku podaném proti poslední uvedenému rozsudku, tedy v rozsudku ze dne 18. prosince 2008, Coop de France bétail et viande a další v. Komise (C-101/07 P a C-110/07 P, EU:C:2008:741, bod 130), který žalobkyně rovněž uvádí, se Soudní dvůr omezil na potvrzení přístupu Tribunálu.
- 328 Zatřetí žalobkyně vychází z rozsudku ze dne 5. října 2011, Transcatab v. Komise (T-39/06, EU:T:2011:562). V uvedeném rozsudku Tribunál došel k závěru o absenci porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož se nejednalo o totožnost skutků ani totožnost pachatelů (viz body 255 až 259 uvedeného rozsudku). O tom, zda se zásada *ne bis in idem* může uplatnit v situaci, kdy je několik pokut uloženo v jediném rozhodnutí, tedy Tribunál nerozhodl.
- 329 A konečně žalobkyně vychází z rozsudku ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další (C-17/10, EU:C:2012:72). Tvrdí, že v uvedeném rozsudku byla zásada *ne bis in idem* použita na rozhodnutí Komise ze dne 24. ledna 2007, které ještě nebylo konečné, přinejmenším ve vztahu ke společnosti Toshiba a dalším hlavním adresátům, ani k okamžiku vyhlášení rozsudku Soudním dvorem dne 14. února 2012.
- 330 Je však třeba uvést, že v rozsudku ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další (C-17/10, EU:C:2012:72, body 98 až 103), Soudní dvůr použitelnost zásady *ne bis in idem* odmítl z jiného důvodu, a to absence totožnosti skutků.
- 331 Žalobkyně mimoto tvrdí, že v rozsudku ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další (C-17/10, EU:C:2012:72), Soudní dvůr uplatnil zásadu *ne bis in idem* ihned po „přijetí rozhodnutí [Komise]“. Je třeba konstatovat, že je pravda, že v bodě 103 uvedeného rozsudku Soudní dvůr zmiňuje „rozhodnutí Komise přijaté před vydáním rozhodnutí uvedeného vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž“, a nikoliv rozhodnutí, „které se stalo konečným“ před tímto okamžikem. To však nic nemění na tom, že v bodě 94 uvedeného rozsudku Soudní dvůr jasně uvádí, že zásada *ne bis in idem* zakazuje, „aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za protisoutěžní jednání, v souvislosti s nímž mu dřívějším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost“. Z uvedeného rozsudku tedy jasně plyne, že zásada *ne bis in idem* se při absenci předchozího konečného rozhodnutí neuplatní.
- 332 Je třeba konstatovat, že žalobkyně neuvádí žádný rozsudek unijních soudů, v němž by bylo porušení zásady *ne bis in idem* konstatováno v situaci, v níž bylo několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí nebo v níž byla další sankce uložena před tím, než se rozhodnutí ukládající první sankci stalo konečným.
- 333 Z judikatury ESLP jasně plyne, že zásada *ne bis in idem* se v situaci, v níž je několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí, neuplatní.
- 334 Z rozsudku ESLP ze dne 7. prosince 2006, Hauser-Sporn v. Rakousko (CE:ECHR:2006:1207JUD003730103), tak plyne, že pouhá skutečnost, že určitým aktem bylo spácháno několik protiprávních jednání, není v rozporu s článkem 4 protokolu č. 7 k EÚLP. Podle téhož rozsudku je dle ESLP třeba posoudit, zda protiprávní jednání jsou tvořena stejnými základními prvky, pouze v případě, kdy je několik protiprávních jednání založených na týchž skutkových okolnostech stíháno postupně, vždy poté, co bylo přijato konečné rozhodnutí týkající se předchozího jednání.

335 Kromě toho, v rozsudku ESLP ze dne 17. února 2015, Boman v. Finsko (CE:ECHR:2015:0217JUD004160411), tento soud uvedl, že:

„Článek 4 protokolu č. 7 [k EÚLP] má zamezit tomu, aby trestněprávní řízení vedoucí k přijetí ‚konečného‘ rozhodnutí byla znovu zahajována.

[...]

Rozhodnutí, která mohou být předmětem běžných opravných prostředků, jsou z působnosti záruky stanovené v článku 4 protokolu č. 7 [k EÚLP] vyloučena do doby, než uplyne lhůta k podání takového prostředku.“

336 Žalobkyně v odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem připustila, že v případě po sobě následujících sankcí ESLP uplatňuje zásadu *ne bis in idem* v případě, že rozhodnutí ukládající první sankci se stalo konečným.

337 Tvrdí však, že judikatura unijních soudů nabízí širší ochranu proti dvojím trestům použitím uvedené zásady již po přijetí rozhodnutí, i když ještě není konečné.

338 Tento argument nelze přijmout. Z judikatury uvedené v bodě 307 výše totiž jasně plyne, že zásada *ne bis in idem* přenesená na oblast práva hospodářské soutěže „zakazuje, aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za jednání, v souvislosti s nímž mu dřívejším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost“. Jak plyne z bodů 322 až 332 výše, uvedená zásada není judikaturou, z níž vychází žalobkyně, zpochybněna.

339 A konečně, je třeba podotknout, že v žalobním návrhu žalobkyně rovněž zmínila zásadu započtení trestů („Anrechnungsprinzip“). V odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem žalobkyně upřesnila, že třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady *ne bis in idem* a že zásada započtení trestů představuje odlišnou, ovšem se zásadou *ne bis in idem* související zásadu, a že zásada započtení trestů byla uplatňována v případech, v nichž zásada *ne bis in idem* nenašla plné uplatnění. Žalobkyně mimoto upřesnila, že podle ní není třeba zásadu započtení trestů v projednávaném případě uplatnit, jelikož se použije zásada *ne bis in idem*. Každopádně tvrdí, že i kdyby Tribunál rozhodl, že v projednávaném případě existují důvody pro uplatnění zásady započtení trestů, výsledek by musel být bezpochyby stejný, a to že výše první pokuty by měla být od druhé pokuty odečtena.

340 Je třeba uvést, že zásada započtení trestů byla v oblasti práva hospodářské soutěže diskutována v situacích týkajících se pokut uložených v členských státech nebo ve třetím státě.

341 V rozsudku ze dne 13. února 1969, Wilhelm a další (14/68, EU:C:1969:4), který byl vyhlášen v okamžiku, kdy nařízení č. 1/2003 ještě nebylo platné (pokud jde o situace po vzniku Evropské sítě pro hospodářskou soutěž, viz rozsudek ze dne 13. července 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs v. Komise, T-144/07, T-147/07 až T-150/07 a T-154/07, EU:T:2011:364, bod 187), Soudní dvůr rozhodl následující. Orgány pro hospodářskou soutěž členských států mohou v zásadě zasahovat proti kartelovým dohodám na základě svého vnitrostátního práva, i když řízení týkající se dané dohody souběžně probíhá před Komisí. V bodě 11 uvedeného rozsudku rovněž uvedl, že pokud by takové dvojí řízení mělo vést k souběhu sankcí, obecný požadavek spravedlnosti by vyžadoval, aby při stanovení případné sankce bylo přihlíženo ke všem „předchozím represivním rozhodnutím“ (v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 6. dubna 1995, Sotralentz v. Komise, T-149/89, EU:T:1995:69, bod 29). Soudní dvůr mimoto v bodě 3 rozsudku ze dne 14. prosince 1972, Boehringer Mannheim v. Komise (7/72, EU:C:1972:125), uvedl, že Komise je při stanovení výše pokuty povinna zohlednit sankce, které „již“ byly témuž podniku uloženy za stejné skutky, pokud se jedná o sankce uložené za porušení práva kartelových dohod členského státu.

342 Jedná se tedy o zásadu, která se uplatní tehdy, existuje-li „předchozí represivní rozhodnutí“, nebo jinak řečeno, v případě sankcí za porušení práva kartelových dohod členského státu, které „již“ byly témuž podniku uloženy za stejné skutky, ale nikoliv v případě uložení dvou pokut týměž orgánem v jednom rozhodnutí. Je ostatně zcela vhodné, aby bylo s těmito dvěma druhy situací zacházeno odlišně. Pokud totiž Komise a orgán členského státu uloží sankce za tutéž kartelovou dohodu, existuje nebezpečí, že nebude-li existence první pokuty zohledněna při stanovení druhé pokuty, každá z pokut, posuzovaná samostatně, bude přiměřená, avšak obě pokuty společně budou nepřiměřené. Při stanovení několika pokut v jediném rozhodnutí však může Komise zajistit, aby obě pokuty společně byly přiměřené, což může být i předmětem přezkumu Tribunálu.

343 A konečně, žalobkyně v odpovědi na písemné otázky položené Tribunálem tvrdila, že z pohledu zásad rovného zacházení a proporcionality je uložení dvojího trestu za totéž jednání v souběžných řízeních stejně nespravedlivé jako v případě po sobě jdoucích řízení. S tímto argumentem nelze souhlasit. Při stanovení dvou sankcí týměž orgánem v jediném rozhodnutí totiž může tento orgán zajistit, aby obě sankce, posuzované společně, byly přiměřené, což může být i předmětem přezkumu soudu (viz bod 342 výše). Uložení dvou sankcí za totéž jednání týměž orgánem v jediném rozhodnutí tedy nemůže být považováno, jako takové, za odporující zásadám rovného zacházení a proporcionality.

344 Vzhledem ke všemu výše uvedenému se zásada *ne bis in idem* a zásada započtení trestů neuplatní na situace, v nichž je několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí, i když jsou tyto sankce uloženy za tytéž skutky. Pokud ve skutečnosti jedno jednání porušuje několik ustanovení spojených s pokutami za jejich nerespektování, to, zda může být uloženo několik pokut v jediném rozhodnutí, nespadá pod zásadu *ne bis in idem*, ale pod zásady upravující souběh protiprávních jednání (pokud jde o problémy související se souběhem protiprávních jednání, viz body 345 až 373 níže).

3. K argumentům žalobkyně týkajícím se souběhu protiprávních jednání

345 Žalobkyně tvrdí, že podle mezinárodního a německého práva zásada „zdánlivého“ nebo „nepravého konfliktu“ („*unechte Konkurrenz*“) znamená, že pokud se jeví, že určitý akt spadá pod dvě zákonná ustanovení, primárně použitelné ustanovení vylučuje všechny ostatní ustanovení na základě zásad subsidiarity, konzumpce nebo speciality, a že mnoho dalších členských států zásadu zdánlivého konfliktu v nějaké formě uplatňuje. Podle ní některé další členské státy nepoužívají výslovně pojem zdánlivý nebo nepravý konflikt, ale uložení dvou sankcí za závažnější protiprávní jednání a méně závažné protiprávní jednání obsažené v tom závažnějším rovněž zakazují.

346 Pokud jde konkrétně o ustanovení dotčená v projednávaném případě, žalobkyně tvrdí, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je specifitějším protiprávním jednáním, zatímco porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení je obecnějším protiprávním jednáním, takže porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 již v sobě obsahuje porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení nebo přinejmenším brání Komisi uložit za něj další pokutu.

347 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

348 Je třeba konstatovat, že v unijním právu hospodářské soutěže neexistují zvláštní pravidla týkající se souběhu protiprávních jednání. Je tedy třeba posoudit argumenty žalobkyně vycházející ze zásad mezinárodního práva a právních řádů členských států.

349 Je třeba připomenout, že podle argumentace žalobkyně (viz bod 345 výše) „primárně použitelné ustanovení“ vylučuje všechna ostatní ustanovení.

- 350 V tomto ohledu Komise správně zdůrazňuje, že normotvůrce nedefinoval jedno protiprávní jednání jako závažnější než druhé, jelikož na obě se podle čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 uplatní stejná maximální sazba. Není tedy na místě považovat jedno z těchto ustanovení za „primárně použitelné“.
- 351 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož porušení čl. 4 odst. 1 je specifitější protiprávním jednáním, které zahrnuje i porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je nutno mimoto uvést následující.
- 352 Je třeba připomenout, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je jednorázovým protiprávním jednáním, zatímco porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je trvajícím protiprávním jednáním, které začalo v okamžiku, kdy došlo k porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (viz bod 304 výše).
- 353 Kromě toho je třeba uvést, že podle čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1974, L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 61) je v případě porušení předpisů o oznámeních podniků promlčecí lhůta tříletá. Z toho plyne, že promlčecí lhůta u porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je tříletá. Naopak u porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je podle čl. 1 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2988/74 promlčecí lhůta pětiletá (obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 209).
- 354 Vztít za své úvahy žalobkyně by znamenalo, že podnik porušující oznamovací povinnost i zákaz uskutečnit spojení před jeho povolením by byl oproti podniku, který porušuje pouze zákaz uskutečnit spojení před jeho povolením, zvýhodněn.
- 355 Podnik, který oznámí spojení před jeho uskutečněním, ale který ho uskuteční dříve, než k tomu získá povolení, totiž podle čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004 ve spojení s čl. 7 odst. 1 téhož nařízení může dostat pokutu. Může být tedy sankcionován za trvajícím protiprávním jednáním, které trvá po celou dobu, než je transakce Komisí prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem, a pro nějž je použitelná pětiletá promlčecí lhůta.
- 356 Pokud by tentýž podnik spojení před jeho uskutečněním ani neoznámil, Komise by podle úvah žalobkyně mohla uložit pokutu pouze podle čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 ve spojení s čl. 4 odst. 1 téhož nařízení. Podnik by tedy mohl být sankcionován pouze za jednorázové protiprávní jednání, u něhož je promlčecí lhůta pouze tříletá. To by znamenalo, že podnik by byl zvýhodněn, pokud by mimo zákaz uskutečnit spojení před jeho povolením porušil i povinnost ho oznámit.
- 357 Vykládat nařízení č. 139/2004 způsobem, který by vedl k takto scestnému výsledku, je však vyloučeno.
- 358 Argument žalobkyně, podle něhož je protiprávní jednání uvedené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 specifitější protiprávním jednáním, které zahrnuje i porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, tedy nelze přijmout.
- 359 Tento závěr není zpochybněn argumenty žalobkyně uplatněnými na jednání, které měly zpochybnit to, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 podléhá pouze tříleté promlčecí lhůtě. Podle velmi jasného znění čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2988/74 je totiž u porušení ustanovení týkajících se oznámení podniků promlčecí lhůta tříletá.
- 360 Žalobkyní zdůrazňovaná okolnost, že normotvůrce maximální výši pokut stanovených za porušení oznamovací povinnosti tím, že v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 stanovil maximální sazbu ve výši 10 % celkového obrátu dosaženého dotčenými podniky oproti maximální výši 50 000 ecu, která byla stanovena v čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4064/89 (viz bod 300 výše), zvýšil, nemůže změnit promlčecí lhůtu, která se i nadále řídí ustanovením čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2988/74.

361 Každopádně i za předpokladu, že promlčecí lhůta za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a promlčecí lhůta za porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení by byly totožné, nedotýkalo by se to okolnosti, žalobkyní ostatně nezpochybnované, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je jednorázovým protiprávním jednáním, zatímco porušení čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení je trvajícím protiprávním jednáním. I v tomto případě by tedy skutečnost, že by porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo považováno za specifitější protiprávní jednání zahrnující i porušení čl. 7 odst. 1 téhož nařízení, měla za následek, že podnik, který by mimo zákazu uskutečnit spojení před jeho povolením porušil i povinnost ho oznámit, by byl zvýhodněn. Pokud bychom totiž následovaly úvahy žalobkyně, podnik, který porušuje pouze zákaz uskutečnit spojení před získáním povolení, by totiž mohl být sankcionován za trvajícím protiprávním jednáním, které trvá po celou dobu, než je transakce prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem, zatímco podnik, který porušuje rovněž povinnost spojení před jeho povolením oznámit, by mohl být sankcionován pouze za jednorázové protiprávní jednání. Posledně uvedený podnik by tedy oproti prvnímu byl zvýhodněn, co se týče doby trvání protiprávního jednání i co se týče zahájení běhu promlčecí lhůty. Argument žalobkyně tedy nemůže obstát.

362 Je tedy třeba konstatovat, že Komise správně žalobkyni sankcionovala za porušení obou ustanovení.

363 Tento závěr není ostatními argumenty uplatněnými žalobkyní zpochybněn.

364 Žalobkyně tvrdí, že „ustálená judikatura mezinárodních soudů zakazuje uložit dvojí sankci osobě, která porušila ustanovení, které nemůže být porušeno bez porušení jiného ustanovení“. V tomto ohledu uvádí rozsudky Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii (dále jen „ICTY“) a Mezinárodního trestního tribunálu pro Rwandu.

365 Žalobkyně vychází zejména z rozsudku ICTY, Prokurátor v. Vidoje Blagojević & Dragan Jokić, věc č. IT-02-60-T, 17. ledna 2005, bod 799, který uvádí následující:

„[Z]a totéž jednání lze rozhodnout o vině na základě různých ustanovení statutu, pouze pokud každé z těchto ustanovení obsahuje jasně odlišný prvek, který v jiném ustanovení chybí. [...] Specifitější protiprávní jednání zahrnuje i to méně specifické, jelikož spáchání prvního nutně znamená i spáchání druhého.“

366 Z rozsudku ICTY, Prokurátor v. Dragoljub Kunarac, Radomir Kovač a Zoran Vuković, věc č. IT-96-23 & IT-96-23/1-A, 12. června 2002, bod 168, plyne, že tento přístup se ve velké míře inspiroval rozsudkem Supreme Court of the United States (Nejvyšší soud Spojených států amerických) ve věci Blockburger v. United States, 284 U. S. 299 (1932).

367 Mimoto je třeba uvést, že v rozsudku Alfred Musema v. Prokurátor, věc č. ICTR-96-13-A, 16. listopadu 2001, bod 360, Mezinárodní trestní tribunál pro Rwandu konstatoval, že vnitrostátní přístupy k opakovaným odsouzením na základě týchž skutků se liší.

368 Je třeba uvést, že pouhá skutečnost, že ICTY pro účely svých rozsudků ukládajících trestněprávní sankce používá určité kritérium pro posouzení, které má původ v právu Spojených států amerických, v žádném případě neznamená, že by Komise nebo unijní soudy byly povinny uplatňovat totéž kritérium. Je třeba zdůraznit, že ICTY neposuzuje slučitelnost rozhodnutí nebo rozsudků přijatých či vyhlášených na vnitrostátní úrovni se základními právy. Omezuje se na uvedení zásad, které pro účely trestněprávních sankcí, které sám ukládá, uplatňuje v případě, kdy jeden akt porušuje několik trestněprávních ustanovení. ICTY tedy pouze pro účely svých vlastních rozsudků určil přístup, který považuje za nejvhodnější. Z toho nijak neplyne, že by ICTY zakotvil obecnou zásadu mezinárodního práva, kterou by všechny státy nebo Unie měly respektovat. Stejně tak je tomu v případě judikatury Mezinárodního trestního tribunálu pro Rwandu.

369 Argumenty žalobkyně vycházející z judikatury ICTY a Mezinárodního trestního tribunálu pro Rwandu je tedy třeba odmítnout.

- 370 Žalobkyně mimoto tvrdí, že samotným cílem zásady *ne bis in idem* je „zabránit souběhu sankcí za jednání, které tak jako v projednávaném případě porušuje současně několik různých právních ustanovení“.
- 371 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se nejedná o aspekt, který by spadal pod zásadu *ne bis in idem*. Mimoto pravidla týkající se souběhu protiprávních jednání obecně nezakazují, aby byl podnik sankcionován za porušení několika různých právních ustanovení, i když byla tato ustanovení porušena týměž jednáním.
- 372 Žalobkyně se omezuje na uvedení odkazu na zásadu „zdánlivého“ nebo „nepravého“ konfliktu, která tvrdí, že pokud se jeví, že určitý akt spadá pod dvě zákonná ustanovení, vylučuje primárně použitelné ustanovení všechna ostatní ustanovení (viz bod 345 výše). Použití uvedené zásady nicméně předpokládá existenci „primárně použitelného ustanovení“. Pokud takové ustanovení, tak jako v projednávaném případě, neexistuje, představuje současné porušení různých právních ustanovení ideální souběh protiprávních jednání.
- 373 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě neexistuje primárně použitelné ustanovení, je třeba argumentaci žalobkyně odmítnout.
- 374 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut.

D. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, kterého se žalovaná dopustila uložením pokut žalobkyni

- 375 Čtvrtý žalobní důvod se dělí do dvou částí, z nichž první vychází z porušení právní jistoty a zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege* a druhá z porušení obecné zásady rovného zacházení.

1. K první části, vycházející z porušení zásady právní jistoty a zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege*

- 376 Žalobkyně tvrdí, že uložení pokuty v projednávaném případě porušuje čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv a čl. 7 odst. 1 EÚLP, které stanoví, že zákon musí jasně stanovit protiprávní jednání a tresty, které je potlačují. Podle ní výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, tak jak byl proveden v napadeném rozhodnutí, vyžaduje použití natolik širokých pojmů a natolik vágních kritérií, že dotčené trestněprávní ustanovení nesplňuje požadavky EÚLP ohledně jasnosti a předvídatelnosti svých účinků.
- 377 Je třeba především připomenout, že podle judikatury zásada legality trestných činů a trestů (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) vyžaduje, aby právní předpis jasně definoval protiprávní jednání a tresty za ně. Tato podmínka je splněna, pokud jednotlivec má možnost se ze znění příslušného ustanovení – a v případě potřeby z výkladu, který k němu podaly soudy – dozvědět, z jakých úkonů a opomenutí mu vzniká trestněprávní odpovědnost (viz rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 40 a citovaná judikatura).
- 378 Stejně tak vyplývá z judikatury, že zásada legality se vztahuje na trestněprávní normy i na zvláštní správní nástroje ukládající nebo umožňující uložení správních sankcí a že se použije nejen na předpisy, které stanovují skutkovou podstatu protiprávního jednání, ale i na ty předpisy, které stanovují důsledky plynoucí z protiprávního jednání porušujícího prvně uvedené předpisy (viz rozsudek ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, EU:T:2006:270, bod 72 a citovaná judikatura).

- 379 V projednávaném případě je třeba připomenout, že žalobkyni byla uložena pokuta v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 téhož nařízení (viz bod 199 výše). Znění uvedených ustanovení je jasné. Žádné z uvedených ustanovení neobsahuje široké pojmy nebo vágní kritéria.
- 380 Žalobkyně v podstatě uplatňuje nejasnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, který stanoví výjimku.
- 381 V tomto ohledu je třeba uvést, že i za předpokladu, že by se požadavek jasnosti plynoucí ze zásady legality trestů uplatnil na ustanovení o výjimce ze zákazu, za jehož porušení mohou být uloženy pokuty, čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 by se na základě svého znění nepoužil na takové situace, jako je situace dotčená v projednávaném případě (viz body 68 až 83 výše).
- 382 Žalobkyně si tedy mohla být na základě znění relevantních ustanovení vědoma, že uskutečnění převzetí z prosince 2012 bez předchozího oznámení a povolení může vést k uložení pokuty.
- 383 Vzhledem k tomu, že si toho žalobkyně mohla být vědoma na základě znění relevantních ustanovení, nebylo nutné, aby ta byla předmětem výkladu soudů. Podle formulace uvedené v bodě 377 výše je totiž třeba, aby měl právní subjekt možnost se z textu příslušného ustanovení, a „v případě potřeby“ z výkladu, který k němu podaly soudy, dozvědět, jaká konání a opominutí zakládají jeho trestněprávní odpovědnost.
- 384 Je pravda, že *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow neodpovídá výkladu soudů, tím méně pak „ustálené a zveřejněné judikatuře“. V tomto ohledu je třeba uvést, že mimo vlastní znění právního přepisu je třeba zohlednit i to, zda použité neurčité pojmy byly upřesněny v ustálené a zveřejněné judikatuře (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise, T-446/05, EU:T:2010:165, bod 129 a citovaná judikatura).
- 385 Argumenty žalobkyně v tomto ohledu jsou však irelevantní, jelikož upřesnění v judikatuře není nutné, pokud je znění dotčených ustanovení jasné a neobsahuje neurčité pojmy vyžadující upřesnění.
- 386 V tomto rámci je třeba připomenout, že žalobkyně se v podstatě pokouší rozšířit působnost konceptu „jediné spojení“, a rozšířit tak působnost výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 (viz bod 203 výše).
- 387 Ze zásady legality trestných činů a trestů neplyne, že by bylo nutné působnost konceptu, který není obsahem znění ustanovení stanovujícího výjimku ze zákazu, za jehož porušení lze uložit pokuty, vykládat tak, aby byla působnost této výjimky rozšířena nad rámec jejího znění.
- 388 Existenci protiprávního jednání a uložení pokut mohla žalobkyně předpokládat. Je třeba připomenout, že v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu již byla konstatována nedbalostní povaha jednání žalobkyně.
- 389 Kromě toho pouhá skutečnost, že v okamžiku, v němž dojde k protiprávnímu jednání, unijní soudy neměly ještě příležitost vyjádřit se konkrétně k určitému chování, jako taková nevyklučuje, že podnik musel případně očekávat, že jeho chování může být prohlášeno za neslučitelné s ustanoveními unijního práva hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).
- 390 Z judikatury ESLP rovněž plyne, že novost položené právní otázky zejména z pohledu judikatury není sama o sobě zásahem do požadavku na přístupnost a předvídatelnost právního předpisu, jestliže použité řešení patřilo mezi možné a přiměřeně předvídatelné výklady (ESLP, 1. září 2016, X a Y v. Francie, CE:ECHR:2016:0901JUD004815811). Z bodu 60 téhož rozsudku mimoto plyne, že

i v případě, kdy konkrétní použití ustanovení dotčených v určitém případě může přinášet značné výkladové obtíže, neznamená to, že by příslušný orgán nemohl provést právní kvalifikaci pochybení, k nimž došlo v daném případě.

391 Argument žalobkyně, podle něhož přístup Komise v projednávané věci byl v rozporu s jejím přístupem ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí LGI/Telenet, byl již odmítnut v bodech 141 až 144 výše.

392 Co se týče tvrzení žalobkyně, podle něhož při absenci relevantních předchozích rozhodnutí bylo dlouhodobou ustálenou praxí unijních soudů a Komise neukládat jakoukoliv pokutu nebo ukládat pouze symbolickou pokutu, je třeba uvést, že neexistuje žádná ustálená praxe v tomto smyslu. Jsou zde jistě věci, v nichž Komise neuložila při absenci relevantních předchozích rozhodnutí žádnou pokutu nebo uložila pouze pokutu symbolickou. V jiných věcech však Komise uložila vysoké pokuty i v situacích v nichž neexistovala žádná předchozí rozhodnutí týkající se jednání téže povahy.

393 Z judikatury vyplývá, že skutečnost, že v předchozích rozhodnutích ještě nebylo zkoumáno jednání, jež by vykazovalo stejné znaky, nezbavuje podnik jeho odpovědnosti (rozsudky ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, EU:C:1983:313, bod 107, a ze dne 1. července 2010, *AstraZeneca v. Komise*, T-321/05, EU:T:2010:266, bod 901). Ve věcech, ve kterých byly vydány uvedené rozsudky, Komise uložila pokuty, které nebyly jen symbolické.

394 První část čtvrtého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

2. Ke druhé části, vycházející z porušení obecné zásady rovného zacházení

395 V rámci druhé části čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uplatňuje tři starší případy a požaduje totéž zacházení. Jedná se zaprvé o věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Yara/Kemira GrowHow*, zadruhé o rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), a zatřetí o rozsudek ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).

396 Jak žalobkyně zdůrazňuje, projednávaná věc a věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Yara/Kemira GrowHow*, se obě týkají získání „výchozího“ podílu od hlavního akcionáře dané společnosti, které dalo vzniknout povinnosti vyhlášení veřejné nabídky. Veřejná nabídka byla vyhlášena krátce po získání výchozího podílu a nabyvatelé Komisi o spojení informovali krátce po tomto vyhlášení a zdrželi se výkonu hlasovacích práv.

397 Ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Yara/Kemira GrowHow*, Komise nezahájila šetření a neuložila žádnou pokutu. Podle žalobkyně neumožňuje žádný objektivní rozdíl odůvodnit rozdílnost v zacházení se společností *Yara* a s žalobkyní. Žalobkyně vyzývá Tribunál k tomu, aby zaujal přístup uplatněný v jeho rozsudku ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487), v němž konstatoval, že pokuta nebyla odůvodněná, jelikož Komise v předchozím rozhodnutí týkajícím se obdobného jednání žádnou pokutu neuložila.

398 V tomto ohledu je třeba uvést, že okolnost, že Komise neuložila osobě porušující pravidla hospodářské soutěže pokutu, nebrání sama o sobě tomu, aby byla pokuta uložena osobě, která se dopustila podobného protiprávního jednání (rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise*, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487). Mimoto, pokud podnik porušil svým chováním pravidla hospodářské soutěže, nemůže se vyhnout jakékoliv sankci z důvodu, že jiným hospodářským subjektům nebyla uložena pokuta, když unijnímu soudu nebyla situace posledně uvedených subjektů předložena k rozhodnutí, tak jako je tomu i v projednávané věci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2014, *Sasol a další v. Komise*, T-541/08, EU:T:2014:628, bod 194).

- 399 Mimoto je třeba uvést, že v rozsudku ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), se Tribunál při zdůvodňování zrušení pokuty neomezil na konstatování, že Komise v předchozím rozhodnutí týkajícím se obdobného jednání pokutu neuložila. Tribunál zejména konstatoval, že „právní zacházení, jakého se má dostat tomuto druhu dohod, zejména z důvodu jejich úzké vazby na námořní dopravu, která je předmětem zcela specifické a výjimečné úpravy v rámci práva hospodářské soutěže, se nevyznačuje zjevností a vyvolává složité otázky hospodářské i právní povahy“ (rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise*, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 484), že „četné prvky mohly vést žalobkyně k přesvědčení o legálnosti dotčené dohody“ (rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise*, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 485) a že „ve svém rozhodnutí 94/980 Komise neuložila pokutu společností účastnících se této dohody, ačkoliv dotčená dohoda nejen stanovovala rovněž určování cen v pozemní části multimodální dopravy, ale obsahovala mimoto další závažná porušení pravidel hospodářské soutěže“ (rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise*, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487). Co se týče rozhodnutí Komise 94/980/ES ze dne 19. října 1994 v řízení podle článku 85 Smlouvy o ES (IV/34.446 – *Trans Atlantic Agreement*) (Úř. věst. 1994, L 376, s. 1), Tribunál konstatoval, že se jednalo o rozhodnutí „vydané krátce před napadeným rozhodnutím“ (rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise*, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487).
- 400 Je třeba uvést, že rozhodnutí 94/980 pochází z 19. října 1994 a že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), k doručení oznámení námitek došlo dopisem ze dne 21. prosince 1992 a napadené rozhodnutí pochází ze dne 21. prosince 1994, jak plyne z bodů 20 a 22 uvedeného rozsudku.
- 401 Z toho plyne, že hospodářské subjekty dotčené ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), neměly možnost zohlednit objasnění uvedená Komisí v jejím rozhodnutí 94/980 k tomu, aby se porušení pravidel hospodářské soutěže vyhnuly. Jakmile se totiž mohly s rozhodnutím Komise ze dne 19. října 1994 seznámit, nebyly již schopny zpětně změnit své jednání, na jehož základě došlo k oznámení námitek doručenému dopisem ze dne 21. prosince 1992.
- 402 V projednávaném případě však rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow bylo v okamžiku, v němž se žalobkyně dopustila porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, staré již více než pět let, jak Komise správně zdůrazňuje. Žalobkyně tedy mohla zohlednit výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 uvedený Komisí v uvedeném rozhodnutí, byť jen v *obiter dictum*, a případně se na Komisi obrátit ohledně toho, jakým způsobem má být dané ustanovení vykládáno.
- 403 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že Komise opomíjí jeden ze základních prvků věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), který časový odstup činí irelevantním nebo alespoň nevýznamným. Posledně uvedená věc se týkala rozhodnutí o porušení článku 101 SFEU, na rozdíl od pouhého *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, tedy rozhodnutí o povolení spojení.
- 404 Tento argument žalobkyně nemůže obstát. Pouhá skutečnost, že rozhodnutí 94/980 představovalo rozhodnutí o protiprávním jednání, nemohlo hospodářským subjektům nijak pomoci k tomu, aby se vyhnuly protiprávním jednáním, kterých se již v okamžiku přijetí uvedeného rozhodnutí dopustily. V projednávaném případě však existence *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow mohla naznačovat, jakým způsobem je třeba vykládat čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, a tedy pomoci žalobkyni vyhnout se dotčeným protiprávním jednáním.
- 405 Mimoto je třeba podotknout, že žalobkyně vychází z údajné praxe unijních soudů a Komise, která spočívá v neuložení jakékoliv pokuty nebo uložení pouze symbolické pokuty při absenci relevantních předchozích rozhodnutí (viz bod 392 výše), a dále ze zásady rovného zacházení v porovnání s jiným podnikem, kterému nebyla žádná pokuta uložena.

- 406 Pokud bychom dali zapravdu logice této úvahy, nemohla by Komise nikdy uložit pokutu přesahující symbolickou výši. Při neexistenci relevantních předchozích rozhodnutí by totiž prvním rozhodnutím týkajícím se určitého specifického jednání nemohla uložit pokuty přesahující symbolickou výši. A u následujících věcí by byla nucena neukládat pokuty přesahující symbolickou výši na základě zásady rovného zacházení.
- 407 Je třeba mít za to, že zásada rovného zacházení jako s podnikem, kterému nebyla v předcházejícím rozhodnutí za tentýž druh jednání uložena žádná pokuta, může být v zásadě užitečně uplatňována pouze hospodářskými subjekty, které neměly možnost zohlednit vyjasnění uvedená v předcházejícím rozhodnutí za účelem vyhnouti se porušení pravidel hospodářské soutěže, jelikož uvedené rozhodnutí bylo přijato v okamžiku, kdy již protiprávní jednání bylo spácháno.
- 408 Kromě toho v projednávaném případě neexistovaly na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v rozsudku ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50, bod 485), četné prvky, které mohly vést žalobkyni k přesvědčení o legálnosti jejího jednání.
- 409 Z výše uvedeného plyne, že v projednávaném případě není na místě postupovat stejně jako v rozsudku ze dne 28. února 2002, *Compagnie générale maritime a další v. Komise* (T-86/95, EU:T:2002:50), a že žalobkyně nemůže uvedený rozsudek užitečně uplatňovat k podepření svého argumentu vycházejícího z údajného porušení zásady rovného zacházení.
- 410 Co se týče rozsudku ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), je třeba uvést, že v uvedeném rozsudku Tribunál došel k závěru, že neuložení pokuty bylo odůvodněné (bod 1633 rozsudku). Žalobkyně Tribunálu navrhuje, aby došel v projednávané věci k témuž závěru.
- 411 V rozsudku ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), Tribunál zohlednil následující prvky odůvodňující neuložení pokuty:
- zaprvé žalobkyně ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, z vlastní vůle oznámily jednání, které bylo Komisí kvalifikováno jako zneužívající praktiky (body 1603 až 1610 rozsudku);
 - zadruhé rozhodnutí dotčené ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, bylo prvním rozhodnutím, v němž Komise přímo posuzovala legalitu jednání liniových konferencí v oblasti smluv o poskytování služeb z pohledu pravidel hospodářské soutěže (body 1611 až 1614 rozsudku);
 - zatřetí právní zacházení s dotčenými jednáními nebylo zjevné a vyvolávalo složité právní otázky (body 1615 a 1616 rozsudku);
 - začtvrté zneužití plynoucí z jednání v oblasti smluv o poskytování služeb nepředstavovalo klasickou formu zneužívající praktiky (body 1617 až 1621 rozsudku);
 - zapáté žalobkyně ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, měly všechny důvody se během správního řízení domnívat, že Komise jim za jejich jednání v oblasti smluv o poskytování služeb pokutu neuloží (body 1622 až 1632 rozsudku).
- 412 Je třeba přezkoumat argumenty uplatněné žalobkyní na podporu jejího tvrzení, že situace, na jejímž základě byl přijat rozsudek ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), je srovnatelná se situací, která je základem projednávané věci.

- 413 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že stejně jako žalobkyně ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), oznámila údajné protiprávní jednání z vlastní iniciativy, když Komisi o spojení okamžitě informovala.
- 414 V tomto ohledu je třeba uvést, že okolnosti projednávané věci nelze nijak srovnávat s okolnostmi, z nichž vycházel rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).
- 415 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), došlo k oznámení dotčené dohody dobrovolně. Tribunál v tomto ohledu konstatoval, že žádné z dotčených nařízení nestanovovalo systém povinného oznámení pro získání individuálního osvobození, takže oznámení dohody TACA, tedy dohody dotčené v uvedené věci, uskutečnily žalobkyně dobrovolně (rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 1606).
- 416 V projednávaném případě byla žalobkyně povinna dotčené spojení, které představuje spojení s významem pro celé Společenství, oznámit a ona sama se cítila povinnou tak na základě čl. 7 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 ve spojení s článkem 4 téhož nařízení učinit.
- 417 Mimoto v projednávaném případě došlo k oznámení po uskutečnění spojení, zatímco ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), dotčené podniky spornou dohodu oznámily před jejím vstupem v platnost. Jak plyne z bodů 34 a 37 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), dohoda dotčená ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, byla oznámena dne 5. července 1994 a v platnost vstoupila 24. října 1994.
- 418 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí v projednávaném případě je prvním rozhodnutím, v němž Komise posuzovala dosah čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 způsobem, jakým tak učinila. Stejně jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), je tedy napadené rozhodnutí prvním rozhodnutím, v němž Komise přímo posuzovala legalitu dotčených praktik.
- 419 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow se Komise již k výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, byť jen v *obiter dictum*, vyjádřila. Situace v projednávané věci tedy není srovnatelná se situací, která je základem věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).
- 420 Žalobkyně mimoto vychází z bodu 1614 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245). V něm Tribunál konstatoval:
- „[I] když je pravda, [...] že ve svém oznámení námitek ve věci TAA Komise účastníkům TAA oznámila, že hodlá uložit pokuty za zneužití dominantního postavení v oblasti smluv o poskytování služeb, je třeba podotknout, že ve svém konečném rozhodnutí Komise v tomto ohledu nekonstatovala žádné porušení článku 86 Smlouvy. Za těchto okolností a s ohledem na přechodnou povahu oznámení námitek mohly žalobkyně nabýt dojmu, že Komise vzala zpět své námitky týkající se použití článku 86 Smlouvy na praktiky v oblasti smluv o poskytování služeb.“
- 421 Žalobkyně má obdobně za to, že při absenci zásahu Komise vůči společnosti Yara se mohla domnívat, že Komise vzala zpět své námitky týkající se použití osvobození stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 422 Tyto situace však nejsou srovnatelné. Oznámení námitek je pouze přípravným dokumentem, který ostatně není ani zveřejňován. Ve věci TAA, uvedené v bodě 1614 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), Komise

ostatně rozhodnutí přijala, ale nekonstatovala v tomto rozhodnutí existenci protiprávního jednání spočívajícího ve zneužití dominantního postavení v oblasti smluv o poskytování služeb. Za těchto okolností Tribunál konstatoval, že žalobkyně v uvedené věci mohly nabýt dojmu, že Komise vzala část svých námitek zpět.

- 423 Naopak *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow mohlo poskytnout podnikům informaci o tom, jaký způsobem Komise vykládá čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. To, že ne zahájila řízení proti společnosti Yara, neumožňuje hospodářským subjektům mít za to, že Komise tento výklad přehodnotila. Komise totiž ohledně toho, zda je třeba porušení pravidel hospodářské soutěže stíhat, disponuje prostorem pro posouzení a může definovat své vlastní priority. Pokud se rozhodne ne zahájit šetření v tomto ohledu, nelze v žádném případě dojít k závěru, že Komise má za to, že určité jednání je legální.
- 424 Dále žalobkyně vychází z bodu 1615 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245). V daném bodě Tribunál uvedl, že „nelze seriózně zpochybňovat, že právní zacházení, jakého se mělo dostat jednání liniových konferencí v oblasti smluv o poskytování služeb, se zejména z důvodu jejich úzké vazby na dohody, které jsou předmětem blokové výjimky stanovené zcela specifickou a výjimečnou úpravou v rámci práva hospodářské soutěže, nevyznačovalo zjevností a vyvolávalo zejména složité otázky právní povahy“. Žalobkyně má za to, že výklad osvobození stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 poskytnutý v napadeném rozhodnutí rovněž nebyl zdaleka zjevný.
- 425 Je však třeba uvést, že v bodě 1615 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), Tribunál vycházel zejména z úzké vazby mezi dotčenými praktikami a „dohodami, které jsou předmětem blokové výjimky stanovené zcela specifickou a výjimečnou úpravou v rámci práva hospodářské soutěže“. Jednalo se tedy o zcela zvláštní okolnosti, což nelze říct o projednávaném případě.
- 426 Žalobkyně navíc uvádí, že Tribunál v bodě 1617 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), konstatoval, že „zneužití plynoucí z jednání v oblasti smluv o poskytování služeb nepředstavuje klasickou formu zneužívající praktiky ve smyslu článku 86 Smlouvy“. Podle ní projednávaná věc představuje nanejvýš věc týkající se nesprávného výkladu osvobození, a nikoliv jasného klasického porušení povinnosti *statu quo*.
- 427 V tomto ohledu stačí připomenout, že povinnost oznámit dotčené spojení a s jeho uskutečněním vyčkat na povolení jasně plyne ze znění čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Skutečnost, že žalobkyně si mohla výjimku stanovenou v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 vykládat chybně, ji nemůže zbavovat odpovědnosti.
- 428 A konečně žalobkyně zdůrazňuje, že Tribunál v bodech 1626 a 1627 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), uvedl, že „navzdory trvající korespondenci s účastníky TACA během správního řízení v projednávané věci Komise až do zaslání oznámení námitek uvedené účastníky neinformovala, že hodlá dotčené praktiky považovat nejen za omezení hospodářské soutěže ve smyslu článku 85 Smlouvy, ale rovněž za zneužívání dominantního postavení ve smyslu článku 86 Smlouvy“, a že „je třeba připomenout, že všechny pokuty uložené napadeným rozhodnutím se týkaly období od oznámení dohody TACA až do zaslání oznámení námitek“.
- 429 Žalobkyně *per analogiam* tvrdí, že navzdory trvající korespondenci mezi ní a Komisí ohledně dosahu osvobození stanoveného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 tato až do zaslání rozhodnutí o povolení žalobkyni neinformovala o tom, že hodlá transakci kvalifikovat jako porušení povinnosti *statu quo*. Mimoto podle žalobkyně „všechny pokuty uložené [rozhodnutím] se týkaly období od oznámení [transakce] až do [jejího] povolení“.

- 430 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že situaci ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), nelze se situací dotčenou v projednávaném případě nijak srovnávat.
- 431 Především je třeba uvést, že tvrzení žalobkyně, podle něhož obdobně jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), se v projednávaném případě „všechny pokuty uložené [rozhodnutím] týkaly období od oznámení [transakce] až do [jejího povolení]“, nemá jakýkoliv základ.
- 432 V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, k němuž došlo 18. prosince 2012, a porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, k němuž docházelo v období mezi 18. prosincem 2012 a 30. září 2013.
- 433 K prvnímu kontaktu žalobkyně s Komisí, a sice ohledně žádosti o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu týkajícího se převzetí výhradní kontroly nad společností Morpol, došlo 21. prosince 2012.
- 434 I k okamžiku prvního kontaktu žalobkyně s Komisí bylo porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 tedy již minulostí a porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 již započalo. Tak tomu tím spíše bylo i v okamžiku formálního oznámení, tedy 9. srpna 2013.
- 435 Vzhledem k tomu, že žalobkyně Komisi kontaktovala až poté, co se protiprávních jednání dopustila, nemůže se v žádném případě dovolávat téhož zacházení, jaké bylo poskytnuto žalobkyním v rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), které dohodu TACA oznámily dobrovolně před jejím vstupem v platnost (viz body 415 a 417 výše).
- 436 Kromě toho z bodu 1620 rozsudku ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), plyne, že ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, „Komise až v oznámení námitek, tedy po tříletém přezkumu dotčených praktik, poprvé účastníkům TACA sdělila, že zamýšlí na uvedené praktiky uplatnit článek 86 Smlouvy, a to i když ze vzájemné korespondence během správního řízení vyplývalo, že uvedené praktiky již mezi koncem roku 1994 a začátkem roku 1995 podrobně zkoumala“, a že „[v] této fázi se Komise nicméně nikdy o případném použití článku 86 Smlouvy nezmínila“.
- 437 V projednávaném případě je třeba připomenout, že k prvnímu kontaktu žalobkyně s Komisí, a to ohledně žádosti o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu týkajícího se převzetí výhradní kontroly nad společností Morpol, došlo 21. prosince 2012. Jak plyne z bodu 21 napadeného rozhodnutí, při absenci jakéhokoli kontaktu ze strany žalobkyně po předložení žádosti o jmenování týmu požádala Komise o konání telekonference, k níž došlo dne 25. ledna 2013. Během ní Komise požádala o informace týkající se povahy transakce a o osvětlení toho, zda již převzetí z prosince 2012 mohlo žalobkyni poskytnout kontrolu společnosti Morpol.
- 438 Skutečnost, že se Komise již od počátku zajímala o případné porušení povinnosti *statu quo*, potvrzuje e-mail, který právní poradce z advokátní kanceláře F. napsal dne 27. ledna 2013 žalobkyni. V uvedeném e-mailu tento právní poradce napsal, že „[n]a žádost týmu pověřeného touto věcí jsme stručně osvětlili konstrukci transakce“ a že „[p]ři této příležitosti Komise jevila zvláštní zájem o průběh transakce vedoucí k uskutečnění spojení“.

439 Navíc dne 12. února 2013 zaslala Komise žalobkyni žádost o informace týkající se případného nabytí faktické kontroly společnosti Morpol na základě převzetí z prosince 2012. V uvedené žádosti o informace požádala Komise zejména o následující:

„Vysvětlete nám, prosím, ve světle čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení [č. 139/2004] Vámi navrhovaný harmonogram oznámení. Zejména osvětlete, proč máte za to, že povinnost *statu quo* stanovená v čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení se na získání podílu 48,5 % ve společnosti Morpol společností Marine Harvest prostřednictvím společností Friendmall a Bazmonta neuplatní.“

440 Komise tedy krátce po prvním kontaktu ze strany žalobkyně vyjádřila znepokojení ohledně případného porušení povinnosti *statu quo*. Tuto situaci nelze nijak srovnávat se situací dotčenou ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), v němž Komise až „po tříletém přezkumu dotčených praktik[...] poprvé účastníkům TACA sdělila, že zamýšlí na uvedené praktiky uplatnit článek 86 Smlouvy“ (viz bod 436 výše).

441 Z výše uvedeného plyne, podobnosti mezi projednávanou věcí a věcí, v níž byl vydán rozsudek ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise* (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), které se žalobkyně pokouší prokázat, nemohou přesvědčit.

442 I druhou část čtvrtého žalobního důvodu je tedy nutno zamítnout, a tím i celý tento žalobní důvod.

E. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení a z nedostatečného odůvodnění, co se týče stanovení výše pokut

443 Pátý žalobní důvod se dělí na pět částí, z nichž první vychází z nedostatečného odůvodnění stanovené výše pokuty, druhá z nesprávného posouzení závažnosti tvrzených protiprávních jednání, třetí z nesprávného posouzení doby trvání tvrzeného protiprávního jednání, čtvrtá z toho, že pokuta je nepřiměřená, a pátá z toho, že napadené rozhodnutí chybně nepřipouští polehčující okolnosti.

1. K první části, vycházející z nedostatečného odůvodnění stanovené výše pokuty

444 Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se výše pokuty se omezuje na dva stručné body (body 206 a 207 napadeného rozhodnutí) obsahující jen obecné úvahy. Podle ní je tedy uložená pokuta stížena nedostatkem vhodného odůvodnění a musí být zrušena.

445 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

446 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované čl. 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy unijního orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat svůj přezkum (viz rozsudek ze dne 15. dubna 1997, *Irish Farmers Association a další*, C-22/94, EU:C:1997:187, bod 39 a citovaná judikatura). Není požadováno, aby odůvodnění vylíčkovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 55 a citovaná judikatura).

447 Co se týče pokut uložených podle článku 14 nařízení č. 139/2004, je třeba připomenout, že podle odstavce 3 téhož článku „[p]ři stanovení výše pokuty bude zohledněna povaha, závažnost a délka trvání porušení těchto ustanovení [a doba trvání protiprávního jednání]“.

- 448 Mimoto podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 může Komise ukládat pokuty až do výše 10 % celkového obratu dosaženého dotčenými podniky ve smyslu článku 5 téhož nařízení za porušení oznamovací povinnosti stanovené v článku 4 nařízení č. 139/2004 a za uskutečnění spojení při porušení článku 7 téhož nařízení.
- 449 Kromě toho je třeba uvést, že Komise nepřijala pokyny upravující metodu výpočtu, kterou by byla při stanovení výše pokut na základě článku 14 nařízení č. 139/2004 vázána, což žalobkyně ostatně připouští.
- 450 Při neexistenci takových pokynů musí být rámcem pro analýzu Komise čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004 (obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 228). Komise nicméně musí v napadeném rozhodnutí jasně a jednoznačně uvést skutečnosti, které při stanovení výše pokuty zohlednila (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 228).
- 451 V projednávaném případě figurují pod nadpisem „5. Výše pokut“ v napadeném rozhodnutí pouze dva body, a to 206 a 207. V těchto bodech se Komise v podstatě omezuje na konstatování, že v případě podniku velikosti žalobkyně musí být sankce k tomu, aby měla odrazující účinek, vysoká, že to platí tím spíše, pokud transakce, která byla uskutečněna před svým povolením, vyvolala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, a že „[k] tomu, aby byla uložena za protiprávní jednání pokuta a zabránilo se jeho opakování, a s ohledem na zvláštní okolnosti projednávané věci“ je třeba podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 uložit pokutu ve výši 10 000 000 eur za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a pokutu ve výši 10 000 000 eur za porušení čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 452 Jak však Komise zdůrazňuje, z odkazu na „zvláštní okolnosti projednávané věci“ v bodě 207 napadeného rozhodnutí vyplývá, že je třeba rovněž zohlednit úvahy uvedené pod nadpisem „4. Rozhodnutí uložit pokuty“ v uvedeném rozhodnutí, tedy v bodech 124 až 205.
- 453 V těchto bodech Komise zkoumala faktory uvedené v čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004, a to povahu, závažnost a dobu trvání protiprávního jednání (v tomto ohledu viz shrnutí v bodech 31 až 33 výše). V tomto rámci jasným a jednoznačným způsobem uvedla prvky zohledněné při stanovení výše pokuty, a umožnila tak žalobkyni se bránit a Tribunálu vykonat jeho přezkum. V rámci druhé a třetí části pátého žalobního důvodu žalobkyně ostatně podrobně zpochybňuje posouzení Komise týkající se závažnosti a doby trvání protiprávního jednání, což potvrzuje, že přezkum těchto faktorů v napadeném rozhodnutí je dostatečně přesný k tomu, aby umožnil žalobkyni se bránit.
- 454 Žalobkyně zdůrazňuje, že Komise neuvedla výchozí výši pokuty, přístup zvolený pro její stanovení ani váhu přisouzenou faktorům ovlivňujícím pokutu.
- 455 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud Komise nepřijala pokyny o metodě výpočtu, k jejichž dodržování by se zavázala v rámci stanovení výše pokut na základě určitého ustanovení, a úvahy Komise vyplývají z napadeného rozhodnutí jasně a jednoznačně, nebyla povinna vyjádřit v absolutní hodnotě nebo procentuálně základní výši pokuty a případné polehčující nebo přitěžující okolnosti (rozsudky ze dne 15. prosince 2010, E.ON Energie v. Komise, T-141/08, EU:T:2010:516, bod 284, a ze dne 26. listopadu 2014, Energetický a průmyslový a EP Investment Advisors v. Komise, T-272/12, EU:T:2014:995, bod 101).
- 456 Argument žalobkyně, podle něhož Komise měla specifikovat základní výši pokuty, jakož i váhu přisouzenou jednotlivým faktorům, tedy musí být odmítnut.
- 457 Tento závěr není judikaturou uváděnou žalobkyní zpochybněn.

- 458 Co se týče rozsudků ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise (C-386/10 P, EU:C:2011:815), a ze dne 10. července 2014, Telefónica a Telefónica de España v. Komise (C-295/12 P, EU:C:2014:2062), je třeba uvést, že se jedná o rozsudky týkající se porušení článků 101 nebo 102 SFEU a ve věcech, ve kterých byly tyto rozsudky vydány, se pokyny pro stanovení pokut použily.
- 459 Je pravda, že Tribunál v bodě 142 rozsudku ze dne 6. dubna 1995, Trefilunion v. Komise (T-148/89, EU:T:1995:68), uvedl, že je „žádoucí, aby se podniky – aby mohly zaujmout své stanovisko s plnou znalostí věci – mohly podrobně seznámit, podle systému, který bude Komise považovat za vhodný, se způsobem stanovení pokuty, která jim byla uložena, aniž by za tímto účelem byly nuceny podat soudní žalobu proti rozhodnutí Komise“.
- 460 Je však třeba uvést, že ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, žalobkyně tvrdila, že Komise neupřesnila, zda jako základ pro určení výše pokuty zohlednila celkový obrat podniku, nebo pouze obrat dosažený ve Francii, případně v Beneluxu. V uvedené věci Komise až během řízení před Tribunálem upřesnila, že jako základ pro určení výše pokuty použila obrat dosažený podniky se svařovaným ocelovým pletivem na relevantním zeměpisném trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. dubna 1995, Trefilunion v. Komise, T-148/89, EU:T:1995:68, body 135, 136 a 142).
- 461 Komise v ní tedy provedla určení na základě obratu dosaženého na konkrétním trhu, ale v napadeném rozhodnutí to neupřesnila. Citaci uvedenou v bodě 459 výše je tak třeba vykládat v této souvislosti. Kromě toho v rozsudku ze dne 6. dubna 1995, Trefilunion v. Komise (T-148/89, EU:T:1995:68, body 140 až 144), Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění.
- 462 Žalobkyně mimoto v bodě 104 žalobního návrhu tvrdila, že „[napadené] rozhodnutí nevysvětluje, jaký dopad na výši pokuty měl obrat [žalobkyně] a případný zisk, který mohla [žalobkyně] mít z tvrzeného porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení [č. 139/2004]“. Navíc v bodě 104 žalobního návrhu tvrdí, že „[p]okuta musí být uložena pouze ve vztahu k původci protiprávního jednání a k tomuto jednání a musí být stanovena mj. se zohledněním obratu nebo kapitálu podniku a zisku plynoucímu z tvrzeného protiprávního jednání“. Podle žalobkyně tato z tvrzeného protiprávního jednání žádný zisk neměla.
- 463 V odpovědi na otázku položenou na jednání ohledně toho, zda se bod 104 žalobního návrhu týká odůvodnění napadeného rozhodnutí, nebo věcného pochybení v napadeném rozhodnutí, žalobkyně potvrdila, že se tento bod týká odůvodnění napadeného rozhodnutí, což bylo zaznamenáno do zápisu z jednání.
- 464 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož napadené rozhodnutí nevysvětluje, jaký dopad na výši pokuty měl obrat žalobkyně, je třeba uvést, že Komise v poznámce pod čarou č. 5 napadeného rozhodnutí uvedla celkový obrat žalobkyně.
- 465 Je třeba mimoto uvést, že v rámci přezkumu prvků relevantních pro stanovení pokuty Komise opakovaně odkázala na velikost žalobkyně. V bodě 144 napadeného rozhodnutí v rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání tak uvedla, že žalobkyně je „velkou evropskou společností“. Navíc v bodě 150 napadeného rozhodnutí rovněž v rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání uvedla, že „transakce spojovala na potenciálním trhu [se skotským lososem] dva z největších chovatelů a primárních zpracovatelů v EHP“. Uvedené konstatování bylo zopakováno v bodě 172 napadeného rozhodnutí, v rámci posuzování doby trvání protiprávního jednání. A konečně v bodě 206 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že při stanovení výše pokuty zohlednila velikost žalobkyně.
- 466 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy jasně plyne, že v rámci stanovení výše pokuty Komise zohlednila velikost žalobkyně.

- 467 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož napadené rozhodnutí nevysvětluje, jaký dopad na výši pokuty měl případný zisk, který mohla žalobkyně mít z tvrzeného porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je třeba konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí nezkoumala případnou existenci zisku, který mohla žalobkyně z protiprávního jednání mít. Z toho jasně plyne, že Komise případný zisk, který mohla žalobkyně z protiprávního jednání mít, nebo jeho případnou absenci při stanovení výše pokuty nezohlednila. V tomto ohledu se tedy o nedostatečné odůvodnění nejedná.
- 468 Kromě toho i za předpokladu, že by argument uplatněný v bodě 104 žalobního návrhu musel být vykládán v rozporu s prohlášením žalobkyně na jednání v tom smyslu, že žalobkyně uplatňuje rovněž věcné pochybení, kterého se Komise dopustila tím, že opomenula zohlednit absenci zisku z protiprávního jednání, bylo by třeba takový argument odmítnout jako neopodstatněný.
- 469 Z judikatury vyplývá, že neexistuje závazný nebo vyčerpávající seznam kritérií, jež musí být nutně zohledněna v rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání (pokud jde o porušení článku 101 SFEU, viz rozsudek ze dne 17. července 1997, *Ferriere Nord v. Komise*, C-219/95 P, EU:C:1997:375, bod 33, a pokud jde o porušení článku 102 SFEU, viz rozsudek ze dne 19. dubna 2012, *Tomra Systems a další v. Komise*, C-549/10 P, EU:C:2012:221, bod 107).
- 470 Zejména Komise nemá povinnost zkoumat, zda měl žalobce z porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nějaký zisk. V tomto rámci je třeba uvést, že se nejedná o definiční znak jednání porušujícího čl. 4 odst. 1 nebo čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a že to, zda měl žalobce z uskutečnění spojení před jeho oznámením a povolením nějaký zisk, není vždy možné určit a ještě méně takový zisk vyčíslit.
- 471 Žalobkyně na podporu svého tvrzení, podle něhož je třeba při stanovení pokuty zohlednit mimo jiné zisk dosažený tvrzeným protiprávním jednáním, uvádí několik rozsudků. Je třeba uvést, že judikatura uváděná v této souvislosti žalobkyní se týká věcí souvisejících s porušeními článku 101 SFEU (rozsudky ze dne 7. června 1983, *Musique Diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, EU:C:1983:158, bod 129; ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 242; ze dne 3. září 2009, *Prym a Prym Consumer v. Komise*, C-534/07 P, EU:C:2009:505, bod 96, a ze dne 8. prosince 2011, *Chalkor v. Komise*, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 56) nebo článku 102 SFEU (stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve věci *Telefónica a Telefónica de España v. Komise*, C-295/12 P, EU:C:2013:619, bod 117).
- 472 Pouze stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci *E.ON Energie v. Komise* (C-89/11 P, EU:C:2012:375), uváděné žalobkyní v této souvislosti, se týkalo jiného druhu protiprávního jednání, a to porušení pečeti. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Soudní dvůr nedal stanovisku generálního advokáta Y. Bota zapravdu a kasační opravný prostředek v rozsudku ze dne 22. listopadu 2012, *E.ON Energie v. Komise* (C-89/11 P, EU:C:2012:738), v rozporu s tím, co generální advokát navrhol, zamítl. Kromě toho ze stanoviska generálního advokáta Y. Bota v uvedené věci neplyne, že by tento měl za to, že Komise je povinna ve všech případech zkoumat zisk plynoucí ze spáchaného protiprávního jednání. Omezil se totiž na to, že v bodě 114 svého stanoviska uvedl, že musí být přihlédnuto ke všem skutečnostem, jimiž se věc vyznačuje, „jako je“ mimo jiné zisk, jakého mohl podnik díky spáchanému protiprávnímu jednání dosáhnout. Omezil se tedy na výčet příkladů kritérií, která mohou být zohledněna, přičemž v bodě 113 svého stanoviska připomněl judikaturu, podle níž neexistuje žádný závazný nebo taxativní výčet kritérií, k nimž musí být povinně přihlédnuto.
- 473 Kromě toho je třeba uvést, že z judikatury vyplývá, že i v rámci porušení článku 101 SFEU skutečnost, že podnik nezískal žádný prospěch z protiprávního jednání, nemůže být na překážku uložení pokuty, neboť v opačném případě by pokuta ztratila svůj odrazující charakter (viz rozsudek ze dne 8. července 2008, *BPB v. Komise*, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 441 a citovaná judikatura). Komise není při stanovování výše pokut povinna zohlednit neexistenci prospěchu dosaženého dotčeným protiprávním jednáním (viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2005, *SNCZ v. Komise*, T-52/02, EU:T:2005:429, bod 90

a citovaná judikatura). Komise není povinna za všech okolností pro účely stanovení výše pokuty zjišťovat finanční výhodu spojenou se shledaným protiprávním jednáním. Neexistenci takové výhody nelze považovat za polehčující okolnost (viz rozsudek ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 442 a citovaná judikatura).

- 474 Stejně tak není Komise povinna zohledňovat při stanovení výše pokut případnou absenci zisku plynoucího z uskutečnění spojení před jeho oznámením a povolením.
- 475 Posouzení zisku plynoucího z protiprávního jednání sice může být relevantní, pokud Komise při zkoumání závažnosti tohoto protiprávního jednání nebo při stanovení výše pokut vychází právě z tohoto zisku (rozsudek ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 4882). V projednávané věci tak tomu však není.
- 476 Mimoto je třeba uvést, že pro podložení okolnosti, že z tvrzeného protiprávního jednání neměla žádný zisk, žalobkyně vychází v bodě 71 repliky zejména z toho, že až do povolení spojení nevykonávala svá hlasovací práva ve společnosti Morpol. Tato skutečnost byla Komisí zohledněna jako polehčující okolnost (body 196 a 198 napadeného rozhodnutí).
- 477 Z výše uvedeného plyne, že Komise se tím, že neurčila případný zisk, který mohla žalobkyně z protiprávního jednání mít, a nezohlednila jej nebo jeho případnou absenci, neporušila svou povinnost uvést odůvodnění ani se nedopustila věcného pochybení.

2. Ke druhé části, vycházející z nesprávného posouzení závažnosti tvrzených protiprávních jednání

- 478 Žalobkyně tvrdí, že žádný z faktorů zohledněných v napadeném rozhodnutí pro účely posuzování závažnosti, tedy nedbalost, vážné pochybnosti o slučitelnosti transakce s vnitřním trhem a existence předchozích případů týkajících se žalobkyně a dalších společností, není relevantní.
- 479 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 480 Především je třeba uvést, že žalobkyně nespochybňuje úvahy týkající se povahy protiprávního jednání uvedené v bodech 131 až 136 napadeného rozhodnutí. V těchto bodech měla Komise za to, že každé porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje ze své povahy závažné protiprávní jednání. Toto posouzení, jemuž je třeba dát za pravdu, vycházelo zejména z bodu 235 rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672). V uvedeném bodě Tribunál konstatoval, že Komise správně uvedla, že „zákonodárce Společenství tím, že podřídil spojení podniků s významem pro celé Společenství předchozímu oznámení a povolení, hodlal zajistit účinnost kontroly spojování podniků s významem pro celé Společenství Komisí, které umožnil, aby v případě potřeby zabránila provedení těchto spojení před přijetím konečného rozhodnutí a předcházela tak nenapravitelnému a trvalému narušení hospodářské soutěže“. Tribunál rovněž uvedl, že „Komise tedy mohla, aniž by se dopustila pochybení, kvalifikovat protiprávní jednání s ohledem na jeho povahu jako závažné“.
- 481 Žalobkyně nicméně zpochybňuje relevanci faktorů zohledněných Komisí v rámci konkrétního posuzování závažnosti protiprávních jednání dotčených v projednávaném případě.
- 482 Úvodem je třeba připomenout, že závažnost protiprávního jednání musí být stanovena v závislosti na četných skutečnostech, jakými jsou zvláštní okolnosti věci, její kontext a odrazující účinek pokut, a to bez sestavení závazného nebo taxativního výčtu kritérií, ke kterým je třeba povinně přihlédnout (rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 241).

a) K zohlednění nedbalosti žalobkyně

483 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož její jednání nebylo nedbalé, stačí připomenout, že tento argument byl odmítnut v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu.

484 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně se z její strany nejednalo o omluvitelný omyl. Pojem „omluvitelný omyl“, který má svůj původ právě ve snaze o respektování zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, se podle ustálené judikatury může vztahovat pouze na výjimečné okolnosti, za kterých zejména dotčený orgán jednal tak, že lze připustit, že toto jednání samo o sobě nebo v rozhodující míře způsobilo, že jednotlivec v dobré víře, jenž prokázal veškerou řádnou péči požadovanou od běžně informované osoby, mohl být zmaten (viz rozsudek ze dne 15. září 2011, CMB a Christof v. Komise, T-407/07, nezveřejněný, EU:T:2011:477, bod 99 a citovaná judikatura). V projednávaném případě žalobkyně neprokázala veškerou řádnou péči požadovanou od běžně informované osoby, což vylučuje existenci omluvitelného omylu z její strany.

b) K zohlednění existence vážných pochybností o slučitelnosti transakce s vnitřním trhem

485 Co se týče zohlednění existence vážných pochybností o slučitelnosti transakce s vnitřním trhem Komisí, je třeba uvést následující.

486 V bodě 150 napadeného rozhodnutí Komise připomněla, že získání společnosti Morpol žalobkyní bylo povoleno na základě předložení široké škály opatření žalobkyně, která měla rozptýlit veškeré vážné pochybnosti vznesené Komisí ohledně potenciálního trhu se skotským lososem. Mimoto uvedla, že transakce by na tomto potenciálním trhu spojovala dva z největších chovatelů a primárních zpracovatelů v Evropském hospodářském prostoru (EHP).

487 Komise měla za to, že uskutečněné spojení mohlo mít negativní dopad na hospodářskou soutěž na potenciálním trhu se skotským lososem po celou dobu trvání protiprávního jednání. I když žalobkyně nevykonávala svá hlasovací práva ve společnosti Morpol, podle Komise bylo přinejmenším možné, že vzájemné konkurenční působení mezi žalobkyní a společností Morpol bylo převzetím z prosince 2012 dotčeno.

488 Je třeba uvést, že žalobkyně neuplatňuje žádný argument, který by mohl zpochybnit posouzení Komise, podle něhož dotčené spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem. Zpochybňuje však zohlednění tohoto faktoru jako prvku činícího protiprávní jednání závažnějšími. Má za to, že tvrzení uvedené v bodě 157 napadeného rozhodnutí, podle něhož „pouhá skutečnost, že transakce vyvolala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, je sama o sobě faktorem činícím protiprávní jednání závažnějším“, zkresluje úvahy Tribunálu v jeho rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 247), podle něhož „existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě více závažným“.

489 Co se týče výkladu, který je třeba dát rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672), je třeba uvést následující.

490 Věc, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se týkala spojení, u něhož Komise konstatovala, že z hlediska hospodářské soutěže nečiní žádné problémy. Komise v bodě 194 rozhodnutí C(2009) 4416 final ze dne 10. června 2009 (věc COMP/M.4994 – Electrabel/Compagnie nationale du Rhône) (dále jen „rozhodnutí Electrabel“) uvedla, že „existence konkurenční újmy by skutečně učinila protiprávní jednání ještě více závažným“ a že „absence takové konkurenční újmy v projednávané věci je důležitým prvkem, který musí být zohledněn při stanovení výše pokuty“, ale že „[n]icméně skutečnost, že transakce nevyvolala problémy z hlediska hospodářské soutěže, nemůže ovlivnit její povahu závažného

protiprávního jednání“. Toto tvrzení je třeba vykládat ve světle toho, že Komise v bodě 191 téhož rozhodnutí konstatovala, že každé porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 je svou povahou závažným protiprávním jednáním.

491 Komise tedy konstatovala, že porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 zůstává svou povahou závažným protiprávním jednáním, a to i když spojení nevyvolalo žádné problémy z hlediska hospodářské soutěže. Z toho není možné *a contrario* vyvodit, jak se pokouší činit žalobkyně, že existence problémů z hlediska hospodářské soutěže nemůže přidat tvrzenému protiprávnímu jednání na závažnosti. Komise totiž nekonstatovala, že by (ne)existence problémů z hlediska hospodářské soutěže nebyla při posuzování závažnosti protiprávního jednání relevantní, ale pouze to, že protiprávní jednání zůstává svou povahou závažným protiprávním jednáním, a to i když spojení nevyvolávalo žádné problémy z hlediska hospodářské soutěže.

492 V rozsudku ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise* (T-332/09, EU:T:2012:672), Tribunál přístup Komise potvrdil. V bodě 246 uvedeného rozsudku zejména uvedl, že „Komise správně uvádí, že *ex post* rozbor neexistence tržních účinků spojení podniků nemůže být rozumně považován za rozhodující faktor při kvalifikaci závažnosti narušení systému *ex ante* kontroly“. V bodě 247 uvedeného rozsudku mimoto konstatoval následující:

„Tato skutečnost nicméně nebrání tomu, aby byla neexistence dopadu na trh zohledněna jako relevantní při stanovení výše pokuty, jak Komise uznala v bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Komise ostatně rovněž správně uvádí v témže bodě odůvodnění, že existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě více závažným.“

493 Je třeba uvést, že tvrzení uvedené v bodě 246 rozsudku ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise* (T-332/09, EU:T:2012:672), podle něhož „*ex post* rozbor neexistence tržních účinků spojení podniků nemůže být rozumně považován za rozhodující faktor při kvalifikaci závažnosti narušení systému *ex ante*“, nemůže být vykládán v tom smyslu, že (ne)existence konkurenční újmy nehraje při posuzování závažnosti protiprávního jednání žádnou roli. Plyne to z bodu 247 uvedeného rozsudku, v němž Tribunál konstatoval, že „existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě více závažným“. Tvrzení figurující v bodě 246 uvedeného rozsudku je třeba vykládat ve světle okolnosti, že Tribunál reagoval na argument společnosti *Electrabel*, podle něhož protiprávní jednání nemohlo být závažné, jelikož nezpůsobilo žádný zásah do hospodářské soutěže.

494 Ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Electrabel*, se Komise a Tribunál vyjádřily ke dvěma případům. Zaprvé konstatovaly, že absence škodlivosti pro hospodářskou soutěž, o níž lze hovořit v případě, že předčasně uskutečněné spojení nepůsobí žádný problém z hlediska hospodářské soutěže, nemění nic na (z podstaty věci) závažné povaze protiprávního jednání. Zadruhé pro ilustraci uvedly, že existence škodlivosti by učinila protiprávní jednání ještě více závažným.

495 Existuje nicméně ještě třetí případ, k němuž Komise a Tribunál ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Electrabel*, nezaujaly stanovisko. Jedná se o situaci nacházející se mezi dvěma výše uvedenými případy, v níž spojení, tak jak bylo uskutečněno předčasně, vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, ale v níž nelze určit, zda jeho uskutečnění v původně zamýšlené a Komisí nepovolené podobě mělo škodlivé účinky na hospodářskou soutěž.

496 Je tedy třeba určit, zda v tomto třetím případě může Komise zohlednit okolnost, že spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, jako faktor činící protiprávní jednání závažnějším.

497 Na tuto otázku je třeba odpovědět kladně. Nebylo by totiž vhodné zacházet tímž způsobem s předčasně uskutečněnými spojeními vyvolávajícími vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem a s předčasně uskutečněnými spojeními nevyvolávajícími žádný problém z hlediska hospodářské soutěže.

- 498 V tomto ohledu je třeba uvést, že cílem čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je zajistit účinnost systému kontroly *ex ante* účinků spojení podniků s významem pro celé Společenství (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 246). Mimoto je třeba uvést, že cílem unijní úpravy kontroly spojování podniků je předcházet nenapravitelnému a trvalému narušení hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 245). Systém kontroly spojování má Komisi umožnit vykonávat „účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže“ (bod 6 odůvodnění nařízení č. 139/2004).
- 499 V případě spojení vyvolávajících vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem nejsou možná rizika pro hospodářskou soutěž spojená s předčasným uskutečněním stejná jako v případě spojení nevyvolávajících problémy z hlediska hospodářské soutěže.
- 500 Skutečnost, že spojení vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, tedy činí předčasné uskutečnění tohoto spojení závažnějším než předčasné uskutečnění spojení nevyvolávajícího problémy z hlediska hospodářské soutěže, ledaže by navzdory tomu, že vyvolává takové vážné pochybnosti, bylo v konkrétním případě možné vyloučit, že by jeho uskutečnění v původně zamýšlené a Komisí nepovolené formě mohlo mít škodlivé účinky na hospodářskou soutěž.
- 501 Komise tedy v bodě 157 napadeného rozhodnutí správně konstatovala, že „pouhá skutečnost, že transakce vyvolávala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, je sama o sobě faktorem činícím protiprávní jednání závažnějším“, a to poté, co v bodě 151 napadeného rozhodnutí výslovně konstatovala, že uskutečněné spojení mohlo mít negativní dopad na hospodářskou soutěž na potenciálním trhu se skotským lososem po celou dobu trvání protiprávního jednání a že přinejmenším bylo možné, že vzájemné konkurenční působení mezi žalobkyní a společností Morpol bylo převzetím z prosince 2012 dotčeno.
- 502 Z konstatování uvedeného v rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 247), podle něhož „existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě více závažným“, není možné *a contrario* vyvodit, že tomu tak může být pouze tehdy, jestliže je možné prokázat skutečné škodlivé účinky. Skutečnost, že Tribunál pro ilustraci uvedl, že existence škodlivosti by učinila protiprávní jednání ještě více závažným, neumožňuje dojít k závěru, že se jedná o jediný případ, který by činil protiprávní jednání závažnějším. Ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, se Komise a Tribunál k situaci nacházející se mezi dvěma výše uvedenými případy, tak jak je definována v bodě 495 výše, jednoduše nevyslovily.
- 503 Žalobkyně tvrdí, že v bodech 156 a 157 napadeného rozhodnutí Komise paradoxně vysvětluje, že „existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě více závažným“, přestože „*ex post* rozbor tržních účinků spojení podniků nemůže být rozumně považován za rozhodující faktor při kvalifikaci závažnosti narušení systému *ex ante* kontroly“.
- 504 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise převzala obsah tvrzení Tribunálu v rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672, body 246 a 247), tak jak byla uvedena v bodě 492 výše. Postačí připomenout vyjádření k tomu, jak je třeba vykládat dané body uvedeného rozsudku (bod 493 výše).
- 505 Je třeba posoudit, zda měla Komise v bodě 151 napadeného rozhodnutí správně za to, že uskutečněné spojení mohlo mít negativní dopad na hospodářskou soutěž na potenciálním trhu se skotským lososem po celou dobu trvání protiprávního jednání a že „přinejmenším [bylo] možné, že vzájemné konkurenční působení mezi společnostmi Marine Harvest a Morpol bylo převzetím z prosince 2012 dotčeno“.
- 506 V tomto ohledu zaprvé Komise v bodě 151 napadeného rozhodnutí uvedla, že M., bývalý předseda představenstva a generální ředitel společnosti Morpol, se těchto funkcí s účinností k 1. březnu 2013 vzdal v rámci závazku, který byl součástí SPA podepsané s žalobkyní. Podle Komise se proto jeví, že

získání 48,5 % podílu ve společnosti Morpol žalobkyní mohlo ovlivnit strategická rozhodnutí společnosti Morpol, například výměnu předsedy představenstva a generálního ředitele, nezávisle na skutečném výkonu hlasovacích práv na valných hromadách akcionářů.

507 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že převzetí z prosince 2012 nebylo v rozhodnutí M. vzdát se svých funkcí rozhodujícím faktorem. Naopak, podle ní byla struktura řízení společnosti Morpol, včetně odstoupení M., předmětem intenzivních diskuzí ve správní radě společnosti Morpol již více než rok.

508 V projednávaném případě není možné s jistotou určit, zda rozhodnutí M. vzdát se svých funkcí bylo převzetím z prosince 2012 ovlivněno.

509 Žalobkyně prokázala, že případné odstoupení M. bylo předmětem intenzivních diskuzí již před převzetím z prosince 2012, když předložila zejména zápisy ze schůzí správní rady společnosti Morpol z 12. a 15. září 2011. Žalobkyně rovněž uvedla, že Morpol se potýkala se značnými problémy souvisejícími s řízením podniku, že největší bankovní věřitel společnosti Morpol chtěl snížit svoji dluhovou expozici vůči této společnosti a že tyto události vedly k pádu ceny akcií společnosti Morpol z přibližně 21 norských korun (NOK) z doby své kotace na osloské burze v roce 2010 na méně než 8 NOK v listopadu 2012. Komise tyto okolnosti nezpochybňuje.

510 To však nevylučuje, že dokončení převzetí z prosince 2012, a zejména ustanovení vložené do SPA za tímto účelem, mohlo mít na rozhodnutí M. vzdát se svých funkcí vliv. Podle článku 12.1.1 SPA se M. zavázal odstoupit z postu předsedy představenstva a generálního ředitele společnosti Morpol do 1. března 2013. Zdá se ostatně dost pravděpodobným, že rozhodnutí vzdát se svých funkcí právě k 1. březnu 2013 bylo ovlivněno plněním závazků vyplývajících z SPA. Jak Komise správně zdůrazňuje, pokud by žalobkyně do získání povolení pozastavila plnění SPA, M. by před dokončením transakce nebyl musel splnit povinnosti plynoucí z článku 12.1.1 SPA.

511 Zadruhé Komise v bodě 151 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně „převzetím z prosince 2012 získala přístup k velké části zisků dosažených společností Morpol“. Měla tak za to, že „pravděpodobné finanční důsledky převzetí z prosince 2012, které odstranilo motivaci [žalobkyně] zachovávat konkurenční tlak vytvářený na společnost Morpol před jejím získáním, jsou považovány za dostatečné k tomu, aby došlo k potenciálnímu narušení hospodářské soutěže“.

512 Žalobkyně tvrdí, že tvrzení Komise, podle něhož to, že žalobkyně získala přístup k velké části zisků společnosti Morpol, odstranilo faktory, které ji motivovaly k zachování konkurenčního tlaku, je neopodstatněné a každopádně nesouvisí pouze s protiprávním jednáním. Podle ní to platí rovněž u všech spojení, která ještě nebyla dokončena, jelikož po povolení nabyvatelské společnosti často zpětně získají zisky plynoucí z činností mezi podpisem smlouvy a dokončením převzetí.

513 V tomto ohledu je třeba uvést, že tyto situace nejsou totožné. V projednávaném případě totiž žalobkyně získala přístup k velké části zisků dosažených společností Morpol před tím, než získala povolení. Motivace k zachování konkurenčního tlaku vytvářeného na společnost Morpol tedy mohla být menší než v případě společnosti, která má pouze vyhlídku na zpětné získání zisků plynoucích z činností po podpisu smlouvy, jakmile získá povolení.

514 Oba prvky zkoumané v bodech 506 až 513 výše samy o sobě dostačovaly k odůvodnění konstatování uvedeného v bodě 151 napadeného rozhodnutí, podle něhož negativní dopad na hospodářskou soutěž na potenciálním trhu se skotským lososem po celou dobu trvání protiprávního jednání byl možný.

515 Není tedy nutné posuzovat relevantnost třetího prvku, z něhož Komise vycházela v bodě 151 napadeného rozhodnutí, a sice že podle Komise nebylo možné vyloučit, že žalobkyně získala jako největší akcionář společnosti Morpol přednostní přístup k obchodním informacím společnosti Morpol v době od dokončení převzetí z prosince 2012 do přijetí rozhodnutí o povolení.

- 516 Je tedy třeba konstatovat, že žalobkyní přijatá opatření, a sice nevykonávání hlasovacích práv a oddělené vedení subjektů až do povolení spojení, nemohla odstranit riziko konkurenční újmy způsobené uskutečněním dotčeného spojení v původně zamýšlené a Komisí nepovolené formě, i když tato opatření mohla případný protisoutěžní účinek zmírnit.
- 517 Z výše uvedeného plyne, že situace v projednávané věci je situací nacházející se mezi dvěma zmíněnými případy, tak jak je definována v bodě 495 výše, a sice situací, v níž spojení, tak jak bylo uskutečněno předčasně, vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, ale v níž nelze určit, zda jeho uskutečnění v původně zamýšlené a Komisí nepovolené podobě mělo škodlivé účinky na hospodářskou soutěž.
- 518 Argument žalobkyně uplatněný na jednání, podle něhož Komise z prvků uvedených v bodech 506, 511 a 515 výše vycházela pouze ve fázi žalobní odpovědi, neodpovídá skutečnosti. Tyto prvky jsou totiž uvedeny v bodě 138 oznámení námitek, jakož i v bodě 151 napadeného rozhodnutí.
- 519 Žalobkyně mimoto tvrdí, že jestliže Komise při prokazování závažnosti tvrzeného protiprávního jednání vychází z údajného dopadu tohoto jednání na trh, musí svá tvrzení právně dostačujícím způsobem prokázat, a to předložením konkrétních a důvěryhodných údajů, které s přiměřenou pravděpodobností tento dopad ukazují. Na podporu toto tvrzení žalobkyně uvádí rozsudky ze dne 27. září 2006, Roquette Frères v. Komise (T-322/01, EU:T:2006:267, bod 75), ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise (T-43/02, EU:T:2006:270), ze dne 27. září 2006, Archer Daniels Midland v. Komise (T-59/02, EU:T:2006:272, bod 161), a ze dne 6. května 2009, KME Germany a další v. Komise (T-127/04, EU:T:2009:142, bod 68).
- 520 V tomto ohledu je třeba uvést, že judikatura uváděná žalobkyní se týká kartelových dohod. Tribunál například v bodě 68 rozsudku ze dne 6. května 2009, KME Germany a další v. Komise (T-127/04, EU:T:2009:142), uvedl, že Tribunál již „opakovaně rozhodl, že skutečný dopad kartelové dohody na trh musí být považován za dostatečně prokázaný, pokud je Komise schopna poskytnout konkrétní a důvěryhodné údaje, které s přiměřenou pravděpodobností ukazují, že kartelová dohoda měla na trh dopad“.
- 521 Je třeba mimoto uvést, že podle znění bodu 1 A prvního pododstavce pokynů o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171), které byly použitelné v rozsudcích Tribunálu, z nichž vychází žalobkyně a které byly uvedeny v bodě 519 výše, Komise při stanovení pokuty na základě závažnosti protiprávního jednání přihlížela zejména ke „konkrétnímu dopadu [protiprávního jednání] na trh, pokud [byl] měřitelný“.
- 522 Žalobkyní uváděná judikatura tedy nemůže úvahy uvedené v bodech 495 až 501 výše zpochybnit. Zejména je třeba připomenout, že cílem unijní úpravy kontroly spojování podniků je předcházet nenapravitelnému a trvalému narušení hospodářské soutěže (viz bod 498 výše).
- 523 Je třeba uvést, že co se týče porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, pouhá skutečnost, že škodlivé účinky na hospodářskou soutěž jsou možné, neboť spojení uskutečněné v původně zamýšlené a Komisí nepovolené formě vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, může být zohledněna při posuzování závažnosti protiprávního jednání, i když Komise neprokáže „přiměřeně pravděpodobnou“ existenci takových účinků.
- 524 Pokud může být existence škodlivých účinků pro hospodářskou soutěž plynoucích z uskutečnění spojení v původně zamýšlené a Komisí nepovolené formě prokázána, může to sice činit protiprávní jednání ještě závažnějším než protiprávní jednání představující situací nacházející se mezi dvěma uvedenými případy. To nebrání tomu, aby pouhá skutečnost, že škodlivé účinky pro hospodářskou soutěž nemohou být vyloučeny, činila protiprávní jednání závažnějším než předčasně uskutečněné spojení nevyvolávající žádný problém z hlediska hospodářské soutěže.

- 525 A konečně žalobkyně zdůrazňuje, že z toho, co Komise považuje za porušení pravidel kontroly spojování podniků, nikdy neměla žádný prospěch a ani to neočekávala, neboť postupovala dle požadavků čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 a zdržela se výkonu svých hlasovacích práv ve společnosti Morpol.
- 526 V tomto ohledu je třeba připomenout, že skutečnost, že podnik nezískal žádný prospěch z protiprávního jednání, nemůže být na překážku uložení pokuty, neboť v opačném případě by pokuta ztratila svůj odrazující charakter (viz bod 473 výše).
- 527 Je třeba mimoto připomenout, že skutečnost, že žalobkyně svá hlasovací práva ve společnosti Morpol až do povolení spojení nevykonávala, byla Komisí zohledněna jako polehčující okolnost (viz bod 476 výše).
- 528 Z výše uvedeného plyne, že Komise v projednávaném případě správně zohlednila okolnost, že spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, jako faktor činící protiprávní jednání závažnějším.

c) K zohlednění předchozích případů týkajících se žalobkyně a dalších společností

- 529 Komise v bodě 159 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyni (v té době Pan Fish) již byla v roce 2007 uložena francouzskými orgány pro hospodářskou soutěž pokuta za porušení povinnosti *statu quo* v rámci získání společnosti Fjord Seafood. Mimoto uvedla, že „[t]o znamená, že [žalobkyně] neporušila povinnost *statu quo* v kontextu řízení o kontrole spojení poprvé“.
- 530 Komise měla v bodě 163 napadeného rozhodnutí za to, že „předchozí sankce měla podnítit [žalobkyni] k tomu, aby své povinnosti týkající se kontroly spojení v období převzetí z prosince 2012 posuzovala se zvláštní péčí“, a že „[e]xistence porušení povinnosti *statu quo* na vnitrostátní úrovni tak činí protiprávní jednání závažnějším“.
- 531 Komise mimoto v bodě 160 napadeného rozhodnutí zdůraznila, že nařízení č. 139/2004 bylo v platnosti již více než deset let a obdobná ustanovení týkající se povinnosti *statu quo* existovala v nařízení č. 4064/89, které bylo platné po dobu více než třinácti let. Navíc uvedla, že již zahájila stíhání jiných společností, kterým uložila pokuty za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89, a že rovněž přijala několik jiných rozhodnutí na základě článku 14 nařízení č. 4064/89. Podle Komise si tak žalobkyně „měla být plně vědoma právního rámce a uplatňování těchto pravidel Komisí“.

1) K zohlednění věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood

- 532 Žalobkyně tvrdí, že její přísnější potrestání z důvodu údajné recidivy, jelikož již byla sankcionována ve Francii v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, není v souladu s judikaturou, podle které opakování protiprávního jednání znamená, že se určitá osoba dopustila nových protiprávních jednání poté, co jí byla uložena sankce za obdobná protiprávní jednání.
- 533 Jak však Komise zdůrazňuje, existenci dřívějších porušení procesních náležitostí žalobkyní nepovažovala za přítěžující okolnost. V bodě 201 napadeného rozhodnutí výslovně konstatovala, že v projednávaném případě neshledala žádné přítěžující okolnosti.
- 534 Mimoto je třeba uvést, že v napadeném rozhodnutí Komise výrazy „opakování protiprávního jednání“ nebo „subjekt opakující protiprávní jednání“ nepoužila. Při posuzování toho, zda Komise zohlednila skutečnost, že žalobkyně je subjektem opakujícím protiprávní jednání, je třeba vycházet spíše z podstaty napadeného rozhodnutí nežli z jeho terminologie.

- 535 V tomto ohledu je třeba uvést, že zohlednění opakování protiprávního jednání „sleduje účel motivovat podniky, které vykazují sklony k porušování pravidel práva hospodářské soutěže, aby změnily své jednání“ (rozsudek ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, EU:T:2007:380, bod 67). V projednávaném případě Komise v napadeném rozhodnutí byť jen implicitně nekonstatovala, že by bylo nutné uložit přísnější sankci z důvodu, že sankce uložená v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood nebyla dostačující k tomu, aby odradila žalobkyni od spáchání dalších protiprávních jednání. V bodech věnovaných nutnému odrazujícímu účinku pokuty, tedy v bodech 157, 172 a 206 napadeného rozhodnutí, Komise odkázala pouze na velikost žalobkyně, na okolnost, že dotčená transakce vyvolávala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, a na to, že nelze vyloučit narušení hospodářské soutěže. V rozporu s tvrzením žalobkyně tedy Komise údajnou opakovanou povahu jednání žalobkyně nezohlednila. Argumentace žalobkyně je tedy založena na chybném předpokladu.
- 536 Jak plyne z bodu 163 napadeného rozhodnutí, Komise měla za to, že „předchozí sankce měla podnítit [žalobkyni] k tomu, aby své povinnosti týkající se kontroly spojení v období převzetí z prosince 2012 posuzovala se zvláštní péčí“. Komise „tak“ konstatovala, že existence porušení povinnosti *statu quo* na vnitrostátní úrovni činí protiprávní jednání závažnějším.
- 537 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 258 výše je konstatováno, že Komise měla právo zohlednit skutečnost, že žalobkyni již byla na vnitrostátní úrovni uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení a že od velkého evropského podniku, kterému již byla, jakkoliv na vnitrostátní úrovni, uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení, je třeba očekávat zvláště řádnou péči.
- 538 Jedná se o prvek, který může být zohledněn při posuzování existence nedbalosti žalobkyně a současně i stupně této nedbalosti.
- 539 V bodech 159 a 163 napadeného rozhodnutí Komise zohlednila existenci precedentu ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, jako prvek, který zvyšuje stupeň nedbalosti žalobkyně a který tak „činí protiprávní jednání závažnějším“. Konstatování uvedené v bodě 163 napadeného rozhodnutí, podle něhož předchozí sankce měla podnítit žalobkyni k tomu, aby své povinnosti týkající se kontroly spojení posuzovala se zvláštní péčí, se totiž v podstatě týká stupně nedbalosti. Na jednání Komise potvrdila, že v napadeném rozhodnutí vycházela z věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, pouze jako z faktoru týkajícího se stupně nedbalosti žalobkyně.
- 540 Na jednání žalobkyně připustila, že Komise věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, zohlednila v rámci posuzování nedbalosti. Žalobkyně nicméně tvrdila, že tato věc nebyla v rámci posuzování existence nebo stupně nedbalosti relevantní, neboť skutkový základ uvedené věci je zcela odlišný od skutkového základu projednávané věci, takže z ní nemohla vyvodit závěry užitečné pro projednávanou věc.
- 541 V tomto ohledu je třeba připomenout, že je pravda, že rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood se netýkalo výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 (viz bod 258 výše). Avšak skutečnost, že žalobkyni již byla, jakkoliv na vnitrostátní úrovni, uložena pokuta za předčasné uskutečnění spojení, znamená, že od žalobkyně bylo třeba očekávat zvláště řádnou péči (viz bod 258 výše). Z tohoto hlediska existence uvedeného precedentu zvyšovala stupeň nedbalosti žalobkyně, což je faktor činící protiprávní jednání závažnějším.
- 542 Komise se tedy tím, že v rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání zohlednila věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, nedopustila žádného pochybení.

2) K zohlednění věcí týkajících se jiných společností

- 543 Žalobkyně uplatňuje, že tvrzení uvedené v bodě 160 napadeného rozhodnutí, podle něhož „Komise již zahájila stíhání jiných společností, kterým uložila pokuty za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení [č. 4064/89]“, nepřihlíží k zásadnímu problému, kterým je to, že žádná z uvedených věcí se netýkala dosahu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nebo čl. 7 odst. 3 nařízení č. 4064/89.
- 544 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v bodě 160 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že nařízení č. 139/2004 bylo v platnosti již více než deset let a že obdobná ustanovení týkající se povinnosti *statu quo* existovala v nařízení č. 4064/89, které bylo platné po dobu více než třinácti let. Mimoto podotkla, že již zahájila stíhání jiných společností, kterým uložila pokuty za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89, a že rovněž přijala několik jiných rozhodnutí na základě článku 14 nařízení č. 4064/89.
- 545 Komise tak v podstatě odůvodnila skutečnost, že již neměla důvodu k tomu, aby při stanovování pokuty podle článku 14 nařízení č. 139/2004 byla „shovívavá“.
- 546 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise sice může v případě, kdy ustanovení umožňující ji ukládat pokuty používá v prvním nebo v jednom z prvních případů, zvolit pokuty v malé výši. Komise však může mít legitimně za to, že již není důvod takto postupovat, pokud podle uvedeného ustanovení již několikrát pokutu uložila.
- 547 Argument žalobkyně, podle něhož se předchozí případy netýkaly čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nebo čl. 7 odst. 3 nařízení č. 4064/89, je v tomto rámci irelevantní. Existence precedentů, v nichž byly pokuty uloženy na základě článku 14 nařízení č. 4064/89, mohla totiž žalobkyni upozornit na to, že jí v případě porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 hrozí rozsáhlé sankce. Zejména skutečnost, že Komise v rozhodnutí Electrabel již uložila vysoké sankce, a sice pokutu ve výši 20 milionů eur, mohlo žalobkyni poskytnout informaci o tom, že při předčasném uskutečnění dotčeného spojení jí mohou být uloženy rozsáhlé sankce.
- 548 Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož Komise ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, nezahájila šetření a neuložila žádnou pokutu, stačí konstatovat, že v bodě 160 napadeného rozhodnutí a v jeho poznámkách pod čarou č. 64 a 65 Komise z uvedené věci nevycházela.
- 549 A konečně žalobkyně tvrdí, že závěr uvedený v bodě 163 napadeného rozhodnutí, podle něhož existence předchozích věcí týkajících se procesních pochybení žalobkyně i dalších společností činí protiprávní jednání žalobkyně závažnějším, je zjevně stížen nesprávnými právními a skutkovými posouzeními.
- 550 V bodě 163 napadeného rozhodnutí nicméně Komise uvedla, že „předchozí sankce“, tedy sankce uložená v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, měla podnítit žalobkyni k tomu, aby své povinnosti posuzovala se zvláštní péčí, a že „[e]xistence porušení povinnosti *statu quo* na vnitrostátní úrovni tak činí protiprávní jednání závažnějším“. Komise v bodě 163 napadeného rozhodnutí tedy pouze konstatovala, že existence předchozího protiprávního jednání, kterého se žalobkyně dopustila ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, činí protiprávní jednání závažnějším. Nekonstatovala však, že by protiprávní jednání žalobkyně činila závažnějším existence předchozích věcí týkajících se procesních pochybení jiných společností.
- 551 Z výše uvedeného vyplývá, že druhou část pátého žalobního důvodu je třeba zamítnout.

3. Ke třetí části, vycházející z nesprávného posouzení doby trvání tvrzeného protiprávního jednání

- 552 Žalobkyně tvrdí, že pro odůvodnění svého odmítnutí vyloučit z doby trvání protiprávního jednání období fáze před oficiálním oznámením Komise v bodě 173 napadeného rozhodnutí nesprávně tvrdila, že žalobkyně nebyla ve fázi před oficiálním oznámením dostatečně ochotná k předávání informací. Podle žalobkyně Komise v napadeném rozhodnutí nedodržela při posuzování doby trvání protiprávního jednání zásadu rovného zacházení, jelikož nezaujala stejný přístup jako ve svém rozhodnutí *Electrabel*, který spočíval ve vyloučení období fáze před oficiálním oznámením a doby přezkumu spojení z doby trvání protiprávního jednání.
- 553 Komise argumenty navrhovatelky zpochybňuje.
- 554 Především je třeba připomenout, že v bodech 128 a 165 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo jednorázovým protiprávním jednáním a že k tomuto jednání došlo v projednávaném případě dne 18. prosince 2012, tedy v okamžiku dokončení převzetí z prosince 2012.
- 555 Komise mimoto v bodech 128 a 166 napadeného rozhodnutí uvedla, že porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo trvajícím protiprávním jednáním, které trvalo po celou dobu, než byla transakce Komisí prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem v souladu s nařízením č. 139/2004. Podle Komise porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v projednávaném případě započalo dne 18. prosince 2012 a bylo ukončeno v okamžiku přijetí rozhodnutí o povolení, tedy 30. září 2013.
- 556 Komise tudíž zohlednila porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v délce devíti měsíců a dvanácti dnů. Měla za to, že tato doba může být považována za zvláště dlouhou, zejména když jde o spojení mající potenciální protisoutěžní účinky.
- 557 A konečně Komise měla za to, že „při výkonu její posuzovací pravomoci je odůvodněné přihlížet pro účely stanovení doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 [nařízení č. 139/2004] k období fáze před oficiálním oznámením, jakož i k době hloubkového šetření fáze I“. Komise v tomto ohledu zaprvé připomněla, že zamýšlená transakce vyvolala vážné pochybnosti o potenciálním trhu se skotským lososem a že nebylo možné vyloučit narušení hospodářské soutěže. Za těchto okolností měla mít podle Komise pokuta co možná nejsilnější odrazující účinek. Zadruhé Komise uvedla, že žalobkyně nebyla ve fázi před oficiálním oznámením natolik ochotná k předávání informací, aby bylo možné tuto dobu vyloučit z celkové doby trvání protiprávního jednání, a to z důvodů podrobněji vysvětlených v bodech 174 až 194 napadeného rozhodnutí.
- 558 Žalobkyně nezpochybňuje skutečnost, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje jednorázové protiprávní jednání. Třetí část pátého žalobního důvodu se týká pouze posouzení Komise ohledně doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 559 Co se týče doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je třeba připomenout, že Tribunál v bodě 212 rozsudku ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise* (T-332/09, EU:T:2012:672), konstatoval, že „schopnost vykonávat rozhodující vliv na činnost kontrolovaného podniku musí mít [...] nutně časové trvání ode dne získání kontroly do doby, kdy je tato kontrola ukončena“, a že „entita, jež získala kontrolu nad podnikem, tuto kontrolu vykonává v rozporu s povinností pozastavit provádění spojení plynoucí z čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 až do okamžiku ukončení tohoto protiprávního jednání, buď získáním povolení od Komise, nebo ukončením této kontroly“. Tribunál mimoto v bodě 212 uvedeného rozsudku upřesnil, že „protiprávní jednání [...] přetrvává tak dlouho, jak trvá kontrola získaná v rozporu s uvedeným čl. 7 odst. 1 a dokud není spojení povoleno Komisí“, a že „Komise tedy správně kvalifikovala protiprávní jednání jako trvajícím až do povolení spojení nebo případně do dřívějšího data zohledněného vzhledem k okolnostem projednávané věci“.

- 560 Tyto úvahy týkající se čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89 se použijí obdobně i na čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 561 Podle těchto zásad bylo porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 zahájeno 18. prosince 2012, tedy v okamžiku skutečného dotčeného spojení, jak Komise správně konstatovala. Žalobkyně ostatně tento okamžik zohledněný Komisí ve vztahu k porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nezpochybňuje.
- 562 Co se týče dne, k němuž bylo protiprávní jednání ukončeno, z úvah uvedených v bodě 559 výše vyplývá, že porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 přestává v okamžiku, kdy Komise spojení schválí, nebo v okamžiku, kdy dotčený podnik přichází o kontrolu. Porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 končí rovněž v okamžiku, v němž Komise podle čl. 7 odst. 3 nařízení č. 139/2004 přizná případnou výjimku z povinnosti odkladu uskutečňování spojení.
- 563 V projednávaném případě tedy Komise správně konstatovala, že protiprávní jednání skončilo v okamžiku, kdy bylo spojení povoleno Komisí, tedy dne 30. září 2013. Žádná výjimka z povinnosti odkladu uskutečňování spojení totiž nebyla Komisí poskytnuta, ba ani žalobkyní požadována, a tato ani na okamžik nepřišla o kontrolu společnosti Morpol. Porušování čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 tedy trvalo od 18. prosince 2012 do 30. září 2013, což představuje dobu devíti měsíců a dvanácti dnů, jak konstatovala Komise.
- 564 V bodech 172 až 195 napadeného rozhodnutí Komise podrobně odůvodnila své rozhodnutí nevyloučit pro účely stanovení doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 období fáze před oficiálním oznámením ani dobu hloubkového šetření fáze I.
- 565 Žalobkyně má za to, že Komise měla období fáze před oficiálním oznámením z doby trvání protiprávního jednání vyloučit a zpochybňuje několik úvah uvedených v bodech 172 až 195 napadeného rozhodnutí.
- 566 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud Komise konstatuje protiprávní jednání v délce devíti měsíců a dvanácti dnů, je zcela normální, že tuto dobu zohlední pro účely stanovení pokuty. Komise se sice může na základě své diskreční pravomoci rozhodnout, že část doby trvání protiprávního jednání nezohlední, stejně jako má právo se rozhodnout protiprávní jednání nestíhat. V zásadě však nemá Komise povinnost nezohledňovat část doby trvání protiprávního jednání.
- 567 V odpovědi na dotaz položený na jednání ohledně toho, zda podle ní existuje povinnost vyloučit období fáze před oficiálním oznámením z doby trvání protiprávního jednání, žalobkyně upřesnila, že tento argument byl založen pouze na zásadě rovného zacházení a že se dožaduje téhož zacházení, jako se dostalo společnosti Electrabel v rozhodnutí Electrabel.
- 568 V tomto ohledu je třeba uvést, že v bodě 215 svého rozhodnutí Electrabel se Komise rozhodla „v rámci své diskreční pravomoci, aniž bylo dotčeno její zásadní stanovisko“, nezohlednit období fáze před oficiálním oznámením a dobu přezkumu spojení a konstatovat existenci protiprávního jednání končícího již v okamžiku, kdy Electrabel informovala Komisi o spojení.
- 569 Komise však v bodě 211 svého rozhodnutí Electrabel rovněž konstatovala, že porušení článku 7 nařízení č. 4064/89 může skončit, až Komise povolí spojení nebo případně udělí výjimku.
- 570 Je třeba konstatovat, že pouhá skutečnost, že Komise se v určitém případě rozhodla nezohlednit část doby trvání protiprávního jednání, a to výslovně „v rámci své diskreční pravomoci, aniž bylo dotčeno její zásadní stanovisko“, nemůže změnit použitelný právní rámec.

- 571 Odkazu na „datum [předcházející povolení spojení] zohledněné vzhledem k okolnostem projednávané věci“ v bodě 212 rozsudku ze dne 12. prosince 2012, *Electrabel v. Komise* (T-332/09, EU:T:2012:672), je třeba rozumět jako odkazu na možnost Komise nezohlednit v rámci její diskreční pravomoci při stanovení doby trvání protiprávního jednání určité období. Z toho neplyne povinnost Komise určit za okamžik ukončení protiprávního jednání datum předcházející okamžiku povolení spojení Komisí.
- 572 Ke zdůvodnění svého rozhodnutí nevyloučit období fáze před oficiálním oznámením a dobu přezkumu spojení z doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 Komise v bodě 172 napadeného rozhodnutí uvedla, že zamýšlená transakce vyvolávala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem a že nebylo možné vyloučit, že alespoň v nějaké míře nedošlo po uskutečnění zamýšlené transakce a před jejím povolením k narušení hospodářské soutěže.
- 573 Tato úvaha sama o sobě postačuje k odůvodnění skutečnosti, že Komise nezvolila tentýž přístup jako ve svém rozhodnutí *Electrabel*, který spočíval ve vyloučení období fáze před oficiálním oznámením a dobu přezkumu spojení z doby trvání protiprávního jednání.
- 574 V tomto rámci je třeba připomenout, že ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Electrabel*, Komise konstatovala, že spojení nevyvolávalo žádný problém z hlediska hospodářské soutěže. To znamená, že předčasné uskutečnění uvedeného spojení nemělo škodlivé účinky na hospodářskou soutěž.
- 575 V projednávaném případě však existenci škodlivých účinků na hospodářskou soutěž z důvodu předčasně uskutečněného spojení nelze vyloučit (viz body 505 až 517 výše). Za těchto okolností by nebylo vhodné, aby Komise období fáze před oficiálním oznámením a dobu přezkumu spojení z doby trvání protiprávního jednání vyloučila. Riziko škodlivých účinků na hospodářskou soutěž se totiž v takovém případě zvyšuje spolu s dobou trvání protiprávního jednání. Situace žalobkyně a situace společnosti *Electrabel* ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí *Electrabel*, tedy nejsou srovnatelné, takže žalobkyně nemůže užitečně uplatňovat zásadu rovného zacházení.
- 576 Z toho plyne, že není nutné posuzovat argumenty žalobkyně směřující ke zpochybnění posouzení Komise v napadeném rozhodnutí, podle něhož žalobkyně nebyla příliš ochotná poskytnout Komisi veškeré relevantní údaje týkající se trhu. I za předpokladu, že by žalobkyně projevila v rámci řízení o oznámení spojení ochotu spolupracovat, jak tvrdí, neodůvodňovalo by to uplatnění téhož přístupu jako v rozhodnutí *Electrabel* a vyloučení období fáze před oficiálním oznámením a dobu přezkumu spojení z doby trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 577 Z výše uvedeného plyne, že Komise posoudila dobu trvání jednání porušujícího čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 správně a že rovněž správně nevyloučila období fáze před oficiálním oznámením ani dobu přezkumu spojení z doby trvání protiprávního jednání.
- 578 Je tedy namístě třetí část pátého žalobního důvodu zamítnout.

4. Ke čtvrté části, vycházející z toho, že pokuta je nepřiměřená

- 579 Čtvrtá část pátého žalobního důvodu se skládá ze tří výtek, které vycházejí zaprvé, z toho, že pokuta přesahuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaného cíle, zadruhé z toho, že pokuta je nepřiměřená době trvání a závažnosti tvrzených protiprávních jednání, a zatřetí z toho, že pokuta je nadměrná a musí být snížena.
- 580 Především je třeba připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, a je zjevné, že pokud se nabízí volba mezi vícero přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a že způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. Z toho plyne, že výše pokut nesmí být nepřiměřená ve vztahu ke sledovaným

cílům, tedy ve vztahu k dodržování pravidel hospodářské soutěže, a že výše pokuty uložené podniku za protiprávní jednání v oblasti hospodářské soutěže musí být přiměřená protiprávnímu jednání posuzovanému jako celek, s přihlédnutím zejména k jeho závažnosti (viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 279 a citovaná judikatura).

581 Mimoto je třeba poznamenat, že podle článku 16 nařízení č. 139/2004 má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc přezkumu v plné jurisdikci ve vztahu k rozhodnutím, jimiž Komise stanovila pokutu nebo penále, přičemž Soudní dvůr může uloženou pokutu nebo penále zrušit, snížit nebo zvýšit. V rámci této pravomoci soud může nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradit posouzení Komise svým posouzením, a uložené pokuty nebo penále tedy zrušit, snížit nebo zvýšit (viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise, C-272/09 P, EU:C:2011:810, bod 103 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, EU:T:2011:560, bod 265).

a) K první výtce, vycházející z toho, že pokuta přesahuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaného cíle

582 Žalobkyně připomíná, že Komise měla v bodě 206 napadeného rozhodnutí za to, že vysoká pokuta byla nutná pro zajištění dostatečně odrazujícího účinku. Žalobkyně připouští, že podle rozsudku ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 282), je Komise „oprávněna zohlednit nezbytnost zajistit [pokutám] dostatečně odrazující účinek“. Podle žalobkyně to však samo o sobě nečiní pokutu „nezbytnou“ k dosažení cíle sledovaného v projednávaném případě. Podle ní by v projednávaném případě bylo rozhodnutí konstatující protiprávní jednání a osvětlující dosah čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 pro zajištění právní jistoty dostačující a představovalo by nejméně omezující opatření.

583 V tomto ohledu je třeba připomenout, že několik argumentů žalobkyně směřujících k prokázání, že se Komise tím, že uložila pokutu přesahující symbolickou výši, již bylo odmítnuto v rámci přezkumu čtvrtého žalobního důvodu.

584 Co se týče konkrétněji odrazujícího účinku pokuty, je třeba uvést, že pouhé rozhodnutí konstatující protiprávní jednání a osvětlující dosah čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 by nemělo tentýž odrazující účinek jako napadené rozhodnutí, ukládající pokutu ve výši 20 milionů eur (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 295). K dosažení cíle zajistit budoucí dodržování pravidel hospodářské soutěže bylo tedy nutné uložit vysokou pokutu.

585 Pouhá skutečnost, že k protiprávním jednáním došlo z nedbalosti, neznamená, že nebylo nutné uložit pokutu v dostatečně odrazující výši. V tomto ohledu je třeba uvést, že věc, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, se rovněž týkala nedbalostního protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 276).

586 Co se týče argumentu žalobkyně, podle něhož se projednávaná věc týká případného protiprávního jednání, k němuž došlo z důvodu nesprávného a omluvitelného výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, stačí připomenout, že jednání žalobkyně bylo nedbalé a že z její strany se nejednalo o omluvitelný omyl (viz přezkum druhého žalobního důvodu, jakož i bod 484 výše).

587 Žalobkyně tedy neuplatnila v rámci první výtky čtvrté části pátého žalobního důvodu žádný argument, který by mohl zpochybnit přiměřenost uložené pokuty.

b) Ke druhé výtce, vycházející z toho, že pokuta je nepřiměřená době trvání a závažnosti tvrzených protiprávních jednání

- 588 Žalobkyně tvrdí, že z důvodu nesprávných právních a skutkových posouzení při zkoumání závažnosti a doby trvání tvrzeného protiprávního jednání je pokuta zjevně nepřiměřená skutečné závažnosti a době trvání tvrzeného protiprávního jednání.
- 589 V tomto ohledu stačí připomenout, že argumenty žalobkyně týkající se údajných pochybení Komise při posuzování závažnosti a doby trvání protiprávních jednání byly odmítnuty v rámci přezkumu druhé a třetí části pátého žalobního důvodu.
- 590 Druhou výtku čtvrté části pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

c) Ke třetí výtce, vycházející z toho, že pokuta je nadměrná a musí být snížena

- 591 Žalobkyně uvádí, že v napadeném rozhodnutí Komise uložila totožnou pokutu jako v rozhodnutí Electrabel, přestože mezi oběma věcmi existují podstatné rozdíly, týkající se zejména doby trvání tvrzených protiprávních jednání a celkového obratu podniků. Zdůrazňuje, že doba trvání protiprávního jednání ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, byla více než 4,5krát delší než v případě porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v projednávaném případě. Žalobkyně mimoto uvádí, že pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel představovala 0,04 % celosvětových příjmů původce protiprávního jednání, zatímco v projednávaném případě to bylo 1 %. Mimoto zdůrazňuje, že pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel představovala pouze 0,42 % nejvyšší možné výše pokuty, oproti 10 % v projednávaném případě. Mimoto pokuta uložená společnosti Electrabel představovala přibližně 1/13 hodnoty transakce, zatímco v projednávané věci to byla 1/6.
- 592 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak žalobkyně připouští, předchozí rozhodovací praxe Komise nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 259 a citovaná judikatura).
- 593 Žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje, že po Tribunálu nepožaduje uplatnění téhož matematického vzorce jako v rozhodnutí Electrabel, což by pokutu uloženou žalobkyni snížilo na 1/25 své současné výše. Navrhuje však, aby Tribunál při výkonu své pravomoci přezkumu v plné jurisdikci zohlednil naprosto zjevné rozdílné zacházení mezi společnostmi Electrabel a žalobkyní a řádně zohlednil okolnosti projednávaného případu.
- 594 Je třeba uvést, že pokuta je v projednávaném případě o mnoho vyšší, vztaženo k obratu žalobkyně, než pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel, přestože obě pokuty byly v absolutním vyjádření totožné (20 milionů eur v obou věcech). Je však třeba připomenout, že dřívější rozhodnutí Komise ve věci pokut mohou být relevantní s ohledem na dodržování zásady rovného zacházení pouze tehdy, je-li prokázáno, že okolnosti věcí týkající se těchto jiných rozhodnutí jsou srovnatelné s projednávaným případem (viz rozsudek ze dne 29. června 2012, E.ON Ruhrgas a E.ON v. Komise, T-360/09, EU:T:2012:332, bod 262 a citovaná judikatura).
- 595 V projednávaném případě je třeba zaprvé zohlednit to, že v rozhodnutí Electrabel uložila Komise pokutu pouze za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4064/89. V projednávaném případě mohla Komise právem uložit pokuty dvě, a to za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 596 Zadruhé je třeba zohlednit to, že v projednávaném případě zamýšlená transakce vyvolala vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem a že předčasné uskutečnění spojení mohlo mít negativní dopad na hospodářskou soutěž, na rozdíl od věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel. Tato pouhá skutečnost odůvodňuje uložení o mnoho vyšší pokuty než v rozhodnutí Electrabel.

- 597 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že Komise ve svém rozhodnutí Electrabel zdůraznila, že skutečnost, že transakce nevyvolala žádné problémy z hlediska hospodářské soutěže, neovlivnila závažnost protiprávního jednání a že existence konkurenční újmy by učinila protiprávní jednání ještě závažnějším. Podle žalobkyně ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, ani v projednávané věci nedošlo k jakékoliv skutečné újmě pro hospodářskou soutěž.
- 598 V tomto ohledu stačí připomenout, že skutečnost, že spojení vyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, činí předčasné uskutečnění tohoto spojení závažnějším než předčasné uskutečnění spojení nevyvolávajícího problémy z hlediska hospodářské soutěže, ledaže by navzdory tomu, že vyvolává takové vážné pochybnosti, bylo v konkrétním případě možné vyloučit, že by jeho uskutečnění v původně zamýšlené a Komisí nepovolené formě mohlo mít škodlivé účinky na hospodářskou soutěž (viz bod 500 výše), a dále, že v projednávaném případě nemůže být negativní dopad předčasné uskutečnění spojení na hospodářskou soutěž vyloučen (viz bod 514 výše).
- 599 Žalobkyně mimoto tvrdí, že kontext projednávané věci, tedy zaprvé použití výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, zadruhé současné dodržení všech podmínek stanovených v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 a zatřetí plná spolupráce s Komisí při určování souboru vhodných nápravných opatření, činí jakýkoliv případný rozdíl s věcí, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, nevýznamným.
- 600 Co se týče prvního prvku, je třeba připomenout, že projednávaná věc se týká nedbalostního protiprávního jednání, stejně jako tomu bylo v případě protiprávního jednání dotčeného ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel. Okolnost, že omyl žalobkyně se mohl týkat dosahu výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, nečiní protiprávní jednání méně závažným.
- 601 Co se týče druhého prvku, je třeba uvést, že Komise zohlednila to, že žalobkyně ve společnosti Morpol neuplatňovala svá hlasovací práva a po dobu řízení o kontrole spojení ji vedla jako subjekt oddělený od žalobkyně, jako polehčující okolnosti (body 196 a 198 napadeného rozhodnutí). Je však třeba připomenout, že tato opatření nevylučují to, že předčasné uskutečnění spojení mohlo mít na hospodářskou soutěž negativní dopad (viz bod 516 výše).
- 602 Co se týče třetího prvku, Komise správně zdůrazňuje, že navržení nápravných opatření bylo v obchodním zájmu samotné žalobkyně. Pokud by žalobkyně taková opatření nenavrhla, Komise by zahájila druhou fázi řízení, která by prodloužila protiprávní jednání a v konečném důsledku by mohla vést k zákazu spojení. Skutečnost, že žalobkyně navrhla vhodná nápravná opatření, tedy nečiní protiprávní jednání méně závažným.
- 603 Mimoto, pokud jde o srovnání projednávané věci a věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Electrabel, je třeba uvést, že skutečnost, že Komise v minulosti uplatnila na určité druhy protiprávního jednání pokuty v určité výši, ji nemůže zbavovat možnosti tyto pokuty v rámci mezí stanovených dotčenou právní úpravou zvýšit, pokud je to nutné pro zajištění provádění unijní politiky hospodářské soutěže. Účinné použití unijních pravidel hospodářské soutěže totiž vyžaduje, aby Komise mohla kdykoli přizpůsobit úroveň pokut potřebám této politiky (viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Electrabel v. Komise, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 286 a citovaná judikatura).
- 604 V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že projednávaná věc se netýká jasného porušení povinnosti *statu quo* a že se týká nanejvýš nesprávného výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 v důsledku omluvitelného omylu. Podle žalobkyně proto žádný argument související s politikou hospodářské soutěže nemůže odůvodnit výši pokuty v projednávaném případě.
- 605 Pokud jde o tento argument žalobkyně, stačí připomenout, že jednání žalobkyně bylo nedbalé a že z její strany se nejednalo o omluvitelný omyl (viz přezkum druhého žalobního důvodu, jakož i bod 484 výše).

- 606 Mimoto je třeba uvést, že celková výše obou pokut uložených v projednávaném případě odpovídá přibližně 1 % obratu žalobkyně. Komise v tomto ohledu uvádí, že to odpovídá 10 % maximálně povolené úrovni.
- 607 Komise v žalobní odpovědi správně zdůrazňuje, že stanovení pokuty ve výši nacházející se ve spodní části povoleného rozpětí odráží snahu Komise o rovnováhu mezi závažností spáchaných protiprávních jednání, potenciálními negativními účinky spojení na hospodářskou soutěž, velikostí a složitostí struktury žalobkyně a nutností uplatnění dostatečně odrazující sankce na straně jedné a určitými polehčujícími okolnostmi, například spíše nedbalostním nežli úmyslným jednáním žalobkyně, skutečností, že si vyžádala právní rady, skutečností, že nevykonávala hlasovací práva plynoucí z její účasti, a oddělení obou činností až do povolení transakce na straně druhé.
- 608 Vzhledem k prvkům uvedeným v bodě 607 výše nemůže být výše pokut považována za nepřiměřenou. Výše pokut se totiž, a to i celkově, skutečně nachází ve spodní části povoleného rozpětí, což odráží spravedlivou rovnováhu mezi zohledňovanými faktory a tím, co je přiměřené okolnostem projednávaného případu. Z těchto důvodů je třeba mít za to, že výše uložených pokut je přiměřená okolnostem projednávaného případu.
- 609 Žádný z žalobkyní uplatněných argumentů a důkazů neumožňuje Tribunálu v rámci výkonu jeho pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci konstatovat, že uložené pokuty nejsou přiměřené.
- 610 Pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle níž unijní soudy za okolností obdobných okolnostem projednávané věci značně snížily pokuty uložené Komisí, je třeba konstatovat, že jak zdůrazňuje Komise, skutkový základ uvedených věcí nebyl srovnatelný se skutkovým základem projednávané věci.
- 611 Zaprvé, co se týče rozsudku ze dne 28. března 1984, *Officine Bertoli v. Komise* (8/83, EU:C:1984:129), je třeba uvést, že Soudní dvůr snížil o 75 % pokutu uloženou žalobkyni za porušení článku 60 ESUO. V bodě 29 uvedeného rozsudku uvedl následující:
- „[N]ěkteré zvláštní okolnosti této věci odůvodňují snížení pokuty z důvodu spravedlnosti. Během posledních třiceti let nebyly dosud na žalobkyni navzdory četným kontrolám Komise uplatněny žádné sankce za porušení pravidel v oblasti cen, odvodů nebo kvót. K této okolnosti přistupuje neurčitost sdělení Komise, která sice upozornila dotčené podniky na zesílení a rozšíření kontrol dodržování cen a podmínek prodeje uložených ustanovením článku 60 Smlouvy o ESUO, avšak neupozornila je na záměr Komise v rámci své pravomoci zjištěná protiprávní jednání přísněji sankcionovat.“
- 612 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že „[o]bdobně i zde byla výjimka z povinnosti *statu quo* zavedena asi 25 let před přijetím rozhodnutí“ a „za nesprávné použití výjimky nebyla žádná sankce nikdy uložena“.
- 613 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise pokutu neuložila za nesprávné použití výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, ale za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Nejedná se o první věc, v níž Komise uložila pokuty za uskutečnění spojení před jeho oznámením a před jeho povolením.
- 614 Kromě toho úvahy uvedené v bodě 29 rozsudku ze dne 28. března 1984, *Officine Bertoli v. Komise* (8/83, EU:C:1984:129), se týkaly situace jednoho stejného podniku, kterému nebyla navzdory četným kontrolám uložena žádná pokuta. Tyto úvahy nelze přenést na situaci všech podniků, jestliže žádnému podniku nebyla uložena žádná sankce.
- 615 Mimoto, co se týče dodržování pravidel hospodářské soutěže, na rozdíl od situace popsané v rozsudku ze dne 28. března 1984, *Officine Bertoli v. Komise* (8/83, EU:C:1984:129), zde neexistuje systém pravidelných kontrol.

- ⁶¹⁶ Zadruhé, co se týče rozsudku ze dne 19. října 1983, *Lucchini Siderurgica v. Komise* (179/82, EU:C:1983:280), žalobkyně zdůrazňuje, že Soudní dvůr snížil o 50 % pokutu uloženou za překročení kvóty pro výrobu oceli.
- ⁶¹⁷ Soudní dvůr konstatoval, že „výjimečné okolnosti“ odůvodňují odchýlení se od Komisí stanovených sazeb. V tomto ohledu uvedl, že v dotčeném čtvrtletí měla žalobkyně ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, výjimečné těžkosti s dodržáním přidělené kvóty a že snížila svou budoucí výrobu. Soudní dvůr mimoto konstatoval, že žalobkyně v uvedené věci předem prostřednictvím dálnopisu navrhla kompenzovat překročení kvóty snížením své budoucí výroby a že Komise na tuto dálnopisovou zprávu neodpověděla, čímž porušila pravidla řádné správy a ponechala žalobkyni v nejistotě ohledně toho, zda její nabídku přijímá (rozsudek ze dne 19. října 1983, *Lucchini Siderurgica v. Komise*, 179/82, EU:C:1983:280, body 25 až 27).
- ⁶¹⁸ Žalobkyně tvrdí, že rovněž minimalizovala veškeré negativní důsledky svého případně protiprávního jednání tím, že se zdržela výkonu svých hlasovacích práv a po dobu povolovacího řízení Komise vedla společnost Morpol jako oddělený subjekt. Mimoto podle žalobkyně Komise ponechala žalobkyni až do okamžiku skončení postupu souvisejícího s její kontrolou spojení v nejistotě ohledně toho, zda se uplatní výjimka stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- ⁶¹⁹ V projednávaném případě však na rozdíl od situace, která byla základem rozsudku ze dne 19. října 1983, *Lucchini Siderurgica v. Komise* (179/82, EU:C:1983:280), neexistuje žádná sazba stanovená pro uložení pokuty za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Jak plyne z bodu 25 rozsudku ze dne 19. října 1983, *Lucchini Siderurgica v. Komise* (179/82, EU:C:1983:280), pokuta měla být podle obecného rozhodnutí stanovena ve výši 75 ecu za každou nadměrnou tunu, kromě výjimečných případů odůvodňujících odchýlit se od této sazby.
- ⁶²⁰ Skutečnost, že v projednávaném případě žalobkyně omezila riziko negativního účinku na hospodářskou soutěž tím, že se zdržela výkonu svých hlasovacích práva a po dobu přezkumu spojení vedla společnost Morpol jako samostatný subjekt, byla Komisí řádně zohledněna v bodech 196 a 198 napadeného rozhodnutí jako polehčující okolnost. Není tedy na místě tuto okolnost zohlednit podruhé a vyšší pokut uložených Komisí snížit.
- ⁶²¹ Pokud jde o argument žalobkyně, podle něhož Komise ponechala žalobkyni v nejistotě ohledně toho, zda se uplatní osvobození stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, stačí konstatovat, že jelikož žalobkyně Komisi za účelem objasnění použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 v projednávaném případě nekontaktovala, nemůže Komisi vytýkat, že ji v tomto ohledu ponechala v nejistotě. Na rozdíl od věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 19. října 1983, *Lucchini Siderurgica v. Komise* (179/82, EU:C:1983:280), nedošlo v projednávaném případě ke kontaktování žalobkyni, které by ze strany Komise zůstalo bez odezvy.
- ⁶²² Žatření žalobkyně vychází z rozsudku ze dne 16. května 1984, *Eisen und Metall v. Komise* (9/83, EU:C:1984:177), v němž Soudní dvůr snížil o 50 % výši pokuty uložené Komisí žalobkyni, obchodníkovi s ocelí, za uplatňování nižších cen nežli v jí zveřejněném sazebníku, a tedy za uplatňování různých podmínek v rámci srovnatelných transakcí (viz body 27 a 41 až 46 rozsudku).
- ⁶²³ V uvedeném rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že jestliže se protiprávního jednání dopustí obchodník, jeho menší vliv na situaci na trhu představuje polehčující okolnost snižující závažnost protiprávního jednání a za těchto okolností může být použití velmi vysoké pokuty odůvodněno pouze okolnostmi prokazující zvláštní závažnost protiprávního jednání obchodníka (rozsudek ze dne 16. května 1984, *Eisen und Metall v. Komise*, 9/83, EU:C:1984:177, body 43 a 44). Právě za těchto okolností Soudní dvůr v bodě 45 uvedeného rozsudku konstatoval, že pokuta ve výši 110 % hodnoty výrobků s nižšími cenami není odůvodněná, jelikož Komise tuto výši pokuty zdůvodnila pouze odkazem na to, že výše pokuty musí dosahovat úrovně dostatečné pro odrazení podniku od toho, aby s praxí nižších cen pokračoval.

- 624 Z rozsudku ze dne 16. května 1984, Eisen und Metall v. Komise (9/83, EU:C:1984:177), tak pouze plyne, že odkaz na nutnost dostatečně odrazujícího účinku nestačí pro prokázání zvláštní závažnosti protiprávního jednání obchodníka.
- 625 V projednávaném případě nebyla Komise povinna k odůvodnění uložení vysoké pokuty prokazovat zvláštní závažnost protiprávního jednání. Nelze totiž tvrdit, že by žalobkyně měla na trhu pouze menší vliv.
- 626 V rozsahu, v němž žalobkyně vychází z omluvitelného omylu při výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, stačí připomenout, že tento argument byl odmítnut již v bodě 484 výše.
- 627 Začtvrté žalobkyně vychází z rozsudku ze dne 14. července 1994, Parker Pen v. Komise (T-77/92, EU:T:1994:85). V bodě 94 uvedeného rozsudku Tribunál uvedl, že „Komise nezohlednila skutečnost, že obrat dosažený z prodeje výrobků dotčených protiprávním jednáním byl relativně nízký v poměru k obratu z celkových prodejů dosaženému společností Parker“ a že „stanovení přiměřené pokuty [...] nemůže být výsledkem jednoduchého výpočtu založeného na celkovém obratu“. Tribunál tedy pokutu snížil o přibližně 43 %, když změnil její výši ze 700 000 ecu na 400 000 ecu (bod 95 rozsudku).
- 628 Žalobkyně tvrdí, že stejně tak i prodeje chovného skotského lososa dosažené v roce 2012 společností Morpol, tedy oblasti, v níž Komise zjistila problémy z hlediska hospodářské soutěže, byly ve vztahu ke všem jejím prodejům relativně malé, jelikož na nich měly 5% podíl.
- 629 V tomto ohledu je třeba uvést, že rozsudek ze dne 14. července 1994, Parker Pen v. Komise (T-77/92, EU:T:1994:85), se týkal porušení článku [101 SFEU]. Co se týče porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, zde není vhodné stanovovat výši pokuty na základě hodnoty prodejů v odvětví dotčeném případnými problémy z hlediska hospodářské soutěže. Uskutečnění spojení před oznámením a povolením se totiž netýká výlučně odvětví trhu, na němž Komise identifikovala problémy z hlediska hospodářské soutěže. V opačném případě by za spojení, které nevyvolalo žádný problém z hlediska hospodářské soutěže, musela být pokuta v zásadě stanovena ve výši 0 eur.
- 630 Kromě toho v projednávaném případě Komise neprovedla „jednoduchý výpočet založený na celkovém obratu“, ale v rámci posuzování povahy, závažnosti a doby trvání protiprávního jednání zohlednila velké množství prvků.
- 631 Čtvrtou část pátého žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

5. K páté části, vycházející z toho, že napadené rozhodnutí chybně nepřipouští polehčující okolnosti

- 632 Žalobkyně tvrdí, že Komise měla jako polehčující okolnosti zohlednit následující prvky:
- spolupráci žalobkyně v rámci řízení o kontrole spojení,
 - absenci relevantních precedentů,
 - existenci omluvitelného omylu, který stál na počátku tvrzených protiprávních jednání.
- 633 Komise argumenty navrhovatelky zpochybňuje.
- 634 Zprvce, co se týče údajné spolupráce žalobkyně v rámci řízení o kontrole spojení, i za předpokladu, že by to byla pravda, je třeba uvést, že by se nejednalo o polehčující okolnost v rámci řízení týkajícího se porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

- 635 Je sice pravda, že v řízeních týkajících se porušení článků 101 nebo 102 SFEU spolupráce žalobce v rámci správního řízení může být případně jako polehčující okolnost zohledněna. V takových věcech, v nichž má Komise prokázat protiprávní jednání, není v žádném případě samozřejmé, že jsou podniky, které jsou předmětem šetření, ochotny ke spolupráci a že aktivně Komisi pomáhají protiprávní jednání prokázat.
- 636 V projednávaném případě však žalobkyně nevychází z údajné spolupráce při správním řízení směřujícím k prokázání porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 637 Pouze tvrdí, že spolupracovala během řízení o kontrole spojení. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že je zcela logické, že podnik, který žádá o povolení spojení, spolupracuje s Komisí za účelem zrychlení řízení, které je v jeho vlastním zájmu (pokud jde o návrh žalobkyně na nápravná opatření, viz bod 602 výše).
- 638 Komisi tedy nelze vytýkat, že takovou spolupráci nezohlednila jako polehčující okolnost.
- 639 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise jí měla přiznat polehčující okolnost související s absencí relevantních precedentů prokazujících porušení povinnosti *statu quo* ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Žalobkyně v tomto ohledu zdůrazňuje, že ve svém rozhodnutí ze dne 18. února 1998 (věc č. IV/M.920 – Samsung/AST) (dále jen „rozhodnutí Samsung/AST“), jakož i ve svém rozhodnutí ze dne 10. února 1999 (věc č. IV/M.969 – A. P. Møller) (dále jen „rozhodnutí A. P. Møller“) Komise připustila za polehčující faktor skutečnost, že k dotčenému jednání došlo v okamžiku, kdy ohledně dotčeného jednání ještě nepřijala žádné rozhodnutí konstatující jeho protiprávnost.
- 640 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise nemá jakoukoliv povinnost zohlednit jako polehčující okolnost skutečnost, že jednání mající přesně totožné vlastnosti jako dotčené jednání ještě nevedlo k uložení pokuty. Mimoto je na prvním místě třeba připomenout, že v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow se Komise již vyslovila, jakkoliv v *obiter dictum*, k tomu, jakým způsobem je třeba vykládat čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 (viz bod 419 výše). Na druhém místě Komise v několika věcech uložila pokuty podle článku 14 nařízení č. 4064/89, i když se tyto věci netýkaly výkladu výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 641 Co se týče rozhodnutí Samsung/AST, je třeba uvést, že Komise v bodě 28 podbodě 5 odůvodnění konstatovala, že uvedené rozhodnutí bylo „prvním[, které] přijala [...] podle článku 14 nařízení [č. 4064/89]“. V bodě 21 odůvodnění rozhodnutí A. P. Møller Komise konstatovala, že „k protiprávním jednáním došlo ve stejnou dobu jako k protiprávnímu jednání, které bylo předmětem rozhodnutí Samsung, kdy Komise ještě nepřijala žádné rozhodnutí podle [...] článku 14 nařízení [č. 4064/89]“, že „[t]ato skutečnost byla považována za polehčující okolnost v rozhodnutí Samsung“ a že „tytéž úvahy jsou použitelné v projednávaném případě.“
- 642 V uvedených rozhodnutích se tedy Komise neomezila na konstatování, že za jednání mající přesně stejné charakteristiky ještě neuložila pokutu, ale uvedla, že nepřijala žádné rozhodnutí podle článku 14 nařízení č. 4064/89. Situace v projednávaném případě tedy není srovnatelná se situací, která se stala základem pro rozhodnutí Samsung/AST a A. P. Møller.
- 643 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že i za předpokladu, že by napadené rozhodnutí mohlo právem považovat údajná porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 žalobkyni za nedbalostní, rozhodnutí nepřiznalo žalobkyni polehčující okolnost plynoucí z toho, že tvrzené protiprávní jednání bylo důsledkem omluvitelného omylu a jeho účelem nebylo obejít kontrolu Komise.
- 644 V tomto ohledu stačí konstatovat, že existence omluvitelného omylu předpokládá, že dotčená osoba prokázala veškerou řádnou péči požadovanou od běžně informované osoby (viz bod 484 výše). Konstatování nedbalosti ze strany žalobkyně tedy nutně vylučuje existenci jejího omluvitelného omylu.

⁶⁴⁵ I pátou část pátého žalobního důvodu je tedy nutno zamítnout, a tím i celý pátý žalobní důvod.

⁶⁴⁶ S přihlédnutím k výše uvedenému je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

⁶⁴⁷ Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Marine Harvest ASA se ukládá náhrada nákladů řízení.

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. října 2017.

Podpisy

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	1
A. Nabytí společnosti Morpol žalobkyní	2
B. Fáze před oficiálním oznámením	2
C. Oznámení a rozhodnutí povolující spojení s výhradou dodržení určitých závazků	3
D. Napadené rozhodnutí a řízení vedoucí k jeho přijetí	3
II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	5
III. Právní otázky	6
A. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí odmítlo použitelnost čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 ..	6
1. K prvním třem částem prvního žalobního důvodu	6
a) Úvodní poznámky	6
b) K použitelnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004	8
1) Ke skutečnosti, že na dotčené spojení se znění čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nevztahuje	9
2) K argumentaci žalobkyně vycházející z údajné existence jediného spojení	10
i) Úvodní poznámky	10
ii) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti	12
iii) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s judikaturou Tribunálu a rozhodovací praxí Komise	14
iv) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s bodem 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004	17
v) K argumentům žalobkyně, podle nichž je stanovisko Komise v rozporu s praxí v členských státech	18
vi) K argumentům žalobkyně, podle nichž Komise nesprávně vyložila hlavní účel čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004	19
2. Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu, vycházející z toho, že žalobkyně postupovala v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.	27
B. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, jelikož napadené rozhodnutí došlo k závěru o nedbalosti žalobkyně	27
C. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení obecné zásady <i>ne bis in idem</i>	34

1. Úvodní poznámky ke vztahu mezi čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004	34
2. K použitelnosti zásady ne bis in idem v projednávaném případě	36
3. K argumentům žalobkyně týkajícím se souběhu protiprávních jednání	40
D. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení, kterého se žalovaná dopustila uložením pokut žalobkyni	43
1. K první části, vycházející z porušení zásady právní jistoty a zásady nullum crimen, nulla poena sine lege	43
2. Ke druhé části, vycházející z porušení obecné zásady rovného zacházení	45
E. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení a z nedostatečného odůvodnění, co se týče stanovení výše pokut	51
1. K první části, vycházející z nedostatečného odůvodnění stanovené výše pokuty	51
2. Ke druhé části, vycházející z nesprávného posouzení závažnosti tvrzených protiprávních jednání	55
a) K zohlednění nedbalosti žalobkyně	56
b) K zohlednění existence vážných pochybností o slučitelnosti transakce s vnitřním trhem .	56
c) K zohlednění předchozích případů týkajících se žalobkyně a dalších společností	61
1) K zohlednění věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood	61
2) K zohlednění věcí týkajících se jiných společností	63
3. Ke třetí části, vycházející z nesprávného posouzení doby trvání tvrzeného protiprávního jednání	64
4. Ke čtvrté části, vycházející z toho, že pokuta je nepřiměřená	66
a) K první výtce, vycházející z toho, že pokuta přesahuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaného cíle	67
b) Ke druhé výtce, vycházející z toho, že pokuta je nepřiměřená době trvání a závažnosti tvrzených protiprávních jednání	68
c) Ke třetí výtce, vycházející z toho, že pokuta je nadměrná a musí být snížena	68
5. K páté části, vycházející z toho, že napadené rozhodnutí chybně nepřipouští polehčující okolnosti	72
K nákladům řízení	74